

Cotton'dan Trexta'ya direniş

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yaklaştığımız şu günlerde işçi kadınlar, Trexta'da direniş ateşini harlandırarak mücadelelerine devam ediyor.

➤ Sayfa 12

"Haklarımızı alana kadar..."

Hey Tekstil'de işten çıkarılan 420 işçinin çoğu kadınlardan oluşuyor. Kadınlar, tuvalet izninden hamilelik döneminde yapılan baskılara kadar tüm uygulamalara isyan ediyorlar.

➤ Sayfa 13

"8 Mart'ta alanlara..."

Yeni Demokrat Kadın, 8 Mart'ta alanlara çıkmaya hazırlanıyor. İstanbul, İzmir ve Ankara YDK'nın çalışmalarından notlar...

➤ Sayfa 14

Özgür gelecek

Ayende Azadî

Sayı: 28 Yaygın süreli

6-21 Mart 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Hangi birine MÜNFERİT diyelim?

Soruyoruz:

Sokak ortasında katledilen Hrant Dink davası ve bu tür ırkçı eylemler üzerinden sürdürülen Ermenileri sindirme ve yok etme politikası mı "MÜNFERİT"?

Merdin Dargeçit'te, Amed'de JİTEM üssünde, Dersim Çemişgezek'te toprak altından çıkan insan kemikleri mi yoksa daha 2 ay önce bombalarla toprağa karışan Roboskili gençlerin kemikleri mi "MÜNFERİT"?

"Taş atan çocuklar" denilerek çocukların hapisaneye konulması ve burada cinsel işkence başta olmak üzere çeşitli işkencelerden geçirilmesi mi yoksa Umut Kitapevi'nin "iyi çocuklarca" bombalanması ve Dink'in "bir çocuk" tarafından öldürülmesinin ardından Semsür'de Alevilerin evlerinin "çocuklarca" işaretlenmesi mi "MÜNFERİT"?

Kadınların her gün öldürülmesi ve katillere tecavüzcülere "haksız tahrik" indirimi yapılması mı yoksa kadın işçilerin Hey Tekstil'de, Trexta'da, Kampana'da, Savranoğlu'nda, Billur Tuz'da toplu halde işten çıkarılmaları mı "MÜNFERİT"?

Hangisi? Hangisi? Hangisi?

Hocalı Katliamı'nın yıldönümünde İstanbul Taksim'de yapılan mitingden geriye kalanlar, TC devletinin genlerine kodlanmış faşizmin canlılığını gözler önüne seriyor bir kez daha. "Tek dil, tek din, tek ırk" kriterlerine uymayan tüm kesimlere nefret söyleminin açıktan tırmandırıldığı bu mitinge İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin de katıldı. Ve bu ülkenin başbakanı bu ırkçılık için "MÜNFERİT" tekerlemesini sürdürdü.

gündemler

"Taşeronlar bizi ölüme terk ediyor"

Enerji işçileri 2 Mart'ta İstanbul'da eylemdeydi. İstanbul İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi ile birlikte düzenledikleri eylemin ardından onlarla bir söyleşi gerçekleştirdik.

➤ Sayfa 4

"Yan yana, omuz omuza olursak, birleşirsek kazanırız!"

Egemenler eliyle artırılan saldırılara karşı, işçi ve emekçilerin haklı tepkisi, taşeron ve güvencesiz çalışmaya karşı direnişler yükseliyor.

Biz de dört bir tarafı saran direniş ateşlerinden Billur Tuz direnişine giderek; Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse ile bir röportaj gerçekleştirdik.

➤ Sayfa 5

İtfaiye direnişte, İzmir yanıyor!

KPSS'yi kazanan 286 itfaiyeci, Danıştay'ın atamayı durdurması üzerine mağdur oldu. Bunun üzerine facebook üzerinden örgütlenen işçiler 20 Şubat'tan bu yana direnişler. İzmir Konağ'ta Büyükşehir Belediyesi önünde gece

gündüz süren direnişin örgütlenme sürecini ve geldiği aşamayı öğrenmek için işçilerle röportaj yaptık.

➤ Sayfa 6

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Göğün Yarısı

✓ Sayfa 12

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

Pusulâ

✓ Sayfa 22

Faşizmin münferit olmayan hali

26 Şubat günü Taksim Meydanı 1992 yılında Azerbaycan Hocalı'da yaşanan katliamın "kınandığı" bir mitinge sahne oldu. Kim tarafından örgütlendiği resmi olarak belli değildi ama en azından Büyükşehir Belediyesi'nin reklam bilboardlarının miting çağrısıyla donatılmış olması AKP'den habersiz olunmadığının bir göstergesiydi.

Miting, Hocalı'da yaşanan katliamla ilgiliydi ancak bu konuya ilişkin ne bir döviz vardı ne de buna dair bir slogan duyuldu. Belli ki eyleme gelenlerin derdi öldürülen **soydaşları** değildi.

Hrant Dink ve Ermeniler aleyhinde atılan **ırkçı, faşist sloganlar, küfürler** gelenlerin asıl amacını anlamak için yeterliydi. Bilumum faşistin icabet ettiği "**anmada**" tanıdık yüzler de vardı. Devleti dışında bir yaşamı hayal edemeyen, ağzından kan damlayan, ırkçı faşist zihniyetiyle **Hitler Almanya'sı veya Mussolini İtalya'sı** generallerini kışkırtan İçişleri Bakanı **İdris Naim Şahin** de oradaydı. Ermeni düşmanlığının zirvelerde gezdiği, beyaz bereli Ogün Samast'ların Agos'a yürümek istediği bu atmosfer tam da bakana göreydi. Akan kanın yerde kalmayacağını haykıran Bakan, deyim yerindeyse ateşe benzin döküyordu. Bugüne kadar tüm icraatlarının arkasında kararlıca duran ve bakanını sonuna kadar

sahiplen Başbakan da bizi yine şaşırtmadı. Açılan ırkçı pankartlar ve ortaya çıkan **Ermeni düşmanlığı** tahmin edileceği üzere "**münferit**"ti.

Zaten gelişen tepkiler üzerine İçişleri Bakanlığı olay hakkında bir soruşturma başlatmıştı. Endişelenecek, abartacak bir durum yoktu. Bakanlık kurumun başındaki en yüksek yetkilinin katıldığı bir eylemi soruşturuyordu(!) Soruşturmanın sonucuna şaşırmayacağımızı bugünden ilan edebiliriz!

Hrant Dink, herkesin gözü önünde devlet kurumlarının eşgüdümlü faaliyetleri sonucu katledilmiş ve davada verilen kararlar tetikçilerin sırtı sıvazlanmışken sonucu kestirmek pekala mümkün. Ancak biz **Roboski**'de AKP'li bakanların yaptığının aksine "**resmin tamamına değil**" yine de küçük bir bölümüne bakalım. Erdoğan'ın münferit tanımı ve bakanın icraatları size de tanıdık gelmiyor mu?

İşkence ve katliamların ayyuka çıktığı, kamuoyu tepkisinin geliştiği dönemlerde çok sık duyduğumuz bir kelimedir **münferit**. Yapılanın sistematik bir anlayışın ürünü olmadığını belirtmek ve **suçu bireye indirgemek amacıyla kullanılır**. Elbette ülkemizde bu kavram çok sık tedavüle sokulur. En azından kullanım sıklığına bakıldığında bile **münferit** bir duru-

mun olmadığı açıktır. Kavramın her kullanımı bir yanıyla tepkileri geçiştirmeyi hedeflerken öte yandan fiilin sahiplenilmesi anlamına da gelmektedir. Zira, açığa çıkan örneklerde görüldüğü üzere devlet, suçu işleyenlere karşı gerçek anlamda **hiçbir cezalandırmaya gitmez**. Bu durumun süreklilik arz eden hali, devletin tüm bu suçları sistematik olarak sahiplendiği dahası bir devlet politikası olarak uyguladığını gösterir. Türk devletinin tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Temellerini **1.5 milyon Ermeni** kanyla sulayan bir devletin başka türlü davranması da beklenemezdi. Koçgiri, Şey Sait, Ağrı, Zilan ve Dersim'de açığa çıkan katliam örnekleri bir yana Trakya ve 6-7 Eylül'de Yahudi ve Ermenilere yönelik saldırılar devletin diğer uluslara yönelik yaklaşımının bir özetidir.

Bu kadar uzağa gitmeden 1970'lerde gelişen devrimci muhalefete karşı sokağa sahnın faşistlerin katliamları karşısında "**bana sağcılar cinayet işledi dedirtemezsiniz**" veciz sözleriyle tarihe geçen Süleyman Demirel hala hafızalarımızdadır. 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Oteli gerici faşistler tarafından yakılır ve 37 aydın, yazar, ilerici katledilirken "**Oteli saran vatandaşlarımıza bir şey olmamıştır**" açıklaması yapan dönemin

başbakanı Tansu Çiller'dir. 9 Kasım 2005'te Şemdinli'de Umut Kitapevi'nin bombalanması sırasında halk tarafından suçüstünde yakalanan Astsubay Ali Kaya için "**Tanırım iyi çocuktur**" sözlerini sarf eden Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'tır.

28 Mart 2006'de Amed'de polis, Özel Harekât Timleri tarafından 7'si çocuk 13 kişinin kurşuna dizildiği çatışmalar sırasında "**Kadın da olsa çocuk da olsa gereken yapılacaktır**" beyanatıyla ses getiren Tayyip Erdoğan'dır. Roboski'de **35 Kürt gencinin F-16 uçakları tarafından** bombalanmasını münferit bir olaydan sayan ve **operasyon kazası** yorumu yapan aynı zihniyettir.

Tarih bize göstermektedir ki devlet, bu münferit zihniyet üzerine bina edilmiştir. Bu zihniyete kaynaklık eden toplumsal yapı, bir avuç asalağın zor ve baskı yoluyla elinde bulundurduğu iktidardır. Emperyalistlerin taşeronluğunu yapan **Koç, Sabancı, Karamehmet** gibi birkaç yüz **komprodor ve toprak ağası** ile işçi ve emekçiler arasında yaşanan çelişki bu "**münferit**" durumu sürekli kılmaktadır. Azgın bir sömürü, katıksız bir şovenizm, başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerin ve inançların baskı altına alınması, inkâr edilmesi, yok sayılmasıyla ayakta kalan sistemin başka seçeneği yoktur.

Ortaya çıkan fotoğraf ülkemizde **faşizmin münferit olmayan halidir!**

Merhaba

Yeni yılın ilk ayını geri de bıraktık. Ocak ayı vesilesiyle kimi etkinliklerimiz oldu. Bu yıl parti ve devrim şehitlerini geçtiğimiz yıl şehit düşen beş kadın yoldaşımız şahsında anmak istedik. Bu kapsamda, her yılın ocak ayının son haftasında gerçekleştirdiğimiz bir dizi etkinliğimizi "**Meral'den beşlere, selam olsun kadın kurtuluş mücadelesini büyütenlere**" ana başlığı altında toplamayı uygun bulduk.

Ana başlığımız altında düzenlediğimiz etkinliklerimiz kapsamında parti ve devrim şehitlerinin ailelerine, demokratik kitle örgütlerine, sendikalara, dergilere ve hapishanelere el yapımı kart gönderdik. Hapishanede tut-

sak Partizanlar olarak çıkarttığımız "**Zindanlardan Zirvelere Nehir**" adlı dergimizin özel sayısını çıkarttık. Ocak ayının son haftasında, 30 Ocak'ta saat 21.00'de de hapishanede ki tüm devrimci tutsakların katılımıyla anma programı gerçekleştirdik.

Hazırladığımız el yapımı kartları ailelere, özellikle de 2 Şubat 2011'de şehit düşen beş kadın yoldaşımızın ailelerine, DKÖ'lere, dergilere ve hapishanelere gönderdik. Hapishanede tutsak Partizan olarak çıkardığımız, dostların ürünleriyle destek verdiği "**Zindanlardan Zirvelere NEHİR**" adlı dergimiz için Aralık ayı içinde başladık. Dergimizin ana içeriğini de ana çerçevemiz oluşturdu. Beşler ve onların şahsında kadın sorununu işleyerek şehitleri anmanın değerli olacağını düşündük. Politik, teorik makaleler, an-

latılar, yoldaşlarla yaptığımız röportaj, öykü, şiir ve çizilerde de bu tema esas alınmak üretimlerde bulduk.

30 Ocak 2012 tarihinde saat 21.00'de yaptığımız anma programına tüm devrimci tutsaklar katıldı. Alkışlar ve sloganlarla başlayan program saygı duruşuna çağrı metninin okunması ve ardından bir dakikalık saygı duruşunda bulunulmasıyla devam etti. Saygı duruşunun ardından türkü ve marşların söylenmesine geçildi. Tüm kitle tarafından coşkuyla söylenen türkü ve marşların ardından "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "Beşler yaşıyor kavga sürecek", "**Kadın erkek el ele demokratik devrime**" sloganlarının atılmasıyla yaklaşık 45 dakika süren program sonlandı.

(**Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar**)

Merhaba yürek dostlarım

Öncelikle Özgür Gelecek'e yönelik tüm saldırıları kınıyoruz. Bu tür saldırılar sosyalist basını susturamaz.

Bu inançla siz yürek dostların şahsında tüm Kürt halkının, işçilerin ve emekçilerin ve ezilen Ortadoğu halklarının Newroz bayramını yürekten kutluyoruz. En içten devrimci duygularla selam, saygı ve sevgilerimizi gönderiyor, sizleri dostluğun sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

Cejna Newrozê, cejna Kawa yê herdem ji bo na karkerên hemû cihanê ra pîroz be. Newroz roja serhildan û berxwedanêye.

16 Mart'ta 7 TİP'li fidanı ve Halepçe kızıl karanfillerini, 21 Mart'ta çağdaş Kawa komünist önder Mazlum Doğan şahsında tüm Newroz'un kızıl güllerini, 28 Mart'ta kızıl komutan Agit'in şahsında tüm kan güllerini, 30 Mart'ta Kızıldere'de Mahirleri, devrim ve sosyalizmin tüm şehitlerini saygıyla anıyoruz. Anıları karşısında saygıyla eğiliyoruz. Anıları yolumuza daima ışık tutacaktır. Tüm şehitlerimizi mücadelemizde yaşatacağız... (**Erzurum H Tipi Hapishane'den Azad**)

bu hayat insanlığa yaraşmıyor
bu kanat bu kuşları taşımaz
bu gemiler bu denizleri aşamaz
bu köprü bu uçuruma kısa

bize sadece bu dağlar iyi geliyor
bir tek o bize benziyor
beş yürek açmış ay yerine
üşümüyoruz
içimizde yoldaş nefesi

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya **İzmir:** 1362 Sk. No: 18 Altın İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

İnsanlığın vebası ırkçılığa karşı mücadele

Naim Şahin'in Hocalı katliamının üzerinden geçen 20 yıl boyunca "bu kanın o günden bu yana yerde kalmadığını ve yerde kalmayacağını" söylemesi ise, Türkiye'de yaşayan Ermenilere (ve elbette tüm muhalif kesimlere) bir mesaj ve Hrant Dink cinayetindeki sorumluluğun itirafı gibiydi.

Nefret söylemi 'münferit'

Başbakan Hocalı mitingine sahip çıktı

meni p.çeri yıldırılmaz bizleri", "Bugün Taksim, yarın Erivan, bir gece ansızın gelebiliriz" vb.), Hrant Dink'in katledilmesinin ardından yüz binlerin haykırdığı "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeni'yiz" sloganına karşı-

"Hocalı Katliamını Anma Gönüllüleri Komitesi" adı altında birkaç hafta öncesinden İstanbul'un birçok yerine asılan dev afişler ve donatılan billboardlarla hazırlıkları yapılan bir miting gerçekleştirildi 26 Şubat Pazar günü.

Taksim Meydanı'nda gerçekleştirilen ve on bin kişinin katıldığı söylenen mitingi kimin düzenlediğini tam olarak anlamak mümkün değildi belki ama o mitingde devlet, İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin ve İstanbul valisi Hüseyin Avni Mutlu tarafından temsil edilmiş ve böylece mitingin resmîyeti ve düzenleyicilerinin gerçek adresi tescillenmiştir.

20 yıl önce Ermenistan ve Azerbaycan arasında Karabağ merkezli savaşta Azerbaycan'ın Hocalı köyünde Ermeni Ordusunun gerçekleştirdiği ve resmi rakamlara göre çoğu kadın, çocuk ve yaşlı 613 insanın öldürüldüğü katliamın yıldönümünde ilk kez bir anma gerçekleştiriliyordu ve miting öncesi yapılan propagandalardan da, asılan afişlerden de, miting günü atılan sloganlardan, açılan döviz ve pankartlardan da anlaşıldığı gibi amaç halkın yaşadığı bir acının protesto edilmesinin çok çok ötesindeydi.

Galatasaray Meydanı'nda toplanıp Taksim'e yürüyen kitlenin direkt Ermenileri hedef alan sloganlarının ("Er-

menilerimiz Ermeni'siniz, hepimiz p.çiniz" dövizlerinin, hatta Hrant'ın katiline ve çete reislerine dizilen övgülerin ("Bozkurt Ogün, Bozkurt Çatlı") Hocalı'da katledilen insanlarla alakası ancak halkların acısını egemenlerin politikaları doğrultusunda kullanmak kadardı.

Nefret dolu söylemlerin en önemli aktörünün ise İçişleri Bakanı İ. Naim Şahin olduğuna şüphe yoktu. Bu, hem oradaki konuşmaları hem de hükümeti temsilen bulunuşuyla böyleydi. Şahin'in konuşmaları aynı zamanda meselenin Hocalı katliamını kınamak ve anmak olmadığını, esasta Ermeni Soykırımını ile ilgili bir karşı atak olduğunun da kanıtıydı. "Türk milleti olarak ne Kazakistan'da, ne Azerbaycan'da ne Türkiye'de, ne Balkanlar'da, dünyanın hiçbir yerinde insanlık adına utanılacak bir tarihimiz, bir geçmişimiz yoktur" sözleri tam da Ermeni Soykırımına ilişkin ve elbette neredeyse 100 yıllık büyük bir yalandı.

İ. Naim Şahin'in İçişleri Bakanı olduğu andan bugüne geçen kısa zaman dilimine sığdırdığı incilere ise yeni bir ekleme vardı konuşmasında. Etrafındaki yüzlerce nefret dolu, ırkçı pankart ve döviz görmemesi, atılan ırkçı slo-

ganları duymaması mümkünmüş gibi sarf ettiği sözler "ironik"ti: "Taksim Meydanı'nda bir sürü miting oldu. Taksim, bu kadar kardeşçe, bu kadar sevgi dolu bir mitinge sahne olmadı". Yani kısacası Naim Şahin'in varlığı, mitingdeki beyaz bereleri ve ırkçı slogan ve pankartları tamamlayan temel öğeydi.

Naim Şahin'in Hocalı katliamının üzerinden geçen 20 yıl boyunca "bu kanın o günden bu yana yerde kalmadığını ve yerde kalmayacağını" söylemesi ise, Türkiye'de yaşayan Ermenilere (ve elbette tüm muhalif kesimlere) bir mesaj ve Hrant Dink cinayetindeki sorumluluğun itirafı gibiydi.

Mitinge dair diğer bir konu ise, yıllardır işçi sınıfının hakları için sokakları unutmamış olan, AKP hükümetinin arka bahçesi konumundaki Türk-İş ve Hak-İş'in de mitingde katılımıydı. KESK aynı gün Kadıköy'de mitingdeyken, bu iki konfederasyonun tercihi elbette meşreplerine uygundu, şaşırılacak bir yan yoktu.

Hrant'ın davasında "aranıp da bulunamayan" örgüt Taksim'deydi

Yukarıda bahsedilenlerin dışında asıl orada olması gerekip de olmayanlar da vardı. Örneğin Hrant Dink davasında her şey çok berrak iken, Ogün Samast'ından Yasin Hayal'ine ve Erhan Tuncel'ine kadar nasıl bağlantılar olduğu o kadar net iken bir türlü örgütün varlığına delil bulamayan mahkemeler de, 26 Şubat günü Taksim'de olmalıydı.

Katil, gözlerinin içine bakarak "ben yaptım" dese de, tüm kanıtları ortaya dökse de mahkemelerin delil bulmasının mümkün olmadığını biliyoruz. Zira o örgütün adı (kestirmeden söyleyelim) devletti. Tüm kurumlarıyla-örgütleriyle ezilen halkın karşısında bölünmez bir bütün olarak "dimdik" duran devletin işlediği bir cinayette delil bulmak gerçekten de "yiğitlik" isterdi(!) Ama işin esprisi mahkeme heyetinin "yiğit"liğinde değil, bu devletin bir kurumu, dolayısıyla cinayetin direkt tarafı olmasında saklıydı.

Ermeni, Rum ve diğer gayri Müslim halka yönelik organize edilen 6-7 Eylül olaylarındaki örgütün de, Hrant'ın katledilmesinde baş aktör durumundaki örgütün de, 1915 Ermeni, Rum, Suriyeli Soykırımındaki örgütün de tek bir adresi ve delili vardı: önceli ve şimdiki haliyle faşist TC devleti!

Devlet cephesinde değişen bir şey yok!

AKP hükümete geldiğinden beri en sık duyduğumuz sözdü **değişim...** "Komşularla sıfır problem" siyaseti doğrultusunda Ermenistan Cumhurbaşkanı ile birlikte erkek erkeğe futbol maçı bile seyredilmiş, Suriye ile sınır kapıları açılmıştı, çocuklar gibi şendik ve her yanı bir barış, bir kardeşlik havası doldurmuştu.

Kürt ulusal sorunu, yapılan "açılım"la neredeyse çözülmüş, ekonomide rekor üstüne rekor kırılmış, Alevilere bolca vaatlerde bulunulmuş, 12 Eylül'le "hesaplaşmanın" önü açılmış, çete ve kontrgerillanın üstüne gidilmiş, işkenceye "sıfır tolerans" verilmiş, ileri demokrasi söylemleri her yanı sarmış, yani AKP her nereye elini attıysa bir "değişim" havası yaratmıştı.

Ancak sarımsak için verilen 40 günlük miat bile AKP'ye fazla gelmiş, bir yandan "açılım", "sıfır sorun", "hesaplaşma", "ileri demokrasi" derken bile diğer yandan katliamlar, imhainkar politikaları, "Terörle" gerçekte ise Toplumla Mücadele Yasasında yapılan yeni düzenlemeler vs. ile devletin temeli durumundaki tekçi politikalar aynen ve hatta bulunan yeni yöntemlerle daha azgınca sürdürülmüştür.

Çünkü sömürücü hakim sınıfların çıkarlarının korunması üzerine kurulu bulunan devletin genetik kodları aynen AKP için de geçerlidir. Bugün bu kodlar AKP üzerinden yaşam bulmakta ve herkesin itiraf etmesi gerekir ki bu da "usta"ca gerçekleştirilmekte. En son bahsi geçen miting ise AKP'nin 10 yıllık, cumhuriyetin 90 yıllık politikalarının piyasaya sürülmesinden başka bir şey değildir.

Ezilen halkların mücadelesinin ve enternasyonal dayanışmasının önüne engel olabilecek en tehlikeli zehrin ırkçılık olduğunu bilen egemenler, elbette kardeşlik mitingi düzenlemeyeceklerdi. Bu miting ise tüm muhalif güçlere yönelik uyarı yapmak ve ırkçılık zehrini yaygınlaştırmak için bir bahaneydi.

Sahneye konmak istenen ırkçılığa karşı mücadelenin iktidar mücadelesinin önemli bir parçası olduğunu bir kez daha analım bu anlamda. Einstein, milliyetçiliği "çocuksu bir hastalık. İnsanlığın kıyamı" olarak tariflemişti. Biz de ırkçılığı insanlığın vebası olarak tanımlayarak ona karşı mücadeleyi gevşetmeden sürdürmek zorundayız.

“Taşeronlar bizi ölüme terk ediyor!”

İstanbul: Ülkemizde her gün ölüm haberleri ve ev baskınlarıyla gündeme hızlı bir şekilde uyanıyoruz ve daha ne oluyor demeden, bu yaşananların üzerine yeni haberler ekleniyor. Egemenler hayatın her alanında ezilenleri ölüme mahkûm ediyor. Bu ölümleri Wan'da “doğal” afet, işçi ölümlerinde de “iş kazası” olarak adlandırıp birkaç hüznü kelime söyleyerek geçiştiriyor. Daha fazla iş, daha az masraf ve daha çok kâr, politikasıyla her ay işçi ölümlerinin sayısı artıyor. Şubat ayında 49 işçi “iş kazası” sonucu yaşamını yitirdi.

Bu duruma dikkat çekmek için 2 Şubat Cuma günü saat 14.00'te basın açıklaması düzenleyen **İstanbul İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi**; Şubat ayında ölen işçilerin sayısını ve yer incelemelerinde çıkan sonuçları açıkladı. Basın açıklamasından önce Enerji-Sen Genel Başkanı **Kamil Kartal** söz alarak; Adana Kozan Gökdere baraj inşaatı devam ederken su toplama işlemi yapıldığını, baraj kapağında sızıntı olduğunun bilinmesine rağmen işçilerin çalıştırıldığını ve bunun sonucunda 10 işçinin katledildiğini dile getirdi.

Kartal; kapağın patlaması sonucunda kaybolan 10 işçiden 4'ünün bedenlerini bulunduğunu arama kurtarma çalışmalarının devam ettiğini söyledi ve “*Sonuç olarak orada gördüğümüz şu, güvencesiz, kuralsız çalışmanın, devletin gerekli denetim mekanizmalarını devreye sokmaması ortaya çıkarttığı bir iş kazası falan değil bu başı basına katliam. İş katliamları bunlar. İnsana değer verilmeyen bir yaklaşım sergilenmektedir. Buna karşı biz sendika olarak, kurumlar olarak mücadelemize devam edeceğiz*” dedi.

Maltepe işçilerinin Ankara yürüyüşü sürüyor

Kartal: Örgütlendikleri için Maltepe Belediyesi'ne bağlı taşeron şirketten atılan işçiler, **18 Şubat** günü Ankara yürüyüşünü başlattı. İki aydır, işe geri alınmak için Belediye binası önünde direnen 5 işçinin Maltepe'den başlattığı yürüyüş, Tuzla ve Gebze duvarlarından geçerek devam ediyor.

Kartal'ın ardından sözü BEDAŞ Gaziosmanpaşa İşletmesi'nde çalışırken trafoda meydana gelen “kaza” sonucu 35 bin watt elektrik çarpması sonucu sağ kolunu kaybeden **Seyithan Ağır** isimli enerji işçisinin abisi aldı. Kardeşinin 3 Şubat'ta kolunu kaybettiğini ve şu anda Cerrahpaşa Hastanesi'nde yoğun bakımda olduğunu, 2 çocuğunun ve ailenin moral olarak çok kötü olduğunu dile getirdi. 2 yıl önce Gaziosmanpaşa'da elektrik çarpması sonucu yaşamını yitiren taşeron işçisi Erkan Keleş'in kardeşi **Haydar Keleş** ise iki yıldır mücadele verdiklerini ve hala dava açamadıklarını söyledi ve kardeşinin çalıştığı yerde teknik donanımın yetersiz olduğunu ve mühendisin yapması gereken işi lise mezunu olan kişilerin yaptığını, kaza sırasında iş makinesini çalıştıramadıklarını ve kardeşinin yarım saat iş makinesinde havada kalarak can çektiğini söyledi. Hazırlanan raporda ise BEDAŞ'ın hatalı bulunduğunu dile getirdi. Keleş; “*Sadece adalet istiyoruz*” diyerek sözlerini sonlandırdı.

Konuşmaların ardından işçiler BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. BEDAŞ'ın önünde kitle adına açıklamayı okuyan Enerji-Sen üyesi **Efkan Balcı**; Şubat ayında en az 42 işçinin yaşamını yitirdiğini söyledi ve ölümlerin en çok Adana, İstanbul ve Antakya'da yaşandığına dikkat çekti. Balcı, işçi cinayetlerinin nasıl geliştiğini anlatarak bu duruma sessiz kalmayacaklarını, bu davaların takipçileri olacaklarını vurguladı.

Basın açıklamasının ardından açıklamaya katılan işçilerden kısa görüş aldık.

- Çalışma alanında ne tür zorluklarla karşılaşıyorsunuz?

Hamdi Yanık: Enerji kesme ve açma işinde çalışıyorum. Bizim işimizle ilgili sorun yıllardır var. '92 yılından bu yana bu iş yapılıyor. Bu alanda sürekli; sağlıksız çalışma koşulları, taşeronların bizleri sömürmesi, kendilerine farklı rant sağlamaları, yukarıdaki yönetim yani bunları sıralamak bitmez çok uzun.

- Taşeron sistemi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yasin Yılmaz: Ben taşeron sisteme karşıyım. Bu devlet taşeronla kurulmadı. Bu emek, halkın emeğidir ve birilerine peşkeş çekilemez. Bunun karşısında emekçi halk sırt sırta vere-

Geçtikleri bölgelerde yaşanan sorunlara değinen ve buna dair basın açıklaması yapan işçiler ilk olarak “dünya barışı” adına İtalya'dan Tel Aviv'e gittiği sırada Gebze'de tecavüz edilip öldürülen Pippa Bacca'nın öldürüldüğü yere beyaz gelinlik bıraktılar.

Burada bir basın açıklaması yapan

cektir. Taşeron çalışmanın bedeli halka ödetiliyor. Bugün mesela açma-kesmede 20 TL ücret veriliyor. Bu binlerce aboneyi düşündüğün zaman sadece bir kişi trilyonların sahibi oluyor. Bunun için ben sömürü ve bu faşist düzene, taşeronluğa karşıyım.

- Çalışma alanında iş güvenliğiniz sağlanıyor mu?

Mustafa Bozali: BEDAŞ'ta kesme-açma servisinde çalışıyorum Gazi-osmanpaşa'da. İş kolumuzda yaşanan kazalar diyeceğim ama kaza değil aslında. Onlar bir cinayettir. Çünkü; iş güvenliği ekipmanlarının hiçbirisi yok. Taşeron şirketler daha çok kâr elde etmek için, dış güvenlik malzemelerini almıyorlar. Bizi göz göre göre ölüme terk ediyorlar.

Arkadaşlarımızın birçoğu direk tepelerinde hayatını kaybediyor. Ve hala iş güvenliği ekipmanları alınmıyor. Daha çok kâr etmek için. Biz taşeron sistemi yok olana kadar mücadele etmeye devam edeceğiz. Daha öncesinde zaten BEDAŞ önünde çadırımız vardı. İşten çıkarılmıştık sendikalı olduğumuz için. Şimdi önümüzde bir ihale var. Bu ihale birçok sorun yaşayacağız. Yine bir direniş çadırı kurabiliriz. Biz gördük ki bu süreçte direnmeden bir şeyler istemeden olmuyor.

İşçiler kadınların sınıfsal ve cinsel sömürüsüne karşı mücadele hattının örülmesi gerektiğini belirtti.

Yürüyüşün sonraki durağı Dilova'sında da bir açıklama yapan işçiler burada çevre kirliliğine dikkat çektiler ve yaptıkları basın açıklaması ile çevre kirliliğinin nedeninin sermaye olduğunu belirttiler. Yürüyüşün İzmit ayağında ise özelleştirmelere dikkat çektiler.

Trexta'da mücadele devam ediyor

Çerkezköy'deki Trexta TR firmasında büyük çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu işçilerin örgütlenme mücadelesi devam ediyor. Nokia gibi büyük elektronik firmalar için cep telefonu kılıfı üretimi yapan Trexta Tr işvereni artık işçi haklarına yönelik saldırılarına kılıf bulamıyor.

Deri-İş sendikasının örgütlenme çalışması yaptığı Trexta'da sendikaya olan ilginin artması üzerine çaresiz kalan yönetim 15-16 Şubat tarihlerinde aralarında aktif sendika üyelerinin de olduğu 20'yi aşkın işçiyi işten çıkardı. İş azalmasını fırsata çevirmek isteyen yönetim bu arada sendika üyelerini de kovarak eski çalışma düzenine devam etmek istese de bu sefer sert kayaya çarptı.

90 işçinin daha işten çıkartılacağını öğrenilmesi üzerine Deri-İş üyesi işçiler fabrika önünde işverenin bu haksız tutumunu protesto etmek amacıyla bekleyişe başladılar.

Haksız yere işten çıkarılmalarını protesto etmek, ulusal ve uluslararası kamuoyunu bilgilendirmek ve yeni işten çıkışları önlemek amacıyla başlatılan ve 5'i kadın 7 işçinin katıldığı ve soğuk havaya ve fırtınalara rağmen sürdürülen direniş 2 hafta sonra 29 Şubat tarihinde sonlandırıldı. İşten atılmaların askıya alınması ve kamuoyunun bilgilendirilmesi nedeniyle hedefine ulaşan eylemin ardından açıklama yapan sendika artık işçilerin haksız yere işten çıkarıldıklarını da boyunlarını büküp ağlayarak evlerine gitmeyeceklerini, haklarını arayacaklarını ve mücadeleyi geliştireceklerini belirtti ve işvereni uyardı.

Protesto süresince yerel kamuoyu bilgilendirilmiş, yerel gazetelerde sendikanın mücadelesi yer almıştır. Fabrika içindeki yoğun baskıya ve engellemeye karşın kapı önünde bildiri dağıtan işçilere yoğun ilgi olmuş, yönetimin acizliği açığa çıkmıştır. Direniş ve mücadele kültürünün olmadığı bölgede özellikle Petrol İş'in önemli desteği ve dayanışması olmuştur. İşveren ve yönetim, işçilerle toplantılar yaparak diller dökmek, sözler vermek zorunda kalmıştır.

Direniş sonucunda Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu ve Nokia'nın merkezinde örgütlü olan 4 sendika ortak açıklama yaparak Nokia'yı ve Trexta'yı uyarmıştır. Trexta'nın fabrikalarının olduğu Hindistan ve Çin başta olmak üzere Asya'daki sendikalar tarafından Trexta işverenine yönelik protesto mektubu gönderme kampanyası başlatılmıştır.

Tüm bu çalışmalar işvereni zor duruma sokmuştur. Trexta'da sendikal çalışma sürmekte, kadın işçiler işverenin yanı sıra eşlerinin ve abilerinin baskısıyla da karşılaşmaktadır. Bu uzun erimli mücadelede kazanan elbette ki işçiler olacaktır. Artık bayılana kadar çalışmalar olmayacak, konuşmalarının yasaklanması, tehditler işe yaramayacaktır.

(Trakya DDSB)

Emekçinin gündemi

Güvencesizlerin örgütlenmesinde ihanetçi yaklaşımlara karşı set olalım

Çalışma yaşamı ve ekonomi politikaları açısından Avrupa Birliği'ndeki gelişmeler ülkemizi bire bir etkilemektedir. Bu nedenle Avrupa'daki gelişmeleri yakından takip etmemiz ülkemizdeki gelişmeleri daha iyi anlayabilmek açısından önem kazanmaktadır.

Krizin de etkisiyle özellikle Avrupa'da hükümetlerin emeğe karşı saldırıları ve buna karşı kitlesel grev ve eylemler örgütlenmektedir. Demokrasinin beşiği oldukları iddia edilen AB ülkelerinde baskıcı politikalara ağırlık verilmekte, ırkçı-faşist hareketler güçlendirilmektedir.

Avrupa Birliği'nin son dönemde kabul ettiği yasalar ve gündemindeki yasa tasarıları da işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını hedeflemektedir. Örneğin yeni kabul edilen bir yasaya göre Batı Avrupa ülkelerinde ayda 150-200 Euro'ya işçi çalıştırmak mümkün olabilmektedir. Yasaya göre Türkiye'den Polonya'ya getirilip kaydedilen bir işçi eğer Polonyalı firma tarafından Hollanda'da görevlendirilirse Polonya'daki asgari ücretle çalışacaktır. Bunun sonucunda çok sayıda Polonyalı firma Batı Avrupa'da kölelik şartlarında işçi çalıştırabilmektedir. Gündemdeki bir başka yasada da grev hakkının kısıtlanmak istenmektedir.

Almanya, Fransa, Avusturya, Hollanda gibi ülkelerde sendikaların birleşmesiyle oluşan ve "süper sendika" adı verilen milyonlarca üyesi olan sendikalar mücadele örgütü olmaktan çoktan uzaklaşmış, sistemin koruyucusu misyonunu yüklenmiş, sarı-işbirlikçi-ihanetçi sendikalar olarak savundukları politikalarla işçi sınıfının mücadele azmini budamaktadırlar. Son yıllarda Avrupa'da yaygınlaşan ve ülkemizde de gündemde olan kiralık işçi büroları, yine tüm dünyada büyük bir sorun kaynağı olan taşeron çalışma ve her türlü esnek, güvencesiz çalışma karşısında milyonlarca işçiyi temsil eden ve Avrupa ve dünya sendikal hareketine maddi güçleri ve üye sayıları sayesinde yönlendirebilen bu sendikalar artık kamuoyuna açıkça mücadelenin kaybedildiğini, güvencesiz çalışma türlerinden geri dönüşün mümkün olmadığını, "gerçekçi" olmak gerektiğini ve mevcut şartları düzeltmeye yoğunlaşmak gerektiğini salık vermekteler. Bu temelde kiralık işçi büroları ve taşeron şirketlerde mevcut şartlar üzerinden toplu sözleşmeler imzalanmakta ve sendika çalışma şartlarında kısmi düzeltilmeleri başarı göstererek aidat kesmeye başlamaktadır. Bu ihanetin sonucunda Almanya'da aynı fabrikada yan yana çalışan aynı işi yapan iki işçiden kadrolu olan saat başına 20 Euro alırken kiralık işçi bürosundan gelen işçi 8 Euro almaktadır. Avrupa sendikaları güvencesiz işçinin saat ücretini 10 Euro'ya çıkartıp, çalışma saatlerinde ve koşullarında kısmi iyileştirmeler yapmayı bir başarı olarak göstermektedir.

Bu ihanetçi sendikal çizgi ülkemizdeki sendikal hareket içinde de ifade edilmeye başlanmıştır ve yakında devletin ve sermaye güçlerinin desteğinde daha yüksek sesle ifade edilmeye başlayacaktır. Özellikle Hak-İş ve Türk-İş içinde benzeri mevcut gidişatı değiştirmenin mümkün olmayacağı, taşeronluğu ve diğer güvencesiz çalışmayı kaldırmanın boş hayal olduğu, "gerçekçi" olmak gerektiği dillendirilerek sendikaların mevcut statüko içinde yaşamını sürdürmesi ve gelişen tepkiyi daha başında kontrol etmeyi başarması için güvencesiz şartlarda çalışan işçilerin sisteme uygun şekilde örgütlenmesi gündemleşmektedir.

Sınıf bilinçli devrimcilerin bu ihanetçi, tehlikeli yaklaşıma karşı mücadeleyi geliştirmesi ve güvencesizlerin örgütlenmesi konusunda daha net ve somut adımlar atması günün acil görevidir.

"Yan yana, omuz omuza, birleşirsek kazanırız!"

İzmir: Son dönemde egemenler eliyle artırılan saldırılara karşı, işçi ve emekçilerin haklı tepkisi, taşerona ve güvencesiz çalışmaya karşı direnişler ciddi anlamda ivmelenmektedir. Biz de dört bir tarafı saran direniş ateşlerinden Billur Tuz direnişine giderek; Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı **Gürsel Köse** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Özgür Gelecek: Öncelikle merhaba...

Gürsel Köse: Merhaba...

- Bize buradaki çalışma koşullarını ve sendikal mücadeleyi anlatır mısınız?

- Billur Tuz Türkiye'de 50 yıldan beri üretim yapan ve tüketiciler tarafından saygın bir işyeri olarak bilinen bir firma. Ve tuz sektöründe % 90 pazar payına sahip olan bir işyeri aynı zamanda. Fakat dışarıdan halkımızın gördüğü gibi; çok düzgün bir yer değil.

Burada 5 yıllık, 10 yıllık, 20 yıllık işçiler var ve ciddi bir emek sömürüsüne tabi tutuluyorlar. Asgari ücrete tabiler. Zaman zaman, 2 ay çalışıp, fabrikayı bakıma alıyorum diye, ücretsiz izne çıkarmalar, sigorta primlerinin ödenmemesi, baskı zulüm içerikli uygulamalar var.

Ve işveren; kendi kurduğu 3 tane taşeron şirket üzerinden işini yıllardır bu biçimde sürdürüyor. Ama bu ülkede; sadece Billur Tuz'da çalışan arkadaşlarımız değil; tüm işkollarında çalışan kardeşlerimizin de; taşeronda çalışan işçilerin de sendikal olma hakkı yoktur biçiminde bir kanaat var. Ancak bunun böyle olmadığını; zaman zaman bir araya gelerek; ev toplantılarında, kahve toplantılarında anlattık.

Bu çabamız sonucunda; 3 taşeronda bulunan 135 işçiden, 113'ünü sendikaya üye yaptık ve bakanlığa başvurduk.

Fabrikada; taşeronun varlık biçimi sahtekarlık olduğu için; olay mahkemeye intikal etti ve dava sürüyor. Birlikçi raporunda; çalışanların taşeron değil, işe başladıkları tarihten itibaren, Billur Tuz'un işçileri olarak kabul edilmesi gerektiğine kanaat getirdi. Nisan ayında duruşma var, büyük ihtimalle mahkeme de aynı yönde

karar verecek.

1 Aralık'ta; üye arkadaşlarımızla, posta yoluyla taşeron firmalardan bir bildiri gönderildi. Bildiride; 31 Aralık itibarıyla sözleşmelerinin bittiği bildirildi. İtiraz ettik. Bunun yapılamayacağını, arkadaşlarımızın yıllardan beri, Billur Tuz'da, her köşesinde alınterlerinin, emeklerinin olduğunu ve bu nedenle de; muhatabımızın taşeron firmalar değil; Billur Tuz olduğunu defalarca söyledik. 2 Ocak'ta işten atılan 47 arkadaşımızla kapı önünde direnişimizi başlattık ve bugün 61. günümüz.

Bu mücadele; işten atılan işçiler işlerine geri alınana kadar ve Billur Tuz işvereni işçilerin sendikal haklarını ve Tek-Gıda-İş Sendikası tanıyana kadar bu kapı-

nın önünden ayrılmayacağız. Arkadaşlarımızda yılmılık yok. İlk günkü gibi devam ediyor ve kazanana kadar devam edecek.

- Direniş Çiğli'de sürüyor. Yakınınızda; Menemen'de Savranoğlu işçilerinin bir direnişi var. Onlar da; 217. günlerindeler. Onlarla ilişkiniz nasıl? Direnişi ortaklaştırma noktasında ne gibi pratikler var?

- Zaten bizim şöyle bir inancımız var. Bu mücadele; emek ve demokrasi mücadelesi, konfederasyon ayırmadan, örgüt ayırmadan; KESK'e bağlı, DİSK'e bağlı, Türk-İş'e bağlı işçiler ve emekçiler olarak, egemenlerin topyekün saldırısına karşı mücadelemizi ortaklaştırmamız gerekiyor. Başından beri, Savranoğlu direnişi sürerken; o direnişin sahipleri bizlerdik. İzmir'de kurmuş olduğumuz bir İzmir Sendikal Güçbirliği var ve genel merkezleri düzeyinde de;

10 tane sendikamız yan yana.

Biz de burada yerelimizde; İzmir Sendikalar Birliği olarak; Savranoğlu'nda birlikte mücadele ediyorduk. Billur Tuz başladığında; kazanlarımızı da birleştirdik. Şu anda; hem Savranoğlu, hem Billur Tuz işçilerinin yemeği aynı zamanda pişip, paylaşılıyor. Yapacağımız her türlü etkinliği birlikte yapıyoruz. Billur Tuz'un önünde bir şey yapıldığında onlar, orada bir şey yapıldığında biz gidiyoruz. İzmir Sendikalar Birliği olarak birlikte-ortak bir mücadele yürütüyoruz.

Şunu iyi biliyoruz. Tek tek kazanma şansımız yok. Biz birleşirsek, yan yana durursak, o zaman; hem Savranoğlu işçileri kazanacak, hem Billur Tuz işçileri kaza-

Tek tek kazanma şansımız yok. Biz birleşirsek, yan yana durursak, o zaman; hem Savranoğlu işçileri kazanacak, hem Billur Tuz işçileri kazanacak!

nacak. Buralar kazandığı zaman tüm işçi sınıfı kazanacak.

Buna olan inancımızla; bir kez daha sizin aracılığınızla çağrımızı yapıyoruz. Yan yana, omuz omuza, kol kola durursak; örgüt, federasyon gözetmeksizin birlikte mücadele yürütürsek, biz kazanacağız, işçi sınıfı kazanacak. İşçi sınıfı kazanırsa ülkemizde barış, kardeşlik, eşitlik ve demokrasi olacak. Fazla geciktirmeden, tüm emek örgütleri, meslek örgütleri, odalar, DKÖ'ler ve emekten yana siyasi partiler; mutlaka ama mutlaka yan yana olmalı ve ortak bir mücadele örmeliyiz.

Sendikalardan Avrupa genel grevine destek

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) tarafından çağrısı yapılan 29 Şubat'ta tüm Avrupa'da gerçekleşen grev ve eylemlere destek vermek amacıyla 29 Şubat günü DİSK ve Sendikal Güçbirliği Platformu (SGBP) bileşenleri ortak bir eylem düzenlediler. Taksim Gezi Parkı'nda buluşan kitle Almanya Başkonsolosluğuna yürüdü.

Konsolosluk önünde DİSK adına genel başkan yardımcısı ve Nakliyat-İş Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve SGBP adına Tek Gıda-İş Başkanı Mustafa Türkel birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda Avrupa'da ve ülkemizde işçi haklarına yönelik saldırılar ve yaygınlaşan güvencesiz çalışmaya değinildi ve mücadele edilmesi çağrısında bulunuldu.

Deri-İş, Tümtis, Belediye-İş, Genel-İş, Nakliyat-İş, Petrol-İş üyelerinin kalabalık katıldığı yürüyüş sloganlarla sona erdi.

ÇOMÜ'DE İŞTEN ATMA

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi'nde Ocak ayının başında 36 işçi nedeni açıklanmadan ve keyfi olarak işten çıkartılmıştır. İşten atılan 36 işçi taşeron bir firmaya bağlı olarak çalışmaktaydılar.

Üniversitede işlerinden atılan işçilerle dayanışma için ÇOMÜ'lü öğrenciler olarak 1 haftalık süreç boyunca Terzioğlu Kampüsü'ndeki fakülte kantinlerinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Taşeronlaşma ve üniversiteden atılan işçilerin süreciyle ilgili bilgi içeren bildirimlerin dağıtımını esnasında ÖGB'nin müdahalesinin yanı sıra, bir faşistin bıçaklı tehdidi ve ortamı provoke etmeye çalışması öğrencilerin tepkisini topladı. Hafta sonu (25 Şubat günü) Sosyal-İş Sendikası'nın Çanakkale Saat Kulesi önünde yaptığı basın açıklamasına öğrenciler olarak destek verildi. Açtığımız stant ile halkı bilgilendirme çalışmasına devam edildi.

28 Şubat Salı günü Mühendislik-Mimarlık Fakültesi'nin önünden başlayarak Bilim Anıtı önünde Sosyal-İş ve Eğitim-Sen'le basın açıklaması yapma üzere yürüyüş gerçekleştirildi. "Taşeron işçisi yalnız değildir!", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Öğrenciler buraya dayanışmaya" sloganları ile gerçekleştirilen yürüyüşün ardından ilk basın açıklamasını Eğitim-Sen gerçekleştirdi. İşçiler işe geri alınana kadar mücadelenin sürdürüleceğini ve işçilere destek verileceğini vurgulayan Eğitim-Sen'in ardından ÇOMÜ'lü öğrenciler taşeron kaldırılana kadar mücadelelerine devam edeceklerini ve işten çıkarılan işçilerin yanında olacaklarını açıkladılar. Sosyal-İş'in bir üniversitede güvencesizlik, adaletsizlik ve haksızlık varsa özgür ve bilimsel bir ortamdan söz edilemeyeceğini dile getirmesinin ardından eylem son buldu.

(Çanakkale YDG)

MARMARAY'DA İŞÇİLER KAZANDI

Kartal: İstanbul'un tarihi projelerinden biri olan Marmaray ile duymuştuk onların sesini. Yüzyılın projesinde ilkel çalışma koşullarına karşı başkaldırmışlardı. Önce slogan atmaktan utanan işçiler, sonrasında şantiye işçileri ile seslerini duyurdular. Soğuk hava şartlarına inat örgütledikleri direniş, birçok kez polis saldırsına uğradı. Çoğunluğu Kürt olan işçiler, Kürtçe marş ve türkülerle günün ateşini yakıyorlardı. 16 Ocak 2010 günü işe dönmek için 77 günlük bir direniş kararlılığı gösterdiler. Ardından yaptıkları basın açıklaması ile direnişi sonlandıracaklarını ancak hukuki süreci takip ederek direnişe devam edeceklerini duyurdular. Ve söyledikleri gibi yaptılar, her mahkemede adliye önünde "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganını attılar.

Bu hukuki mücadele sonucunda İstanbul 4. İş Mahkemesi'nin verdiği işe iade davası, Yargıtay tarafından onaylandı. Bunun üzerine 27 Şubat'ta Polat İnşaat önünde basın açıklaması yapan işçiler kazanımlarını basın emekçileri ile paylaştılar. Burada konuşan Tekstil-Sen Başkanı Engin Gül, "bu kazanımımızı tüm işçi sınıfına armağan ediyoruz" dedi. Gül ayrıca Polat İnşaat sahibi Ziya Polat ile görüşme yaptıklarını aktardı ve Polat'ın, 27 işçiyi işe alma ve işçilere çalışmadıkları süre olan 4 aylık tazminatlarını ödeme sözünü verdiğini söyledi.

İtfaiyeciler direnişte; İzmir yanıyor

İzmir: Kamu Personel Seçme Sınavını kazanarak atanmaya hak kazanan 286 itfaiyeci Danıştayın atamayı durdurması üzerine mağdur oldu. Bunun üzerine facebook üzerinden örgütlenen işçiler 20 Şubat'tan bu yana direnişler. Basının ve İzmir halkının yoğun ilgi gösterdiği direniş Konak'ta bulunan İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde gece gündüz sürüyor. Direnişin örgütlenme sürecini ve geldiği aşamayı öğrenmek için işçilerle röportaj yaptık.

- Yaşadığınız süreci anlatır mısınız?

Fatih Yücesoy: KPSS'de yeterli puanı aldık. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin açtığı itfaiye eri sınavını başarıyla geçtik. 2 Kasım 2011'de, kazandığımız resmi gazete de yayımlandı. 17 Kasım 2011'de Danıştay, ilgili yönetmelikle alakalı düzenlemeyi durdurma kararını Belediye'ye tebliğ etti. Ve atamalarımız durduruldu. Ancak bu sırada 63 belediye, itfaiye eri aldı. Üç aydır bekliyoruz, iki defa basın açıklaması yaptık ancak mağduriyetimiz giderilmedi. Biz de direnişe geçmeye karar verdik.

- Nasıl örgütlendiniz, örgütlenme sürecinizi anlatır mısınız?

- Facebook'ta grup kurduk. Grubumuzun adı "İtfaiye grubu 2011(286)". Önce bütün arkadaşları topladık. Mülakat sınavı sürecinde tanıştığımız, internette yayımlanan atamaya hak kazanmış tüm arkadaşları gruba davet ettik. Sonra bir yerde toplanarak görüş alışverişinde bulunduk. 2 defa basın açıklaması yaptık, ancak mağduriyetimiz giderilmedi. Biz de belediye önünde direnmeye karar verdik. 20 Şubat'tan bu yana da burada haftanın yedi günü 24 saat

Burada soğuğa, uykusuzluğa karşı 24 saat direnişimiz. Geceleri de buradayız, polis çadır kurmamıza ve ateş yakmamıza izin vermiyor. Fakat biz direnişte kararlıyız.

direnişimiz.

- Atanmanızın engellenmesinin yanı sıra başka sorunlar da yaşanmış, onlardan da bahsedebilir misiniz?

- Okulunu ve işini bırakan, kaybeden arkadaşlar var. Birçok arkadaşımız atandım diye okulunu bıraktı. Bir arkadaşımız atandım diye Bursa'dan buraya taşındı, üstelik 2 çocuğu var ve üç aydır işsiz. İnşaatta çalışıyor fakat geçimini sağlayamıyor. Yine okulunu durduran arkadaşlar da var.

- Direnişin geldiği son durumu anlatır mısınız?

- Burada soğuğa, uykusuzluğa karşı 24 saat direnişimiz. Geceleri de buradayız, polis çadır kurmamıza ve ateş yakmamıza izin vermiyor. Geceleri çok soğuk oluyor ve uyuyamıyoruz. Fakat biz direnişte kararlıyız. Belediye bize "hukuki süreç tamamlanmadan bir şey yapamayız" diyor. Ancak bir yandan da İZELMAN'da çalışmamızı teklif ediyor. Biz de bunu reddettik. Şu anda 164 kişi direnişte. Antep'ten, Malatya'dan, Sinop'tan, Bursa'dan, Balıkesir'den gelen arkadaşlar var. Burada ilk günden beri imza topluyoruz. Bu imzaları belediyeye, Başbakanlığa ve TBMM'ye göndereceğiz.

- İZELMAN'da çalışmayı neden kabul etmediğinizi

açıklar mısınız?

- Belediyenin "mağduriyetiniz giderilene kadar İZELMAN'da çalışın" teklifini reddettik; çünkü orada işçi statüsünde ve yüzde elli belediyeye bağlı taşeron bir şirkette çalışacağız. Taşeron şirkette çalışma koşulları çok kötü. Örneğin sendika hakkımız olmayacak. Üstelik mağduriyetimizin ne zaman giderileceği de belirsiz. Biz bir an önce mağduriyetimizin giderilmesini istiyoruz.

- İzmir halkının size olan yaklaşımından bahsedebilir misiniz?

- İzmir halkının bize olan yaklaşımı çok iyi, direnişimizi destekliyorlar. İlk günden bu yana imza topluyoruz. Bugüne kadar (10 gün) 35 bin imza topladık. Direniş alanımız merkezi bir yer. Geçen herkes durup neden burada olduğumuzu soruyor, bizle sohbet ediyor, bizi desteklediklerini söylüyor. Devamlı yemek, çay, battaniye vb. yardım yapıyorlar.

- Okurlarımıza söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

- Biz iki senelik emeğimizin sonucu itfaiye eri olma hakkı kazandık. Mağduriyetimizin giderilmesini istiyoruz. Kimseden sadaka değil hakkımız olanı istiyoruz.

"Korkmuyoruz, susmuyoruz, teslim olmuyoruz!"

Kartal: KESK, son dönemlerde yoğunlaşan tutuklamalara, çalışma yaşamına yönelik baskılara, yoksulluğa karşı "Korkmuyoruz, Susmuyoruz, Teslim Olmuyoruz" mitingi düzenledi. 26 Şubat günü Eğitim-Sen 2 No'lu Şube önünde bi-

raraya gelen kamu emekçileri, buradan Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdü. "Sendika KESK'tir, KESK bizim onurumuzdur", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarının atıldığı mitingde, tutuklanan KESK'li kadınların fotoğraflarının yer aldığı bir pankart taşındı. DİSK, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, Dev Sağlık-İş, TTB, direnişteki Hey Tekstil ve Maltepe Belediyesi taşeron işçileri de eyleme destek verdi.

Mitingde konuşma yapan KESK Genel Başkanı Lami Özgen Türkiye'de hakları ve özgürlükleri için mücadele eden tüm kesimlerin sindirme, susturma, ötekileştirme, gözaltı ve tutuklamalarla kuşatılmak is-

tendiğini söyledi.

Yoksulluğun, adaletsizliğin, hukuksuzluğun hüküm sürdüğü, emeğin haklarının yok sayıldığı bir ülkede demokrasiden de sendikal hak ve özgürlüklerden de söz etmenin mümkün olmadığını belirten Özgen, KESK üzerindeki baskıların artmasının kesinlikle tesadüf olmadığını vurguladı. Konuşmanın ardından DİSK ve TTB yöneticileri de birer konuşma yaptı.

Yeni Toplu İş İlişkileri Yasası 12 Eylül'ün ruhunu sürdürüyor

Ülkemizde AKP hükümetinin hüküm sürdüğü üç dönemin sonucunda hükümetin en başarılı olduğu konunun demagoji olduğunu hepimizin kabul etmesi gerekmektedir. AKP hükümeti tüccar zihniyetinin de verdiği avantajla her türlü saldırısını ve hak gaspını o kadar güzel paketleyip, süslüyor ki pes dedirtiyor.

Bunun son örneğini çalışma yaşamında değişimler getireceği söylenen yeni toplu iş ilişkileri yasası taslağında da görmekteyiz. 2 sendikaya da üye olunabileceği iddiasıyla referandumda sözler veren hükümetin bu yasa da ILO normlarına uygun ve 12 Eylül sonrasında getirilen örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırma sloganlarıyla piyasaya sunmasına karşın gerçek tam tersidir.

Tüm dünya genelinde utanç verici bir uygulama olan **sendika üyeliği için noter şartı** kaldırılmakta, yerine e-devlet uygulaması getirilmektedir. Bu olumlu gibi görünse de uygulamasının nasıl olacağı belli değildir. Eğer gerekli önlemler alınmazsa, ki büyük ihtimalle alınmayacaktır, işçinin e-devlet şifresini patronun zorla alıp istifaya zorlaması da mümkün olabilir.

Sendikalara dayatılan toplu sözleşme yapmak için mevcut işkolunda çalışan tüm işçilerin % 10'unu örgütlenme zorunluluğu % 3'e düşürülecektir. Bu da görü-

nüşte olumlu bir adımdır, öncesine göre daha iyidir denilebilir ancak gerçek öyle değildir.

Bununla beraber, işkollarının birleştirilmesiyle beraber birçok önemli sanayi dalında % 3'ün aranması, şu anki uygulamaya göre % 20-25'i bulmayı şart getirmektedir. Örneğin deri işkolunda 100 bin işçi kayıtlı görünmektedir. Mevcut % 10 barajı ile 10 binden fazla üye olma zorunluluğu bulunmakta. % 3'e düşürüldüğünde ise 3 bin işçi yeterli olacaktır. Ancak "hükümetimiz" tektstil ile deri işkollarını birleştirmekte ve birleşme halinde mevcut işçi sayısı bir anda 800 bin kişiye çıkmaktadır. 800 bin kişinin % 3'ü yaklaşık 25 bin kişi etmektedir ve Deri-İş için baraj bir anda % 25'e çıkmaktadır ve bu sayıyı ülkedeki hiçbir tekstil ve deri sendikası geçememektedir.

İşyerinde toplu sözleşme yapmak için zorunlu olan % 50 artı 1 barajı da durmaktadır ve bu halile dünyadaki en yüksek barajdır. Olumlu bir değişiklik gibi gösterilen ise işletmelerde bunun % 40'a düşürülmesidir. Yani eğer bir firmanın birden fazla fabrikası varsa, tüm fabrikalardaki işçilerin % 50'sini değil % 40'ını örgütlemek toplu sözleşme için yeterli olacaktır. Ancak her iki baraj da hem çok yüksektir hem de ülkemiz gerçekliğinde mevcut sayıya gelmeden yapılan baskılara karşı bir çözüm sunulmamıştır.

Hava İş'e destek verelim

Mevcut yasa taslağındaki en büyük saldırı ise hava iş kolunda grevin fiili olarak yasaklanmasıdır. 12 Eylül Askeri Darbesinin dahi getirmediği bir yasak mevcut hükümetçe gündemleştirilmektedir. Buna göre grev halinde işçilerin % 40'ı grevin dışında kalıp çalışmaya devam edecekler ve bu % 40'ı patron seçecektir. Bu yasak grevin başarısını fiili olarak engelleyecektir, ayrıca uçuşların sürmesi çalışanların ve yolcuların can güvenliğini de tehlikeye atacaktır.

Bu yasa tasarısına karşı Sendikal Güçbirliği Platformu'nun eleştirilerini belirttiği bir değerlendirme olmuş ve Platforma üye sendikalar internet siteleri ve dergilerinde yayımlamışlardır. Hava-İş Sendikası da bir kampanyaya başlatmıştır. İnternet sitesinden online mektup kampan-

yası başlatılmış ve çeşitli eylem, etkinlik ve girişimler planlanmıştır. Bu çalışmalara katılmak, destek sunmak oldukça önemlidir.

Yeni yasa taslağı tüm süsleri kaldırdığımızda faşist darbenin mantığını sürdürmektedir. Bizzat ekonomiden sorumlu bakanın "işverenlerimiz açısından kriz döneminde güçlü bir işçi hareketini kabul etmemiz mümkün olmaz" demesi de tavrı net olarak göstermektedir. Bizler bu yasa taslağını reddediyoruz, işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engelleri kaldırılmasını ve demokratik bir sendikalar yasası talep ediyoruz.

Ne yaparlarsa yapsınlar, korktukları başlarına gelecektir, güçlü bir işçi hareketi yakın gelecekte karşılarna dikilecektir.

(Deri işkolundan bir DDSB'li)

Karkas et ithalatı hayvancılıkta yıkıma işaret ediyor

Fransa'da Ermeni soykırım yasasının gündeme gelmesi ile birlikte ihracatın durdurulması üreticileri ciddi anlamda yıkıma sürüklüyor. İhracatın durmasının ardından da kasaplık ve besilik canlı hayvan ithalatı gibi karkas et ithalatına da izin verildi. Sırada **Dahilde İşleme Rejimi (DİR)** kapsamında sıfır gümrükle et ithalatı var. Peki DİR nedir? Üreticiler neler getiriyor?

DİR, ihraç ürünleri üretmek için gerekli olan ve dışarıdan ithal edilen girdilere gümrük muafiyeti getiren bir ihracat teşvik sistemidir. Aslında bu sistem, her zaman olduğu gibi yerli üretici güçlerin üretim ve pazarlama alanlarını daraltmakta ve uluslararası sermayenin haznesini doldurmaktadır. Zaten yerli üretim oldukça verimliyken dışarıdan ithalatın amacının ne olduğu sorusu ve cevabı asıl amacı açık etmeye yetmektedir.

Ulusal Kırmızı Et Konseyi'nin Sanayi Grubu, kamu grubunun yani Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın da desteği ile DİR kapsamında sıfır gümrükle et ithalatı için İhracat Genel Müdürlüğü'ne resmen başvurdu. Peki, hayvancılığın idam fermarı olarak nitelendirilen DİR

İçerde üretimi artırıcı hiçbir önlem alınmazken, ithalata dayalı politika sürdürülürken üstüne bir de DİR kapsamında sıfır gümrükle et ithal etmek, besiciliği tamamen yok etmek anlamına geliyor.

kapsamında et ithalatı nasıl yapılacak? Bu soruya cevap vermeden önce hayvancılığa ve özellikle et piyasasına hammadde sağlayan besicilikteki son duruma bakmakta fayda var.

Yüksek maliyetle iş yapan besiciler, ithalatın yarattığı baskı nedeniyle hayvanlarını kesime göndermiyorlar. Hayvanlarını kestirenler ise zarar ediyor. Hayvan üretim alanlarının büyük bir bölümü boş. Şap hastalığı nedeniyle çok sayıda hayvan pazarı kapalı. Pazarlarda hayvan alım satımı neredeyse yapılamıyor. Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre et üretimi de düşüyor. İşte bu tabloda da görüldüğü üzere besiciler can çekişirken, iki yıldan beri canlı hayvan ve karkas et ithalatı tüm hızıyla sürmektedir. Son iki yıllık ithalatın 2 milyar dolara yaklaştığı tahmin ediliyor. İçerde üretimi artırıcı hiçbir önlem alınmazken, ithalata dayalı politika sürdürülürken üstüne bir de DİR kapsamında sıfır gümrükle et ithal etmek, besiciliği

tamamen yok etmek anlamına geliyor.

Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı konuya ilişkin yaptığı açıklamada DİR kapsamında yapılacak ithalatın Ortadoğu ülkelerine ihracat yapmayı hedeflediğini söylüyor. Yani Türkiye sıfır gümrükle ithal ettiği eti iç pazara sunmadan önce işleyecek sonra Ortadoğu ülkelerine ihraç edecek. Ancak bu da pek gerçekçi görünmüyor.

Çünkü uluslararası tekelerin ihracatında köprü görevi göreceği bahanesi ile birlikte bir peşkeş süreci yaşanacak. Birçok ekonomist bu durumun sadece uluslararası sermayenin haznesini kabartacağına fikir birliğine varıyor.

Görüldüğü gibi bu durumda üreticinin yararına herhangi bir şey yok. Ülke içi üretim yine

desteklenmeyecek. Zaten Kurban Bayramı sürecinde büyükbaş hayvan ithalatının yarattığı piyasa dengesizliği halen etkisini sürdürmekteydi. Kısacası 2012 yılında hayvancılıkta yıkım ve dış ticaret açığının oldukça yüksek olacağı ufukta görünüyor.

Çanakkale'de maden şirketine protesto

Çanakkale'nin Kirazlı köyünde düzenlenen maden bilgilendirme toplantısını protesto eden köylülerle jandarma arasında gerginlik yaşandı.

Köy sınırları içinde Doğu Biga Madencilik A.Ş. tarafından 2010 yılından bu yana devam ettirilen açık ocak işletmeciliği projesi hakkında şirketin düzenlediği toplantı Çanakkale merkez ve çevre köylerden gelen köylüler, protesto etti.

Jandarma ekipleri, toplantı öncesi köyün giriş ve çıkışlarına bariyerler kurarak, dışardan gelen köylülere izin vermedi. Çevre köylerden gelenler ise tarlalardan geçerek köyün içine girmek isteyince jandarma müdahale etti.

Dışarıda protestolar devam ederken toplantı salonuna, sadece o köyde yaşayanlar kimlik kontrolüyle alındı. Çanakkale Çevre İl Müdürlüğü ve madenci firma yetkilileri, yapılacak çalışma hakkında bilgi vermek istediği sırada bu defa salonadkiler tarafından protesto edildi. Çevre İl Müdürlüğü ve şirket yetkilileri jandarma kontrolünde köyden ayrıldılar.

Muhafazakâr-demokrat bir kimlikle, yüzleşme-geçmişle hesaplaşma iddiasıyla ve ileri demokrasi sloganıyla 10 yıldır işbaşında olan AKP hükümetinin icraatları, söz konusu kavramlarla örtüşüyor mu? AKP döneminde kalkınma bir yana adalet gerçekten tecelli etti mi? İşçi ve emekçileri, ezilenleri dışlayan, yok sayan ve onları devlet karşısında güçsüz bırakan kurumlar ve bunların dayandığı yasalar değiştirilmeden, buna zemin sunan toplumsal eşitsizlik ortadan kaldırılmadan adaletin gerçek anlamda yaşam bulmasına olanak yok. KCK adıyla yürütülen, yurtsever güçlerle birlikte geniş bir yelpazede toplumsal muhalefet odaklarına uzanan operasyonlar, çoğu devletin kendi yasalarına aykırı bir şekilde yıllardır tutuklu bulunan 500'ü aşkın öğrenci devletin, adalet, hukuk ve yargıdan en anladığını göstermektedir.

Özel Yetkili Mahkemelerde ifadesini bulan hukuk ve yargının çizdiği tablo, başka bir açıdan nasıl bir devlet tarafından yönetildiğimiz gerçeğine de ışık tutacaktır. Mahkemelerin talimatlarla harekete geçtiği bir ülkede ortaya çıkan manzara demokrasi algısını da yansıtmaktadır. Yaşanan tartışmalar ve eleştiriler karşısında AKP bugün hala bu mahkemelere sahip çıkmaktadır. Başbakan yardımcısı Cemil Çiçek'in "bu mahkemelere ihtiyaç var" sözleri devletin AKP'nin ağzından bu yargı zihniyetine, cezalandırma yöntemine sahip çıktığının ilamıdır.

Tabela Değişti, DGM yerine Özel Yetkili Mahkeme

Avrupa Birliği uyum paketleri çerçevesinde 1982 Anayasası'nın DGM'leri düzenleyen 143. maddesi 2004 yazı başında yürürlükten kaldırıldı, 5190 sayılı Kanunla, Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) "kaldırıldı" ve yerine Özel Ağır Ceza Mahkemeleri getirildi. İstiklal Mahkemeleri, Örfi İdare Mahkemeleri, Sıkıyönetim Mahkemeleri, Yassıada Mahkemeleri, Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve şimdi de bu mirası devralan Geniş ve Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri AKP'nin popüler deyimiyle yargıyı "güncelleyecekti".

Özel Yetkili Mahkemeler'in kararları Yargıtay'ın (8. ve 9. Ceza Dairelerinin) içtihatlarıyla da ilgilidir. 2000'li yıllarda Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin içtihatında bir yenilik getirildi. Bu içtihadı göre; bir kişinin örgüt üyesi sayılabilmesi için örgüt ile fiziki, organik bağının olması gerekmiyor! Örneğin, örgütün hareketini kolaylaştırdığı düşünülen bir basın açıklamasına katılmak örgüt üyesi sayılabılır. Aynı örneği ceza kanununda da bulabiliriz: **Örgüt üyesi olmadığı halde örgüt üyesi gibi cezalandırılır.**

12 Eylül ile sözde hesaplaşmak isteyen AKP, bu kapsamda DGM'leri kapattığı propagandası yaptı; gerçekte ise DGM'lerin çeşitli maddelerini anayasasının bazı hükümleri içine gizledi. Böylece Özel Yetkili Mahkemelerin kurulması için hukuksal zemin yaratılmış oldu. Örneğin, 2845 sayılı DGM yasası, bölüm, başlık ve bütün maddeleri ile birlikte

Özel Yetkili Mahkemeler

ÖZEL YETKİLİ MAHKEMELER KALDIRILSIN!

aynı başlık ama farklı numaralar ile "Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu" içerisine yerleştirilmiş ve aynı gün yani 1 Haziran 2005 günü CMUK'ta yürürlükten kalkmış ve yerini 5237 sayılı TCK ile 5271 sayılı CMUK (Ceza Muhakemesi Kanunu) almıştır.

Böylece DGM'lerin yeni adı: **CMK'nın 250. Maddesi ile görevli ağır Ceza Mahkemeleri olmuştur.** Ceza Muhakemesi Kanunu'nda savcılarının yetkileri genişletildi. Söz gelimi 1412 sayılı kanunda arama kararı verilmesi yetkisi sadece hâkime ait iken, gecikmesinde sakınca bulunan hallerde Cumhuriyet Savcısının arama emri vermesi ve ancak bunu derhal hâkime sunması gerekirken, yeni Ceza Muhakemesi Kanunu'nda bu yetki savcıya tanındı. Yasayla 10 yıla varan tutukluluk süresi öngörüldü. Bu mahkemeler, cezalandırmanın esas olduğu, kişisel hakların göz önüne alınmadığı, tutukluların yeniden topluma kazandırılması fikrinin dahi söz konusu olmadığı ve yargılamanın tutukluya karşı ilan edilmiş bir savaş olarak algılandığı mahkemelerdir. Söz konusu mahkemelerde yapılan yargılamada, yalnızca iki hal önem kazanmaktadır: **Yakalama ve tutuklama.** Soruşturma sırasında verilen gizlilik kararıyla savunma hakkı gasp edilmektedir.

Özetle bu mahkemeler DGM'lerin ruhuyla, devletine sıkı sıkı sarılan ve onları en küçük bir tehlikeden korumak adına topluma savaş açan yeminli savaş mahkemeleridir. İcraatta İstiklal Mahkemelerinden farklı olmaları günün siyasal konjonktürü, egemen sınıfların ihtiyaçları ve devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin durumundan dolayıdır.

Özel Yetkili Mahkemeler Nasıl Çalışır?

2000'li yıllarda Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin içtihatıyla şöyle bir yenilik getirildi: **herhangi bir "terör" örgütüne üye olmak, örgütün amaçları doğrultusunda eylem yapmak gibi suçlarla suçlanmanız, bu suçlar kapsamında gözaltına alınmanız ve tutuklanmanız için gerçekten bu suçları işlemeniz gerekmiyor.** Polisin şüpheli bir takım "kanıt"larla birlikte savcıya kanaatini bildiren bir rapor yazması, savcının bu kanaatler ve "kanıt"lar doğrultusunda tutuklanmayı talep etmesi ve hâkimin de polisin kanaatlerine,

savcının talebine uyarak tutuklamaya hükmetmesi yeterli olmaktadır. Operasyonel (KCK, Devrimci Karargâh) davalara bakan Özel Yetkili Savcılar herkesin suçlu olduğu yargısıyla hareket etmektedir.

Bu yaklaşım esas olarak öteden beri böyle olsa da ABD'nin 11 Eylül saldırılarından sonra geliştirdiği "Önleyici Savaş Doktrini"yle birlikte bu bakış açısı yasalar eliyle yürürlüğe sokulmaya başlanmıştır. Değişiklikler de zaten 11 Eylül saldırısı sonrası yürütülen tartışmaların bir sonucudur. İlgisiz olaylar, bazı "üretilmiş" deliller senaryo yazmak için kullanılmakta ve bu senaryoyu planladıkları öne sürülenler (devrimciler, komünistler, ilerici ve yurtseverler ya da AKP muhalifleri) etkisiz hale getirilmeye çalışılmaktadır.

İddianemelerde yer alan deliller **üretilmiş**, olaylar ve kişiler arasında kurulan ilişkiler **uydurulmuş** ve iddialar tutuklama için **yetersiz** bile olsa, AKP hükümetinin ve cemaatin yıllardır kadrolaşma ile zapt ettiği emniyet ve yargı teşkilatının çabaları işleri kolaylaştırmaktadır. Tabii diğer yandan, kamuoyu oluşturmak adına efendisinin sesi karargâh basınının çabalarını da ihmal etmemek lazım. Hükümetin emirleri medya, bu operasyonların sürdürülebilmesi ve yaşanan hukuksuzlukların kamuoyundan gizlenebilmesi için canla başla çalışmaktadır. (Her operasyon öncesi ve sırasında medyanın tavrını hatırlayalım.)

Egemenlerin 2000'li yıllardan bu yana AKP eliyle yürüttüğü operasyonların bir diğer karakteristik özelliği sürecin bitmediği yönünde yaratılan izlenimdir. Bu operasyonlar "dalga dalga" yapılmakta, iddianemelerde yer

alan tutarsızlıklar, tüm gerçeklerin henüz ortaya çıkmadığı izlenimi yaratmak için kullanılmaktadır. Kimliği açıklanmayan gizli tanıklar, "gizlilik" kararıyla tutuklulara sunulmayan deliller ve soruşturmanın güvenliği bahane edilerek kamuoyundan saklanan detaylarla davalar hakkında gizemli bir hava yaratılmaktadır. Davaların üzerine örtülen bu "gizem" çok çeşitli çevrelerden insanların aynı davada sorgulanması bu "örgüt"lerin elinin her yere uzandığı kanaatini uyandırmak için de kullanılıyor. Tüm bu yöntemler, operasyonel davaların aslında daha büyük bir planın parçası olarak kurgulandıklarını ortaya koyuyor. ("Topyekun savaş konsepti")

Mahkemeler: Devletin Korumayucu Kalkanı!

AKP, hükümet olduğu günden bu yana sürekli reform yaptığını propagandan etmektedir. Oysa ortada herhangi bir reform yoktur, sistem ise değişmemektedir. Hükümet, yargıya hedef ve tehlikeyi göstermekte, yargı da bildiği hukuk sistemini işletip kendisine gösterilen tehlikeye karşı devletini korumaktadır. Devlet, önce iç ve dış tehditleri saptamakta, sonra bu tehditlerin neler olduğunu parti ismine varıncaya kadar somuta indirgemekte ve ardından onlarla ilgili önlem alınması için düğmeye basmaktadır.

Böylece operasyonlar başlatılmakta ve mahkemeler devreye girmektedir. Mahkemelerin burada tek görevi devleti korumaktır! Devletin kuruluşundan bu yana sistem pek böyle işlemektedir. Kimin tehlike ve tehdit olduğu kararını, iktidardaki sınıflar adına bugün AKP hükümeti vermekte ve yargıya nelerin bertaraf edilmesi gerektiğini, nelerin tehdit ve tehlike olduğunu söylemektedir. KCK davasında Başbakan veya İçişleri Bakanı'nın açıklamaları da bunun somut bir kanıtıdır.

Yılmaz Karakoyunlu'nun "**Üç Ali-ler Divanı**" adlı roman/belgeselinin sonunda Mustafa Kemal, İstiklal Mahkemesi Başkanı Kel Ali'yi makamına çağırır ve şöyle der: "**Artık mahkememizden beklenen misyon ortadan kalkmıştır. İstenenleri yerine getirdiniz. Teşekkürler.**" Bunun üzerine Kel Ali "**Aman paşam daha yapacak çok işimiz var. Müsaade edin devam edelim**" der. Mustafa Kemal ısrarlıdır. Düzen kurulmuş, korku imparatorluğunun temelleri işçi ve emekçi yığınların kanı ve canıyla kurulmuştur. Her türlü muhalefetin üzerinden yargı vasıtası ile silindir gibi geçilmiştir. Yargı araç olarak kullanılmış, siyasi ihtiyaç karşılanmıştır. Rejimin artık İstiklal Mahkemesine ihtiyacı yoktur ama bu mahkemelerin ruhu sistemin her hücrelerine nüfuz etmiştir.

Devletin işçi ve emekçilere, başta Kürt ulusu olmak üzere değişik inanç ve milliyetlerden emekçilere yönelik yaklaşımı değişmeyecektir. Çünkü bir avuç azınlığın tüm toplum üzerindeki diktatörlüğü sürmektedir. Ve hukuk bu azgın sömürünün korunması, gizlenmesi ve tehlikelerin bertaraf edilmesi için üretilmiştir!

MGK toplantısında saldırı dalgası kararı çıktı

2012 yılının ilk MGK toplantısı gerçekleştirildi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün başkanlığında Çankaya Köşkü'nde yapılan toplantı yaklaşık 5 saat sürdü.

2012 yılının ilk MGK toplantısı gerçekleştirildi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün başkanlığında Çankaya Köşkü'nde yapılan toplantı yaklaşık 5 saat sürdü. Devlet erkani arasındaki sözüm ona çatışmaların nasıl da unutulup, kırmızı çizgiler noktasında kol kola girildiğini görmek açısından en ideal platform olan MGK toplantısı yine egemenler cephesinden "pürüzsüz" bir biçimde sonlandırıldı.

Toplantının ardından yayımlanan bildiri de; "Ülkenin bütünlüğünü ve bölünmezliğini, toplumun huzur ve güvenliğini hedef alan ve vatandaşların canına, malına, hak ve özgürlüklerine kasteden terörist eylemlere karşı güvenlik güçlerinin ağır kış koşullarına rağmen fedakârca, etkin ve koordineli bir şekilde yürüttüğü mücadelenin görüşüldüğü" belirtilerek, "bu mücadelenin önümüzdeki dönemde de aynı kararlılıkla devam edeceği" vurgulandı.

Bu kadar vurguyla yetinemeyen egemenler somut adımlar noktasında da "bilgi vermekten" imtina etmediler. "Bölücü terör örgütünün Irak'ın kuzeyindeki mevcudiyetinin sonra erdirilmesi için somut adımlar atılması gerektiği de bir kez daha teyit edilmiştir" denilerek, Kandil Dağına yönelik hava saldırılarının devam edeceğinin altı çizildi. "Öte yandan te-

rörün istismar kaynaklarının kurtulması amacıyla yürütülen kapsamlı çabaların da demokrasiyle, hukuk devleti ilkelerine ve evrensel değerlere bağlı olarak sürdürüleceği bir kere daha teyit edilmiştir" denilen bildiri ile AKP ve asker, uzun zamandır örgütlü Kürt muhalefetine yönelik sürdürülen "KCK operasyonu" adı altında yürütülen tutuklama furiasının aynı hızla devam etmesi yönündeki ortak iradesi dile getirildi.

Egemenlerin "demokrasi, hukuk devleti ve evrensel değerlerden" ne anladığını görmek güç olmasa gerek. Artık herhangi bir somut delile ihtiyaç duyulmaksızın "terörist" ilan edilip, tutuklanmanın ne kadar kolay olduğu ortadadır. Ceza hukukunun kendileri açısından ifade etmesi gereken bu anlamı bile ters yüz etmek egemenlerin pervasızlığının neticesidir. "Hukuksuzluk" bununla sınırlı değil elbette! "Savunma hakkının" kutsallığından bahisle, bu hakkın temel bir sac ayağını teşkil eden "anadilinde" bu hakkın kullanımının önünde "KCK duruşmaları" adlı temasada nasıl bir karşılık bulunduğu ortadadır.

Onca "bilinmezliğin", olamayan delillerin, "suç teşkil etmeyen fiillerin", "şiddet içermeyen eylemlerin" içi sıra, Kürtçe de "bilinmeyen dil" yaftasını yemekten "kurtulamamıştır." Bir

türlü görülemeyen duruşmalar ise, artık "tutukluluk halinin, tedbirden ziyade cezaya dönüşmesi" teamülünün sonucudur. Yine seçilmiş milletvekillerinin "Kürt Hareketini Tasfiye Amacıyla Atanan" atanmışlar eliyle hala tutuklu bulunmaları, "dokunulmazlık zırhının" kimlere "dokunmayacağı" anlamak açısından önemlidir. Toplumsal muhalefete dair saldırı furiasını avukatları, gazetecileri, seçilmişleri, siyasetçileri, öğrencileri, yazarları, akademisyenleri kapsayacak biçimde aynı potada eritmenin adı haline gelen "KCK Operasyonlarına" tam gaz devam edileceği MGK eliyle müjdelendi!

Egemenler, açılım balonunun patlamasının ardından hiçbir maskeye ihtiyaç duymaksızın manevra alanlarını geliştirme gayesi taşıyorlar. Tek dertlerinin Kürt Hareketini tasfiye etmek olduğu, onca açılım aldatmacasının altında bu niyetin yattığı ortadadır. Yalnız, egemenlerin evdeki hesapları çarşıya uymuyor. Tüm bu saldırı furiasının karşısında örülen direniş hattı bu kadar aymazlaşabilmelerinin sebebidir diye düşünüyoruz. Üstelik tüm bir muhalefeti aynı potada eritip, sindirme saikleri, ortak ve güçlü bir karşı koyuşun duvarına çarpmak zorunda kaldıkça köşeye sıkışıyorlar.

"KCK Operasyonları" ile verilen mesaj açıktır. Devlet Ulusal Hareket tarafından da anlamlı ve değerli bulunan, çözüm için basamak sayılan "müzakere ve diyalog" sürecini kestğini, yükselen tüm itirazları bertaraf etmek, direnişin sesini kısmak için elinden geleni ardına koymayacağını ilan etmiştir. Şaşırtıcı olmayan bu duruma karşı, farkındalığın artırılması, direniş ve karşı koyuşun daha güçlü örülmesi anın acil görevidir. "Bir piyes oynadılar" ama ellerine, yüzlerine, faşist dokularına, tekçi yapılarına bulaştırdılar. Egemenlerin "hem çalarım, hem oynarım" rahatlığına karşı durmak, biraz huzurlarını bozmak boynumuzun borcudur.

Amed'de açlık grevi

Amed: Amed'de Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin sonlandırılması ve askeri, siyasi operasyonların durdurulması için BDP Kayapınar ilçe binasındaki açlık grevi sürüyor. Belediye başkanlarının da katıldığı açlık grevinde Osman Baydemir "Öcalan cezaevinde bulunduğu müddetçe Kürt halkı içerisinde başka bir lider çıkarma çabanz beyhudedir. Öcalan cezaevinde bulunduğu müddetçe Kürt halkı ihanet etmeyecektir. Şeyh Said ihanete uğradı, Seyit Rıza ihanete uğradı, ama sonrakiler asla ihanete uğramayacaklar" dedi.

Aynı zamanda Dicle Üniversitesi öğrencileri okuldan başlayan eylemle BDP Kayapınar ilçe binasına giderek destek verdi. Öğrenciler yapılan basın açıklamasıyla "tutuklanan arkadaşlarımız için direneceğiz" diyerek BDP Kayapınar ilçe binasında, BDP Farqin İlçe Örgütü'nün sürdürdüğü açlık grevi eylemine dâhil oldu.

Bir ileri demokrasi atağı: Milli Eğitim Bakanı MGK'da

Ankara: Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, olağan üye olmamasına karşın 28 Şubat günü gerçekleştirilen MGK toplantısına katıldı. Bakan Ömer Dinçer ve bakanlıktan bir müsteşar yardımcısının MGK'ya katılımı, burjuva-feodal medyada yeni yasa tasarısı "4+4+4" eğitim sisteminin görüşüldüğüne dair yorumlar yarattı. Daha sonra gerek Bülent Arınç gerekse Cumhurbaşkanlığından gelen hızlı açıklamalar "4+4+4" yasa tasarısının görüşüldüğü yorumlarını yalanladı, bu açıklamalarda da hazırlanan MGK bildirisinde de Milli Eğitim Bakanlığı ile ilgili gündemin T. Kürdistanı'ndaki öğretmen atamaları ve eğitim olanakları ile ilgili olduğu ifade edildi.

Çünkü, "ileri demokrasi" bir yasa teklifi sunulurken MGK'ya danışılmaz, askerin onayı alınmaz; yasanın kabulüne "milletin vekilleri" karar verir!!! Böyle olmazsa zaten adına demokrasi denmez. Ama T. Kürdistanı'ndaki öğretmen açığı konuşulur, çünkü bu bir "terör" sorunudur. Çünkü muhattap alınan bakan MGK toplantısının 1 ay evvelinde katıldığı bir televizyon programında, AKP'nin eğitim politikalarını anlatırken bölgede kadrolu öğretmen açığı olması sebebiyle ücretli öğretmen sayısının yüksek olmasından yakınmış, bu öğretmenlerin PKK'nin etkisi altında olduğundan ve propaganda yaptığından bahsetmiştir. Bakanın çözümü ise gayet basittir, ücretli öğretmen atamaları merkeze bağlanacaktır. Çünkü ülkede ileri demokrasi vardır ve bu bir "ileri demokrasi" atağıdır.

Dersim'de yerel yönetimler tartışıldı

Dersim Belediyesi'nin çağrısıyla 25 Şubat günü il ve ilçe belediye başkanlarının ve siyasi kurumların katıldığı bir çalıştay gerçekleştirildi. Çalıştayda yerel yönetimlerin nasıl olması, nasıl hareket etmesi gerekliliği üzerine tartışmalar yürütüldü.

Belediye başkanları tartışmalarda il ve ilçelerin kendine özgü ekonomik sıkıntılardan ve bu sıkıntıları gidermek için ortaya konulan çözümlerden bahsettiler. Özelde yaşanan sıkıntıların yanında son dönemde kendini gösteren cemaat çalışmaları da tartışmaların gündemindeydi.

Tartışmalarda öne çıkan gündemler şunlardı:

* Cemaatin Dersim'de açtığı özel okul ve ders-hanelerle yaymaya çalıştığı yoz kültürün etkileri.

* Yapılan ve yapılması planlanan barajlar.

* Kent ve mahalle meclislerinin önemi.

* Dersim dili ile ilgili kursların verilmesi gerekliliği.

* Madde bağımlılığı ve birahane-

ler üzerinden yayılmaya çalışılan yoz kültür.

* Çevreye zarar veren kum ocaklarının kapatılması.

* Yaban hayatın korunması.

* Krom madenlerinin çevreye zararları.

(Dersim'den bir ÖG okuru)

“Sen de bir ses çıkar!”

İzmir

Halkların Demokratik Kongresi “**Sen de bir ses çıkar**” kampanyası çerçevesinde bu hafta Kemeraltı girişinde basın açıklaması yaptı. 18 Şubat Cumartesi günü saat 13.00’de yapılan eylemde direnişte olan **Billur Tuz** ve **Savrançoğlu** işçileri için sen de bir ses çıkar denildi.

“**Savrançoğlu işçisi-Billur Tuz işçisi yalnız değildir**”, “Direnen işçiler kazanacak”, “**Yılgınlık yok direniş var**” vb. sloganlar atıldı. Yapılan basın açıklamasında “*Bizler HDK olarak işçi sınıfına ve emekçilere yönelik artan saldırılara karşı çıkmak, ses çıkarmak ve sesimizi yükseltmek için buradayız. Bir yandan işsizlik, yoksulluk dayatılırken bir yandan da kazanılmış haklara göz dikiliyor, hak gasplarını içeren yasalar çıkarılıyor. Bu durumu değiştirmek için sendikada örgütlenen işçiler de işten çıkarılıyor. Billur Tuz ve Savrançoğlu işçileri bunun canlı örnekleridir. 1 Ağustos 2011’den bu yana direnen Savrançoğlu işçilerinin ve Billur Tuz işçilerinin onurlu direnişini selamlıyoruz. İşçi sınıfı ve emekçilerin omuz omuza birleşik ama aynı zamanda Savrançoğlu işçileri gibi direngenlikte bir mücadeleye örnek bizim temel görevimizdir. HDK olarak tüm emekçileri bu mücadeleye örgütlemeye, saldırılara karşı ses çıkarmaya, sesimizi yükseltmeye çağırıyoruz*” denildi. Bileşenler daha sonra saat 15.00’de Menemen İstasyonu önünde toplanarak Savrançoğlu işçilerini ziyaret etti.

Mersin

Bir basın açıklaması yapan Halkların Demokratik Kongresi Gençlik Meclisi; “**Sen de bir ses çıkar**” kampanyasının bu haftaki eyleminde Terörle Mücadele Yasası ve özel yetkili ağır ceza mahkemelerinin kaldırılmasını, tutuklu bulunan muhaliflerin serbest bırakılmasını istedi. HDK Gençlik Meclisi, Taş Bina önünde yaptığı basın açıklamasıyla tutuklu öğrencilerin durumuna dikkat çekti. Kitle adına açıklama yapan **İbrahim Duman**, AKP’nin baskı ve sindirme politikalarının, öğrenciler üzerinde de sürdürüldüğünü belirtti.

“*Üniversitelerde sermayeye kolunu kanadını açan, okullarımızı ticarethaneğe çeviren AKP Hükümeti, eğitim alanlarını da kendi bahçesi haline getirmek istiyor*” diyen Duman, Başbakan’ın gençlik arasında bölücülük yaptığını söyledi. Duman,

“*Bizleri ne kadar gözaltına alsanız da, tutuklasanız da, okuldan atsanız da, meşru ve haklı olan mücadelemizi sokaklarda var etmeye devam edeceğiz*” dedi.

İstanbul: Bu slogan, 15 Şubat’tan itibaren açlık grevi eylemini başlatan yüzlerce yurtsever tutsak ve yine Şubat ayının ilk haftalarından bu yana dönüşümlü süresiz açlık grevi yapan binlerce insanın dilinde... Kürt halkına yönelik saldırıların derinleştiği ve AKP eliyle “yeni savaş konseptinin” yürürlüğe konduğu şu günlerde en umut verici ve direnişçi slogan haline geldi.

Kış sürecinde askeri ve siyasi operasyonlarını artıran ve de bunu hem açıktan yapıp savunan hem de burjuva-feodal medya aracılığıyla gelişen protestoları saklayan devletin saldırıları karşısında Kürt Ulusal Hareketi tarafından geliştirilen bir eylemlilik süreci olarak adlandırılabilir bu açlık grevleri. Şubat ayının ilk haftalarından itibaren kurulan -ve devletin tahammülsüzce saldırıp yıktığı- direniş çadırlarında başlatılan açlık grevlerinin temel talepleri şöyle:

- PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış tecridin son bulması; sağlık, güvenlik ve özgürlük koşullarının sağlanması,

- Kürt halkına yönelik askeri ve siyasi operasyonların durdurulması.

“Bize her yer direniş çadırı”

Açlık grevi başta T. Kürdistanı olmak üzere her yerde dönüşümlü olarak devam ediyor. Yaşlı kadınlar, çocuklar, gençler... Kürt halkı, direniş çadırları yıkılsa da açlık grevi yapılacak alan bulmakta zorluk çekmedi ve her yeri direniş çadırına çevirdi. 15 Şubat tarihinden itibaren de hapisanelerde 400’ü aşkın yurtsever tutsak, süresiz ve dönüşümsüz açlık grevine girdi. Açlık grevine giren tutsaklarla dayanışmak için diğer siyasi tutsaklar da açlık grevine gittiler. Açlık grevine giren tutsaklar arasında BDP Şirnex milletvekilleri Selma Irmak, Faysal Sarıyıldız, Riha Milletvekili İbrahim Ayyhan ve BDP Mardin Milletvekili Gülser Yıldırım da bulunuyor.

Devletin Kürt kimliğine karşı tahammülsüzlüğünü sergilediği alanlardan biri olan hapisanelerde açlık grevlerine karşı tutsaklara görüş ve iletişim cezası yağdırılarak direniş kırılmaya çalışılıyor. Oysa tutsaklar içeride açlık greviyle direnişi büyütürken, tutsak yakınları da dışarıda açlık grevini sürdürerek, çocuklarıyla birlikte direniyorlar.

Özellikle tüm BDP il ve ilçelerinde, BDP’li belediyelerde ve Kürt kurumlarında dönüşümlü olarak başlatılan açlık grevleri yurtdışında da gerçekleştiriliyor. Daha önce Uzun Yürüyüş adıyla BM önüne yürüyen Öcalan’a Özgürlük İnişiyatı, şimdi de Strasbourg’da St. Maurice Kilisesi’ne bağlı bir lokalde yaklaşık 200 kişiyle açlık grevine başladı.

Talepleri savunalım, açlık grevlerine destek olalım!

AKP hükümeti eliyle son hızla yürütülen tasfiye ve savaş konseptinde ısrar sürerken biz de bu saldırılar karşısında süreci birlikte göğüslemenin ısrarını göstermeliyiz. Salt açlık grevlerinin taleplerine baktığımızda bile bu taleplerin bizler açısından kesinlikle savunulması ve eylemlilik süreci örülmesi gereken talepler olduğu açıktır.

AKP kodamanlarının ağızından düşmeyen “**Terörle mücadele süreci**” söylemi; askeri ve siyasi operasyonlar olarak halk üzerindeki baskı,

BDP ve PKK üzerinde saldırı devam etmesi şeklinde somutlanmaktadır.

PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde uygulanan tecrit içerisinde tecrit saldırısının son bulması talebini 2 açıdan sahiplenmeliyiz. **Birincisi**; tecrit genel anlamıyla sistemin tutsaklar üzerinden muhalefeti, devrimci ve yurtsever hareketi tahakküm altına alma çabasıdır. Ve uygulamaları nedeniyle de insanın en temel haklarına saldırıları içerir. Bu yüzden de bizim açımızdan kesinlikle kabul edilemez bir durumdur.

İkincisi ve daha da önemlisi Öcalan üzerinde uygulanan tecridin sadece bireysel olarak Öcalan’a yönelik değil, Kürt hareketine yönelik imha ve inkar saldırılarındaki yeni konseptin bir parçası olarak yürürlüğe konduğu ortadadır.

“Terörle mücadele” adı altında Kürt halkına yönelik saldırılar karşısında, bu taleplerle geliştirilen bu eylemlilik süreci bizlere dayanışma çağırısı yapıyor. Özellikle burjuva-feodal medya eliyle yürütülen psikolojik savaş ve kirli propagandaya karşı safımız bellidir. Safımızı dosta-düşmana belli etmenin yolu bu eylemlilik süreçlerine omuz vermekten geçiyor. Bahar aylarına giriş yaptığımız şu günlerde hem saldırıların hem de direnişin tırmanacağı açıktır. Bahar aylarını Kürt halkının direnişçi ruhuna bürünerek karşılayalım.

Mersin’de halk TOKİ’ye karşı tek vücut

Mersin: Kürt halkının yoğunluklu olarak yaşadığı Çay, Çilek ve Özgürlük mahalleleri kentsel dönüşüm bahanesiyle TOKİ tarafından yıkılmak isteniyor. Uzun süredir böyle bir projenin olduğunu bilen halkın kaygısı “*biz buraları seviyoruz, evlerimizi terk edip gitmeyi istemiyoruz, ancak hiç birlik yok, birlik olursa biz de içerisinde oluruz*” yönlü. Bugün mahallelerde yaşayan halk, tek vücut halinde TOKİ’ye karşı direniyor.

Ayrıca HDK tarafından da mahallelerde kentsel dönüşümüne ilişkin bilgilendirme toplantıları alınıyor. Son olarak Çilek Mahallesi’nde alınan toplantıda konuşma yapan Akdeniz Belediye Başkanı **Fazıl Türk**; “*Bu sadece ülkemizde değil, tüm dünyada böyle. Çünkü ser-*

mayenin felsefesinde, anlayışında insan unsuru yoktur. Burada yaşayan halkı mağdur ettiği düşüncesi yoktur. Onun için halk, mahalle sakinleri, bu haksızlığa karşı tek vücut olup haklarını korumalıdır” dedi.

Yine HDK tarafından başlatılan “TOKİ’ye hayır imza kampanyası” da mahallelerde yürütülüyor.

12 Mart 1995 tarihinde Gazi Mahallesi'nde devletin kontra güçleri üç kahvehane ve bir işyerini tarayarak bir kişiyi katletmiş, 5'i ağır 25 kişiyi yaralamıştı. Faşist katiller kullandıkları taksinin şoförünü de öldürmüş ve taksiyi birlikte ateşe vermişlerdi.

Bu yaşananlar üzerine halk hedefini belirlemiş ve polis karakoluna doğru yürüyüşe geçmişti. Devletin provokasyonu ters tepmiş, halkın devlet güçlerine karşı kendiliğinden bir ayaklanmasına dönüşmüştü.

Kitlenin üzerine polislerce ateş açılması sonucu bir kişi hayatını yitirmiş ve birçok kişi de yaralanmıştı. Bunun üzerine 13 Mart'ta sokaklara akan binlerce insana devlet katliamla karşılık vermişti. 15 insan daha katledilmiş ve onlarca yaralanmıştı. Gazi halkının isyanı çok gecikmeden İstanbul'un emekçi mahallerinde ve ülkenin birçok yerinde yankısını bulmuştu. 1 Mayıs, Okmeydanı, Nurtepe, Gülsuyu, Kağıthane, Soğanlı, Tuzla, Kartal ve Ankara'da halk sokaklara dökülmüş ve protestolarda bulunmuştu.

Faşist güçler **15 Mart'ta 1 Mayıs Mahallesi'nde** halka saldırmış, 5 kişiyi katletmiş, 20'den fazla insanın yaralanmıştı. Yine Ankara'daki protestolarda 36 kişi devletin saldırısıyla yaralanmıştı. Polis ve asker yığınağına rağmen direnişi bastırmayan devlet, halkın ve devrimcilerin ortak iradesi karşısında geri adım atmış; cezazelerin verilmesi, sokağa çıkma yasağının kaldırılması, gözaltına alınanların bırakılması, asker ve polisin çekilmesi gibi taleplerin kabul edilmesiyle direniş son bulmuştu. O günden itibaren Gazi Mahallesi devrimci kimliğiyle öne çıkmış ve sembol mahallelerden biri haline gelmişti.

Gazi katliamının gerçekleştirildiği '95

12 Mart '95 Gazi ...

Tarihe Yazılan

Direnış

yılı emekçilerin ve ezilenlerin mücadelelerinin yükseldiği yıllardı. Bir yandan baskı ve şiddet koyulaşıyor bir yandan ise egemen sınıfların komplo ve saldırıları devreye giriyordu. Çoğunlukla Alevi kökenli emekçilerin yaşadığı Gazi Mahallesi'nde yaşananlar da bunlardan bir tanesiydi. Gazi Mahallesi emekçilerin, emekçilerin olduğu kadar da devrimcilerin bir mahallesiydi. Alevilere gözdağı vermek; Cem Vakfı gibi sistemin sularında bir Alevilik yaratmak; demokratik Alevi hareketinin Kürt ulusal mücadelesiyle ortaklaşmasını engellemek; devrimci faaliyetlerin önünü almak... Hangisini ifade edersek edelim egemenlerin planları tut-

madı, ters tepti. Halkın hedefinde polis ve MİT, yani devlet oldu.

Gazi Mahallesi devletin baskısını uzun yıllar yoğun şekilde yaşadı. Evler ve kahvehaneler defalarca kez basıldı, gençler sokaklardan toplanıp karakollarda işken celere uğratıldı, yasaklarla, tacizlerle halkın yaşamı hep terörize edildi. Fakat hiçbir egemenlerin istediği sonucu yaratmadı. Egemenler bu yöntemlerle sonuca ulaşamayacaklarını anlamıştı ve bugün artık hepimizin çok iyi bildiği yozlaştırmaya ve halkı bölme-ye yönelik sinsî saldırılar devreye girmişti. Gazi Mahallesi'nin bugüne bakınca diğer benzer mahallelerden de yabancı olmadığı bir gerçekliği görmemiz bu yüzdendir. Çeteleşme, uyuşturucu, CHP ve İzzettin Doğan politikaları, yıkım saldırıları... Emekçi mahallelerde ve özelde de Alevi halkın yoğun olarak yaşadığı mahallelerde devrimci ve demokratik kültürü kemiren ve egemenlerin şiddet yoluyla başaramadığını bu yolla başarmasını sağlayan şeyler bunlardan başkası değil. Sözkonusu mahallelerin geleceğini belirleyen şey de yine bu konularla bağlantılı olacaktır.

Gazi Mahallesi, katliamın bu yılki anmasına yakın zamanda yaşanan çete saldırısının ve bu saldırıda hayatını kaybeden **Battal Tepeli**'nin ağırlığı ve etkisi altında giriyor. Çete saldırısı ve ardından "devrimcilik" adına sergilenen kimi tutumlar tartışıla dursun, son yaşananların bir kez daha gösterdiği şey egemen sınıfların yozlaştırma saldırılarının ulaştığı boyuttur. On yedinci yılında Gazi katliamını anarken tüm bu sorunlar karşısında ilkeli ve kararlı bir devrimci iradenin geliştirilmesi yaşamsal bir önem kazanmış bulunuyor.

(Gazi Mahallesi ÖG okurları)

Çete saldırısına uğrayan Tepeli yaşamını yitirdi

İstanbul: Devletin kontrol altında tutmak adına, her yol muhakkaktır anlayışının ürünüdür çeteleşme ve uyuşturucu pazarları. Devlet bir yandan kimyasal silahlarla, bombalarla saldırıp katlelerken, diğer taraftan ırkçılığı, şovenizmi yayarak insanları zehirler, uyuşturucu pazarını yaygınlaştırarak ve çetelerle gençliği yozlaştırarak, kendi kontrolünü sağlar. İşte devletin beslediği çetelerden biri Gazi Mahallesi'nde ölüm saçmıştı.

Devletin gözetiminde hareket eden ve Nalbur çetesi olarak bilinen çete tarafından **Battal Tepeli** adlı bir kişi ağır yaralanmıştı. 29 Ocak 2012 Pazar günü, Yunus Emre Mahallesi'nde bulunan Sultangazi Pir Sultan Abdal Cem Evi'ne çıkarılan yıkım kararını protesto etmek için Gazi halkı ve devrimci, demokratik kurumlar, Pir Sultan Abdal Cem Evi yöneticilerinin çağrısıyla bir araya gelmişti. Pir Sultan Abdal Cemevi'nin yürüyüşüne katılan halkın karşısına silahlarla, bıçaklarla saldıran Nalbur çetesi Battal Tepeli'yle birlikte iki kişiyi yaraladı.

Ağır yaralanan ve yoğun bakımda yaşam mücadelesi veren Tepeli, 21 Şubat gecesi yaşamını yitirdi.

Çete tarafından kurşunlanarak katledilen Battal Tepeli, Demokratik Haklar Federasyonu(DHF) tarafından yapılan bir yürüyüşle anıldı.

22 Şubat günü saat 15.00'de Gazi Demokratik Haklar Derneği önünde toplanan kitle "**Battal Tepeli'yi unutmayacağız**" pankartını açarak "**Çeteler halka hesap verecek**", "**Battal Tepeli ölümsüzdür**", "**Devlet besliyor çeteler vuruyor**", "**Çetelerden hesap soracağız**" sloganlarıyla Tepeli'nin katledildiği yere yürüdü. Yürüyüşün ardından DHF adına yapılan açıklamada Tepeli'yi katleden çeteleşmeye karşı mücadele etmenin gerekli olduğunu ve Gazi halkıyla birlikte davanın takipçisi olmalarının önemli vurgulandı.

Gazi'yi Roboski'yle, tarihi gelecekle birleştirelim!

12 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde başlayan ve **15 Mart'ta** 1 Mayıs Mahallesi'nde devam eden katliam ve direnişlerin ardından tam on yedi yıl geçti. 12 Mart ve 15 Mart şehitlerini bir kez daha anarken taze acılarla yüz yüze yine. Devletin katliamcı tarihinin önemli dönüm noktalarından biridir Gazi katliamı. Aynı zamanda faşizme karşı görkemli bir halk direnişinin de bir örneği...

Katliamlardan söz edince hafızalarda yer etmiş onlarcasını bir çırpıda sayabiliriz. Maraş, Çorum, Sivas gelir hemen aklımıza. Söz konusu katliamlar Alevilerle birlikte anılır genellikle. Durduk yere değildir elbette. Fakat bu katliamların ve faşist şiddetin azmettiricisi ve aynı zamanda uygulayıcısı olan devletten laf açılınca zihnimize kabarıp ve bir o kadar da kanlı bir rejimin tarihi canlanır. Rumlar ve Ermenilerden mi söz edelim yoksa tüm ezilen ulus ve azınlıklardan mı; Kürtlerden mi yoksa Alevilerden mi; işçilerden, köylülerden, öğrencilerden, kadınlardan, aydınlardan ya da devrimcilerden, hangisinden söz edelim? Artık belli adlar ve ta-

rihler kodlanmıştır belleğimizde.

Uzun uzun anlatmaya gerek duymayız çoğu zaman. Kısa kavramlar her şeyi anlatmaya yeter. 1915, Ağrı-Zilan, Dersim '38, 6-7 Eylül, 33 Kurşun, Lice, 12 Mart, 1 Mayıs Mahallesi, '77 1 Mayıs, Maraş, Çorum, Sivas, 15-16 Haziran, 30 Mart, 6 Mayıs, 18 Mayıs, 12 Eylül, Ulucanlar, Diyarbakır, 19 Aralık, Hrant, Roboski ve daha niceleri... "Cumhuriyet tarihi" dediklerinde bunlar gelir aklımıza. Onlarca katliam, talan, kayıp, tecrit, işkence, tecavüz ve cinayet...

Unutmamız tarihi, unutamamız, dahası unutturamazlar! Roboski ile 33 Kurşun'u bir daha yaşarız. "Hocalı anması" diye devlet tarafından Taksim'e toplanan şovenistler, aklımıza 6-7 Eylül talanını getirir. Adıyaman'da Alevilerin evlerine işaretler konunca Maraş'ı hatırlarız bir kez daha.

Ulus, dini, mezhebi fark etmez, bir halktır kıyıma uğratılan, sömürülen ve aşağılanan. Tarihten bu yana sınıf savaşımıdır en nihayetinde. Ve ne zaman ezilenler güçlerini birleştirmişse o zaman

ileri yürümüşdür insanlık.

Yine baskının, katliamın yoğunlaştığı bir dönemi yaşıyoruz. Biz işçi sınıfı ve emekçileriz, sömürü çarkının dişlileri arasında eziliyoruz. Alevileriz, ayrımcılık ve asimilasyon kısılcığında yaşatılıyor. Ermeni'yiz, Hrant gibi sırtımızdan vuruluyoruz. Ve Kürt'üz Çukurca'da, Roboski'de onlarca katlediliyor, binlerce tutuklanıyoruz. Değişik ulus ve milliyetlerden bir halk olarak böyle öğreniyoruz, ortak kaderimizi ve düşmanımızı. Tarihin çarkları böyle işliyor. Kuşkusuz sadece acılarımız değil bizi bir araya getiren. Savaş, direniş, isyan, grev, eylem ve daha ne varsa bizi bir bütün yapan, diri tutuyor umudumuzu ve aydınlatıyor geleceğimizi.

Adları ne olursa olsun bir halkın evlatlarını ortak bir kadere bağlayan, baskı ve sömürüye dayanan sistemin çarklarından başkası değil. İşte bu yüzden on yedi yıl önce Gazi'de yaşanan katliamı Roboski'de yaşanan katliamla birlikte anmamız, Gazi'yi Roboski'yle, tarihi gelecekle birleştirmemiz gerekiyor.

(Bir ÖG Okuru)

Göğün yarısı

“Ah kadın çalışmasını ‘ben’ yürütecektim ki!”

Emekçi kadınlar içinde çalışma, üzerinden atlanması, es geçilmesi mümkün olmayan ve tüm ezilenlerin kurtuluşu için olmazsa olmaz önemde bir ihtiyaç, zorunluluk ve de (en önemlisi!!!) görevdir. Dolayısıyla böyle bir çalışma yürütmeye başlamak “hayırlı” bir iştir. Zira tüm emekçi kadınların “önünün açılması”, devrim mücadelesine katılmasının sağlanması **mutlak** bir gerekliliktir.

Mesele kadın çalışması ise, (elbette) bunun kadınlar tarafından yürütülmesi, çalışmasının kadınlar tarafından yapılması da **en doğal** olanıdır. Sonuçta kadınlar birbirinin dilinden daha iyi anlar, kadınlar kadınlara kapıları rahatça açar, onlarla daha rahat konuşur, derdini anlatabilir. “Sınıf bilinçli” kadınlar, emekçi kadın kitleleri arasında çalışma yapmalı, onları da kendileri gibi “özgürleşmeleri” için örgütlemelidir. (Devrimci) kadınların da, inisiyatif alması sağlanmalı, politikleştirilmeli, edilgenlikleri kırılmalı.

Ama...

Ama, şu da bir gerçektir ki, yüzyılların edilgen, ikinci plana atılmış, toplumsal alanın dışına çıkartılarak eve hapsedilmiş olan kadınların, tüm bu koşullardan ileri gelen, artık genlerine kodlanmış olan “kadın(sı)” özellikleri, onu tüm ezilenlerin kurtuluşunun en önemli bileşenini örgütlemek üzere politika üretmez hale getirir, elini kolunu bağlar. Duyguları onların rasyonel kararlar almalarını engeller, alsalar da onu savunma konusunda gerekli tutarlılığı ve bilinci açığa çıkartamazlar!

Ama...

Ama, şu da bir gerçektir ki, politik yaşama 1-0 geride/yenik başlayan kadınlar, durumu en azından 1-1’e çevirmeden emekçi kadınları örgütleyecek inisiyatif kazanamazlar; “kaptırlı” yapıları, “fevri” tavırları bu çalışmaya zarar verir. Kadın olmadan devrim olmayacağına göre de devrimi imkansızlaştırır.

Dolayısıyla...

Bu, (sistem tarafından) geri bırakılmış kadına bırakılmayacak kadar(!) önemli, o kadar hayati bir meseledir.

Dolayısıyla...

Madem kadın, kadına yönelik politikaları üretmez, inisiyatif alamaz (elbette tamamen sistemin politikalarından kaynaklı) bu durumda, diğer meselelerde olduğu gibi bu meselede de iş başa düşmeli, inisiyatif alanlarında yaşanan boşluk doldurulmalı, eksik ve hatalar düzeltilmeli, doğru bir bakış açısıyla bu çalışmaya yön verilmelidir.

Çünkü...

Bu, aynı zamanda bir erk alanıdır ve tüm erk alanları gibi burası da inisiyatifli ve politik “erkek” ya da “erkek gibi” kadınlar tarafından doldurulmalıdır. Kadınlar, kadın sorununu bizzat yaşarlar, ama yaşamak yetmez, bir de bu yaşananların bilimsel olarak nedenleri, sorunun nasıl ele alınması gerektiği, nasıl bir yöntem uygulanacağı, hangi politikalarla yürüneceği meselesi vardır. Bu yüzden, her şeye müdahil olunmalı, ciddiyet korunmalı, erk’in gücü ile kadınlar arasındaki fark cümle âleme gösterilmeli...

“Bu da ne?”

Yukarıdaki hiçbir söz bize ait değil, azlında kimseye ait değil. Bunlar sadece erkek egemen zihniyete sahip olanlara (kadında ya da erkekte) yönelik bir niyet okuması, bilinçaltı sondajı... İktidar alanlarını kaybetmek istemeyen ataerkilliğin tamamen devrimci niyetlerle bezenmiş(!) iktidar savaşı... Kimi doğru tespitlerle örtüleyerek ve de bir tarafa kadınları (bir uç) diğer tarafa erkek egemen zihniyetin **en kaba** halini (diğer uç) koyarak kendine “denge” misyonu biçip, “inceltmiş” ataerkilliği gizleme ifadeleri.

Neyse ki, kimse böyle düşünmüyor, neyse ki bu ifadeler kimsenin aklından bile geçmiyor. Zira kadınlar, iktidar-erk alanları için mücadelenin kendilerini küçülttüğünü düşünüyor, tabii devlet iktidarı hariç!

COTTON’dan TREXTA’ya inadına direniş

Kendi ruhundan daha fazlasıyla dolma yeteneğidir direniş. Hep bir adım ötede olabilme, kendini dahi şaşırtırcasına sınırlarını zorlama, yenilenme, değiştirme şiarıdır. Havzamıza yeni sular taşırız direndikçe. Genişleriz, özgürlüğe bir adım daha yaklaşıyoruz. 8 Mart 1908’de New York’ta Cotton Tekstil Fabrikası’nda temel insan hakları çerçevesinde insan gibi yaşam ve çalışma koşulları talep eden kadın işçilerin direnişi kanla bastırıldıysa da, direniş ateşinin kuru hep canlı, harlanmaya hazır bekledi. Tarihin sayfalarında hak ettiği yeri alamasa da, kadın işçiler bu ateşin hep öncülerinden oldular.

Tüm yaşam alanından olduğu gibi mücadele alanından da kopartılmaya çalışılan kadınlar, kendilerini hedef alan cinsiyetçi ekonomik politikalara, çalışma koşullarındaki eşitsizliğe, uysal ve ucuz emek gücü olarak sömürülmesine karşı kendi sözlerini söylemeyi bilmişlerdir. Tıpkı tekel direnişinde, Savranoğlu’nda, Kampana’da ve tarihin unutmayı tercih ettiği nice direnişlerde olduğu gibi.

Çiçeği burnunda bir direniş ateşi de Çerkezköy’deki Trexta TR firmasında % 75’ini kadın işçilerin oluşturduğu fabrikada yakıldı. Sendikaya üye oldukları için çeşitli bahanelerle işten çıkarılan 33 işçinin işe iadesini sağlamak ve baskıları göğüslemek adına başlatılan direniş fabrika önünde sürmekte. Şimdi hem yerelde kamuoyu oluşturarak hem de uluslar arası kampanyalar örgütleyerek sesini duyurmanın ve daha fazla kazanım elde etmenin mücadelesi verilmekte.

Çerkezköy’deki direnişin ilk günlerinde kadın işçilerle tanıştığımızda anlatılanlar karşısında sınıf kinimiz tekrar tekrar biliniyordu. Zira güvencesizleştirme, taşeronlaştırma, part-time ve esnek çalıştırma, merdiven

altı çalıştırma sermayenin yeni saldırılarından ve gittikçe yaygınlaşmaktadır. Ama buradaki işçilerin çoğu 30 saati bulabilen zaman aralığında insafsızca çalıştırılmakta, bırakın fazla mesai paralarını almayı çok düşük olan maaşlarını düzensiz ve iki parça halinde almaktalar. Maaş artışlarında ayrımcılığa-cinsiyetçiliğe maruz kalmaktalar. Çalışma koşulları kadın sağlığını olumsuz etkileyecek şekilde (özellikle hamile olduğu halde çalışmak zorunda olan kadınlar açısından) hijyenden yoksun ve havalandırma yetersiz. Herhangi bir

ettirmekteler.

Başlatılan direnişle beraber çoğu kadın olan işçilerin kararlılığı korkularını büyütmiş olmalı ki kısmi düzeltmelere gitmek zorunda kalmışlardır. Şimdi kırıntı düzeyindeki iyileştirmelerle işçilerin sesini kısmak, avutmak derdine düştüler. Aynı zamanda baskıyı ve yıldırma da elden bırakmıyorlar.

Bu yıl da diğer yıllarda olduğu gibi erkek egemen sömürücü sistemin menzili içindeydik. Kadın mücadelesi yıllar içinde gelişti, belli kazanımlar elde etti şüphesiz, fakat demokrasinin ağızlarında sakız olduğu şu gün-

hak arama girişiminde aleni bir şekilde hakarete maruz kalmaktalar ve kadın oldukları için sözde “zararsız” ilan edilip ciddiye alınmamaktalar. Fabrikada yaklaşık 400 kadın işçi çalıştığı halde yasal zorunluluk olan kreş bulunmamakta. Öyle ki hamile kalan kadınlar rencide edilerek, diğer kadınlara “sen de mi onlar gibi hamile kalacaksın yoksa? Sakın sen de hamile kalayım deme” tarzında cinsiyetçi söylemler ve uygulamalar üreterek psikolojik baskı uygulamaktalar. Sermayenin çıkarları doğrultusunda kadın isteğine ve yaşamına kılıflar biçmekte, 8 Mart’ın yaratıcılarından bu günlere kadim kadın düşmanlığını daha fazla bileyerek devam

lerde alınan kararlar ve bütün yaşadıklarımız önümüzde uzun yollar, sırtımızda ağır yükler olduğunu göstermekte.

Kimliğimize, bedenimize, emeğimize olan saldırılar hız kesmeden sürerken, bununla beraber direnişin, kararlılığın, cesaretin ivmesi de yükselmeye gebe. 8 Mart’a çok kısa bir zaman dilimi kala belleğimize kazınmamız gereken mücadeledeki ısrarımız olmalıdır. Alanlar bu bilinçle doldurulmalıdır. Erkek egemen sömürücü sisteme karşı mücadele çetin. Tam da bunun için, yarımın kadını yaratmak adına kendi ufuklarımızda zahmetli yolculuklara çıkma vakti!

(İstanbul’dan bir YDK’lı)

“Şiddet yeryüzünden silinene dek mücadeleye devam edeceğiz!”

Mersin: Adana Kadın Platformu 27 Şubat tarihinde çetelesini tuttıkları kadına yönelik şiddet vakaları ile ilgili bir basın açıklaması yaptı. Ocak ayında 12 kadının öldürüldüğü, 10 kadının tecavüze uğradığı, 35 kadının tacize uğ-

radığı bilgisini paylaşan Platform üyeleri adına açıklamayı Eğitim-Sen Adana Şube Yöneticisi **Esra Arslan Kösele** okudu.

Kösele, lise servislerinin önlerinin kesilerek cinayetlerin işlendiği bir ülkede, AKP hü-

kümetinin kız çocuklarını eğitim hayatının dışına atacak, emekçi çocuklarını ucuz işgücü haline getirecek bir düzenleme yaptığını söyledi. Ayrıca, 4+4+4 kademeli eğitim sistemiyle esas olarak zorunlu eğitimin 4 yıla indirildiğini ifade eden Kösele, bu teklifin yasalaşmasını, kadın hakları, çocuk hakları ve temel insan hakları açısından sakıncalı bulduklarına değindi.

“Biz haklarımızı alana kadar direnmeye devam edeceğiz!”

Hey Tekstil’de 420 işçi çalışıyor ve bunun büyük bir çoğunluğu kadın işçi. Patronlar, işçilerin maaşları ve kıdem tazminatlarını vermedi. Anlaşılan o ki işçilerin direneceğini hesaba katmamış.

İstanbul: Tekstil sektörü çalışma koşullarının ağır olduğu alanlardan biri. “Kadın işi” olarak adlandırılan tekstil fabrikalarında kadın emeğinin karşılığı tam anlamıyla hiçbir zaman verilmez. Gerçi bütün fabrikalarda bu geçerlidir ama kadınların kalabalık olduğu fabrikalarda sömürü kat be kat artar ve sadece sömürüyle kalınmaz, hakaretlerin havada uçtuğu ve hak gasplarının daha yoğun yaşandığı yerler olur. Buna en son örnek olarak Hey Tekstil’i ekleyebiliriz.

Hey Tekstil çalışanları ücretlerini alamadıkları için fabrikada 1,5 günlük iş bırakma eylemi yapmış ve zorunlu izne çıkarılmışlar. İşçiler 3 günlük iznin yasal olmadığını söyleyerek, 3 gün fabrika önünde beklemişler ve iznin bittiği gün fabrikaya gittiklerinde işten atıldıklarını öğrenmişler. Nedense bu duruma hiç şaşırmadık! Yıllardır yaşanan olaylardan biri sadece. Hey Tekstil’de 420 işçi çalışıyor ve bunun büyük bir çoğunluğu kadın işçilerden oluşuyor. Hey Tekstil patronları, işçilerin içeride kalan 3,5 aylık maaşları ve 20 yıla yakın kıdem tazminatlarını vermemiş. Anlaşılan o ki işçilerin direneceğini hesaba katmamış.

Özgür Gelecek gazetesi olarak fabrika önünde direnişte olan Hey tekstil işçilerinin direnişlerinin 22. gününde ziyarete gittik.

- Kaç yıldır Hey Tekstil’de çalışıyorsunuz?

Selma Zorlu; 2004 yılında Hey Tekstil’e başladım. Ben modelhanede çalışıyordum. Makineci olarak.

Çiğdem Arslan; 2006 yılında başladım. Çok zor şartlar altında çalıştık bu güne kadar geldik bilinçsizce. Sonra bilinçlendik. Ama biraz iş isten geçmiş oldu. Şimdi elimizden geldiğince diren-

meye devam ediyoruz ve sonuna kadar da direneceğiz.

- Çalışma koşullarınız nasıldı? Tekstil sektörü zor bir alan...

- Selma Zorlu; Mesailerimiz çok oluyordu. Me-saiye kalmak zorunluydu. Şeflerimiz tarafından birçok hakarete maruz kaldık. Özellikle son zamanlarda birçok defa tuvaletlerin başında “sen orada ne yapıyorsun” denilip kapılara vurulduğuna şahit olduk. Güvenlikler “onu giyme, bununla çalışamazsın, bunu çıkar” diye sürekli karıştıyordu. İşyeri soğuk olduğundan dolayı üst üste giyinmek zorunda kalıyorduk. O yüzden çok hakaret işitiyorduk ve bu şekilde çalışmaya gayret ediyorduk.

- Bize işten çıkarılma sürecinizden ve direnişinizden bahsedermisiniz?

Selma Zorlu; Şubat’ın 12’sinde işten çıkarıldığımızı öğrendik. Ondan önceki süreç içerisinde 3,5 aylık maaşlarımız verilmediğinden dolayı 1,5 gün iş durdurma eylemi yaptık. İş durdurma eylemi yaptığımızdan dolayı bize mecburi 3 gün izin verdiler. Biz o iznin yasal olmadığını söyleyerek 3 gün boyunca işyerinin kapısının önünde durduk ve izin kâğıtlarımızı zor da olsa kavga dövüşle almayı başardık.

Ondan sonra pazartesi işe geldiğimizde işten çıkartıldığımızı öğrendik. 17. maddeden ama biz yine işyerinden ayrılmamayı uygun gördük. Ve hala o gündən bugüne 22 gündür buradayız. Hakkımızı almak için buradayız. Yani bu şartlarda her gün geliyoruz. Gittiğimiz birçok yer oldu. AKP ilçe binası önüne ve Valilik gibi yerlere gittik. Haklarımızın verilmediğini, maaşlarımızın içeride kaldığını bildirdik ama kimse geri dönmedi bize. Şu an eylemimize devam ediyoruz.

Çiğdem Arslan; Biz hep patronu savunduk, hep patronu koruduk ama patronun bize yaptığı şey bizi işten atmak oldu. 3 gün eylem yaptık işyerinde maaşımızı alamadığımız için, direndik. Direnmemize engel olmak için ışıkları kapatıp karanlıkta kalmamızı sağladılar ve klimaları derecesini düşürerek soğuk esen şekilde açtılar üzerimize. 12 Şubat’ta işten çıkarıldığımızı öğrendik. 22 gündür direniyoruz. 420 işçi işten atıldı. Burada 300 kişiyiz. 100

arkadaşımız gece işinde çalışıyor. Gündüz de buraya geliyorlar. 3 aydır maaş alamadığımız ve para olmadığı için arkadaşlarımız çalışmak zorundalar.

- Tekstil sektörü kadınlar üzerinde daha yoğun baskıların yaşandığı bir alan, siz bir kadın olarak yaşadığınız sıkıntılardan bahsedermisiniz?

Çiğdem Arslan; Ben tüp bebek bekliyordum. Doktora 15 günde bir kontrole gitmem gerekiyordu. Benim şefim bana “neden doktora gidiyorsun, sen özel misin” diyordu sürekli. Ben doktordan rapor da almıştım, elimde rapor vardı ve iş yerine vermiştim. Bana çok baskı yapılıyordu ve benim yaptığım tüp bebek onların baskısı yüzünden tutmadı. Hem maddi hem manevi olarak çok yıprandım. Psikolojim çok bozulmuştu o dönem, arkadaşlarımla tartışmaya başlamıştım artık. Bu bir kadın için kolay bir şey değil. Bunları her anlattığımda ağlıyordum ve onlar üzerime gelmeye devam ediyordu. Arkadaşlarımın desteğiyle toparlandım. Ben 600 TL’ye çalışıyordum. Sigorta yüzünden katlanıyordum. O da yanlışmış bunu anladım.

- Öğle arasında bir yürüyüş yapıldı. Sloganlarla mahalle aralarında yürüdüğünüz, bunu düzenli olarak yapıyor musunuz?

Çiğdem Arslan; Her sabah ve öğlen yapıyoruz yürüyüşümüzü. Genellikle çevre işyerlerinin olduğu yerlerde yürüyoruz. En azından biz uyuduk onlar uymasın diye, haklarımızı arasınlar, bizim gibi sokağa dökülmeden önce. Sendikalı olmak, örgütlü işçi olmak işe yaramış. Örgütsüz işçi boş işçiymiş, hiçbir hakkını alamayan işçiymiş. Çevre işyerlerinde patronlar bizden rahatsız olmaya başlamışlar. İşçilerin kulakları dışarıdaymış, bizlerin gelmesini bekliyorlar demişler.

- Direnişe diğer fabrikalardan ve kesimlerden destek nasıl?

Çiğdem Arslan; Şu an sendikalar yanımızda, AKP, CHP gibi partilerin hiçbiri yardım etmiyor. Levent Tüzel gibi milletvekilleri direnişimizi destekliyor ve yanımızda yer alıyor.

- Önümüzde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü var ve siz bugünü direnişle karşılayacaksınız, ne düşünüyorsunuz?

Çiğdem Arslan; Bu bizim için özel bir gün. O güne katılacağız ve direnişimizi, düşüncelerimizi taşıyacağız. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, şu anda da kadınlar olarak çok eziliyoruz. Ve bunun farkına varmadan kendimizi ezdiriyor ve kullanıyoruz.

“Dedikodu çıkmasın diye tecavüz ettim!”

Dersim: Dersim’de geçen senelerde yaşanan iki kadın cinayeti ve öldürülen kadınlardan birinin evinde polis şapkası bulunmasından sonra dosyaya gizlilik kararı getirilmişti. Dava avukatının bu sebeple davayı takip etmesi engellenmişti. Dava hala sürüyor.

Ovacık’ta AKP’li **Rıza Çolak**, engelli bir kız çocuğuna cinsel tacizde bulunmuş, “Ben devletin adamıyım” diyerek savunma yapmış ve ardından serbest bırakılmıştı. Yine tecavüze uğradıktan sonra intihar eden ya da tacize maruz kalan genç kadınların haberlerine bir yenisi Çemişgezek’ten Hozat’a ve oradan da Ovacık’a taşınan bir olayla eklendi.

Engelli bir kadına tecavüz davasının duruşmasına **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak katıldık. Burada bizleri öfkeliendiren savunmalarla karşılaştık. Tecavüzcünün, ne kadar büyük bir “hayal gücü” olduğunu bu duruşmadaki savunmada gördük.

Savunmasından bir bölümü aynen yazıyoruz: “Doktorun tavsiyesiyle günde bir bira içiyorum. Festivalden sonra gece 7 sularındı, ayışığı vardı. Yanıma gelerek bana bıçak çekti. Bıçak izi de var. Beni tahrik etti. Sevdiğim bir kız var, bundan kaynaklı ses çıkarmadım, dedikodu olmasın diye. Sevdiğim kızla aram bozulmasın istedim.”

TC yasalarında var olan tahrik indirimini duymuş ve bundan kaynaklı kendi kendine fantezi yaratarak çelişkili ifadelerde bulunuyordu sanık. “İçkili olması”, “ay ışığının olması”, bir de “bıçakla tehdit edilerek bıçaklanması” ve “tahrik olması” tecavüz için sebepti. Ve onun bu aymazca ifadesi bizlerin öfkeliendirdi mahkeme sırasında.

Kadına yönelik şiddet ile ilgili mahkemelerde yaşanan ceza indirimleri şiddete, tecavüze, tacize ve cinayete teşvik etmekteyken, hiçbir caydırıcılığı da yoktur.

Mahkeme bir sonraki duruşma için 28 Mart tarihini verdi. Biz **Yeni Demokrat Kadın** olarak bu mahkemeyi de takip edeceğiz ve bunun teşhirini yapacağız.

(Dersim YDK)

Dudullu’da 8 Mart çalışmaları

8 Mart hazırlık çalışmaları kapsamında Dudullu’da ev toplantıları, broşür dağıtımı ve afiş çalışması yaptık.

Ev emekçisi kadınlarımızın yoğun olarak bulunduğu Dudullu’da yaptığımız toplantıda sohbetimizin konusu daha

çok kadının görünmeyen emeği üzerine oldu. Kadınlar geçmişten bugüne yaşadıkları sorunları biraz da mizahi yönlerini öne çıkararak anlattı. “8 Mart’ta birlikte neler yapabiliriz?” üzerine yaptığımız sohbette 7 Mart’ta Aslan-doğmuş Köy Derneği’nde bir etkinlik yapma kararı aldık. 8 Mart’a hazırlık çalışmalarında kadınların hepsinin görev alması, 8 Mart’ı sahiplenmeleri çalışmalarımızın en güzel yanı oldu. (İstanbul Yeni Demokrat Kadın)

8 Mart'ta "devrimci kalabilmek"

Baharın muştusu 8 Mart kadın emeğinin, mücadelesinin ve dayanışmasının alanları binbir renge boyadığı, can bedeli bir direnişin yıl dönümüdür. Binlerce yıldır ezilmişliğini boynunda ağır bir zincir gibi taşıyan kadının, henüz bu zinciri kıramasa da farkındalığının arttığı, öfkesinin bilendiği ve kendisine reva görülen üç katlı sömürüye (cinsel-ulusal-sınıfsal) isyanının yükseldiği bir gündür.

Kadınlara yönelik özgül mücadele kanalları ve özgül politika ihtiyacının somut yanıtı olan örgütlülüğümüz, başlattığı tartışma süreçleriyle, beslendiği ideolojinin ışığında ileriye hedefleyen adımlar atmakta ve kadın mücadelemize bakışını giderek berraklaştırmaktadır. Bu sürecin bir parçası olarak yürüttüğümüz 8 Mart tartışmaları ise bilincimizde yer eden bazı sıkıntılı anlayışları kırma-mıza hizmet etmiştir. 8 Mart'ın "kadınların kadın olmalarından kaynaklı yaşadıkları sömürünün üç katlı bir hal almasının ve kadınlara yönelen her türlü saldırının karşısında yer aldığımız, bu noktada mümkün olan en geniş kesime hitap etme ihtiyacı duyduğumuz" bir gün olduğu bizim açımızdan net bir gerçekliktir. Değişen bizim bu günü nasıl ve hangi platform dahilinde örgütlenme noktasındaki kararımızdır.

Bilindiği üzere YDK bu yıl 8 Mart'ı Ankara'da son yıllarda yaptığı gibi "Devrimci 8 Mart Platformu"yla değil "Ankara Kadın Platformu"yla örgütleyiyor. Bu kararımız elbette maddi bir zeminden yoksun değil, biraz tariflemeye çalışalım.

Her şeyden önce geçen yıllarda bizim de içerisinde yer alarak hâkim anlayışın bir parçası olduğumuz Devrimci 8 Mart Platformu'nun 8 Mart'a yaklaşımını ele almakta fayda var. Esas olarak belirtmek gerekir ki 8 Mart, platform

açısından bir ahde vefa günü olmanın ötesine geçememektedir. Bu noktada insanca çalışma koşulları için direnerek katledilen kadın işçilere bir saygı duruşudur ve kuşkusuz değerlidir. Ancak platform, bu günün tarihsel anlamının ötesine de geçerek emekçi kadınların birlik, mücadele ve dayanışma günü olma gerçekliğini kavramada yetersiz kalmaktadır. Bu vesileyle kadınların özgül sorunları ve taleplerinin dillendirilmesi ve kadınların kendi bedenlerine, emeklerine, kimliklerine sahip çıkma noktasında özneleşmelerine çalışmak yerine odağına örgütlü kadınların mücadelesini oturtarak bu günü "örgütlü kadınların ve erkeklerin dayanışma günü" biçiminde ele almaktadır.

"Devrimciler Devrimcilerle 'Yürür', Hatta Devrimciler Erkeklerle 'Yürür' Yanılıgısı"

8 Mart'ın örgütlendiği zeminin salt "devrimci kurumlarla 'yürüme'" yahut "erkeklerle/erkekler olmadan 'yürüme'" üzerinden tartışılması aslında 8 Mart'ın devrimciler cephesinde ne kadar geriden tartışıldığının bir göstergesidir. Bu yıl 8 Mart'ı Ankara Kadın Platformu'yla örgütleyeceğimizi bildirdiğimizde Devrimci 8 Mart Platformu bileşeni bir kurumun ilk elden "**Yani erkeksiz 8 Mart mı?**" sorusu üzerinden "**bu tavrın ne kadar devrimci olduğunu**" sorgulamaya girişmesi tartışmaların düzeyi konusunda fikir verecektir kuşkusuz. Geçen yıla kadar bizim de yedeklendiğimiz, hatta öncesinde savunucularından olduğumuz bu anlayışı gecikmeksizin mahkûm etmek gerekiyor.

Kırk yıllık bir mirastan beslenen ve üç yıla yakın bir süredir giderek yükselen bir seviyede tartışma yürüten YDK'nın

"devrimci tavrın ne olduğu" konusunda daha **özgüvenli** davranabilmesi sürecin önemli bir kazanımıdır. Bizler odağımıza emekçi kadınların gündemlerini ve taleplerini oturtmakta bir sakınca görmüyoruz. Sınıfsal ve cinsel baskının yanında ulusal baskıyı yaşayan, örgütlülüklerine saldırılan ve her türlü kuşatmayla iradesi kırılmaya çalışılan Kürt kadınlarına seslenmekte sakınca görmüyoruz. Ya da geleceksizlik ve güvensizlikten en büyük payı alan, yok sayılan, taciz-tecavüz-katliam cenderesinde sıkıştırılan her kesimden kadını bir araya getirmekte bir sakınca görmüyoruz.

Bizce "devrimci" olan da budur. "Erkeksiz yürüyen feminizmin bataklığına saplanır" önyargısı ise ciddi bir cahilliğin ürünüdür; zira bir yandan erkeğin müdahilliğini devrimci olmanın yegâne koşulu sayıp "erkeği devrimcileştirirken, devrimciyi erkekleştirir" bir yandan da ideolojiden sapma noktasında kadınlara duyulan güvensizliği ifade eder. Ayrıca "ideolojiden sapmanın tam olarak neye karşılık düştüğünün" pek bilinmediğini gösterir ve ihtiyaca göre geliştirilen taktik adımların anlaşılmadığını kanıtlar.

8 Mart'a Giderken...

Bizler YDK olarak 8 Mart'ı mümkün olan en geniş bileşenle örgütleyebileceğimizi ve kadınların özgül sorunları ile taleplerini var olan koşullar içerisinde en

yüksek tonda dillendirebileceğimizi düşündüğümüz bir birliktelikle, yani Ankara Kadın Platformu'yla alanda olmayı tercih ediyoruz. Bu elbette ki kendimizi her noktada tam olarak ifade edebildiğimiz düşündüğümüz bir platform değildir; ancak yukarıda saydığımız kaygılarımız nedeniyle bu platforma güç aktarmayı mücadelemiz açısından daha anlamlı bulmaktayız.

Son olarak her kesimden emekçi kadınlara çağrımızdır; 8 Mart'ta birlikte alanlarda olalım, sesimizi birleştirip çığlığa dönüştürelim!

Biji yekitiya jinan!

(Ankara YDK)

8 Mart'ta alanlara!

İstanbul: "Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz için erkek egemen sisteme karşı yaşasın örgütlü mücadelemiz" diyen İstanbul 8 Mart Kadın Platformu bileşenleri 3 Mart günü Taksim Tramvay Durağı'nda saat 14.00'te biraraya gelerek 11 Mart'ta yapılacak olan mitinge çağrı yaptı.

Platformun adına açıklamayı okuyan Yeni Demokrat Kadın'dan **Mine Parlas**; kapitalizme, cinsiyetçiliğe, heteroseksizme, ayrımcılığa, savaşa, erkek egemen iktidara ve kadın cinayetlerine karşı tüm kadınları, 11 Mart Pazar günü saat 12.00'de Kadıköy'de Numune Hastanesi önünde toplanılarak gerçekleştirilecek olan mitinge çağrı yaptı. Basın açıklaması "**Jin, jıyan, azadî**", "Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz, bizimdir", "**Yaşasın kadın dayanışması**" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Yok sayılmaya, katledilmeye karşı 8 Mart'ta alanlarda olacağız!

Sonda söylenmesi gerekeni başta söyleyerek başlayalım. Bu 8 Mart ezilen, sömürülen, yok sayılan kadın kitleleriyle daha fazla buluştuğumuz, kadınları sınıf mücadelesine katma noktasında bir adım daha attığımız, zulmün tahtını yıkacak, devrimin kahramanı olan kitlelerin yarısını; göğün yarısını oluşturan kadınların kendi savaşlarının öznesi olmalarını sağlamak

da bu tartışmaların, bu kaygının ürünü olarak ortaya çıkan Yeni Demokrat Kadın çalışmamız kadın olmanın getirdiği özgün sorunlara karşı mücadelenin daha özgün mücadele alanları yaratmakla başarılabilirliğini ortaya koyarak ilerliyor. Bu çerçevede kadın örgütlerinin, kadınların daha fazla alanlarda olacağı, kadınların taleplerinin daha fazla haykırılacağı en önemli gündemlerden

için attığımız cüretli adımlardan biri olsun.

Kadınları, kadın sorununu sadece 8 Martlarda, 25 Kasımlarda vb. takvimsel gündemlerde anımsamak değil; esas derdimiz ezilenin de ezileni kadınları savaşımızın bir parçası haline getirmektir. Tam

birisi olan 8 Mart'ı ele alışımıza dair birkaç şey söylemeyi önemli görüyoruz.

Şunu belirterek başlamak gerekiyor; 8 Mart'a yaklaşımımız Yeni Demokrat Kadın çalışmamızın ilerlediğinin kanıtıdır. Bu 8 Mart'ta "emek" vurgusunun "kadın" vurgusunu silikleştirmesinin önüne geçerek; emeği yok sayılan, katledilen kadınların tek başına emeğin temsilcisi, mücadelenin temsilcisi olabileceğini/olduğunu vurgulayarak 8 Mart'ı daha devrimci kıladık. Tabular değil; ideolojimize güven, pratikten çıkardığımız ders ve deneyimler kadın mücadelesini geliştirecektir. Bunu da ancak 8 Mart'ı devrimcileştirmek adına özünden uzaklaştıran, kadınların sorunlarını, taleplerini yok sayan yaklaşımlara son vererek başarabiliriz. Yaklaşımımız feminizm değil; anlayışımızın politikalarına kadın çalışmalarımız çerçevesinde daha fazla hayat verme çabasıdır. Ezilenleri anlatırken kadınları daha fazla anlatmak gerekir çünkü biz kadınlar ezilenin de ezileniyiz. Kadınları anlatırken Kürt kadınlarını biraz daha vurgulu anlatmak

gerekir çünkü; bedenleri haksız savaşın bir parçası haline getiriliyor ve her gün artarak devam eden KCK operasyonlarının bir parçası olarak yüzlerce Kürt kadını hapisanelerde Kürt halkının direniş geleneğini büyütüyor. Bu yüzden bu 8 Mart direnişin simgesi Kürt kadınlarıyla daha fazla birleştirdiğimiz, direnişlerinin bir parçası olduğumuz bir 8 Mart olsun. Ortaya çıkışından bugüne kadar Yeni Demokrat Kadın'ın varlık zeminini oluşturan kadınları örgütlenme meselesi 8 Mart'ı ele alışımızın temel kıstasıdır. Bu yüzden *bu 8 Mart adımız Eylem olsun, Emel olsun, Özlem olsun, Dilek olsun, Sevda olsun* dedik. Onları kadınlara daha fazla anlatacağımız, binlerce yıllık sömürünün, ezilmişliğin onların sesine kulak vererek; uğruna şehit düştükleri kadınların kurtuluş mücadelesi için devrettikleri kavga bayrağına kadınların daha fazla sahip çıkması gerektiğini anlatarak, kadınların önüne örülen duvarların ancak onlar gibi örgütlenerek, savaşarak, önderleşerek yıkılabileceğini daha gür haykırarak; adımız adımız, anımız savaş gerekçemiz diyerek HDK ile katılacağımız, 8 Mart'ı devrimci bir duruşla kutlayalım. (İzmir YDK)

YDG Alt Konferansı Amed'de gerçekleştirildi

mekirinê, bê pêşerojiyê li vir in!” olmuş-tur.

Kürt sorununun tekrar tekrar tartışılması ve ortaya çıkan fikirler doğrultusunda eylemlerin örülmesi ve illaki devrimci pratiğe

yüklenilmesi ezilenler açısından sürecin panzehiridir. Bu bilinçle ele alacağımız her çalışma bizi daha da ileriye taşıyacaktır. Nitekim alt bölge konferansına yaklaşımımız ve süreci örgütleme politikamız budur. Saldırıları karşısında kitleleri yığınlaşma ve pasifizme itmeye çalışan her dalga ortaya konacak pratiklerle boşa çıkarılmaya mahkûmdur. Elbette ki bugün açısından yapılması gerekenler ve sorumluluklarımız daha fazladır. Kendimizi ve kitleleri örgütlemeye kalkıştığımız her adım bizler açısından hem çok yeter-

siz hem de oldukça değerlidir. Nitekim esasta Amed olarak örgütlediğimiz bu süreç, olumlulukları ve de olumsuzluklarıyla öğretici bir yerde durmaktadır.

Kürt ulusal sorunu kapsamında gerçekleştirdiğimiz alt konferansın temel parametreleri şunlardır: **Sürece devrimci müdahale, sürece daha güçlü müdahale; sürece daha güçlü müdahale için daha fazla örgütlenme.**

Üniversitelerin tam açılmayışından ve biraz da yaşanan siyasal süreçten kaynaklı konferansa katılım beklenen boyutta gerçekleşmedi. Elbette ki saydığımız bu nedenlere bir de süreci planlama konusunda yaşadığımız sıkıntılar eklenmelidir. Konferans çalışması, süreci örgütleyebilmek için attığımız adımlardan sadece biridir. Baharın çağrısının bizleri beklediği önümüzdeki süreçte atacağımız ve atmamız gereken çok adım olduğu bir gerçekliktir. Kararlılık, inanç ve özveriyle daha güçlü adımlar atacağımız çalışmalar önümüzde durmaktadır.

(Amed YDG)

“Bologna, üniversiteme dokunma”

H. Merkezi: Yeni Demokrat Gençlik tarafından sık sık gündeme getirilen ve kampanyalar örgütlenen Bologna Süreci, üniversitelerde piyasalaştırmanın kendini

açıktan belli etmeye başlamasıyla yeniden gündeme geldi. Bologna Süreci kapsamında alınan kararlar hayata geçirilmeye başlanırken, üniversite öğrencileri de bu duruma sessiz kalmayarak eylemler düzenliyorlar.

Kocaeli Üniversitesi öğrencileri de “Özgür bilim, nitelikli eğitim; Bologna, üniversiteme dokunma” şiarıyla 1 Mart günü kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdi. Umuttepe Yerleşkesi’nde yoğun kar yağışına ve soğuk havaya karşın bir araya gelen bini aşkın öğrenci, “Bologna, üniversiteme dokunma” diyerek rektörlük önüne yürüdü. Rektörün görüşme yapmaması üzerine öğrencilerden **Merve Arısoy**, üniversiteliler adına basın açıklamasını okudu.

18 Şubat Cumartesi günü YDG 6. Merkezi Konferansının alt ayağı olan bölgesel konferans gerçekleştirildi. Egemenlerin saldırılarında pervasızlaştığı ve büyük bir aymazlıkla katliamlarını sürdürmeye devam ettiği bir süreçte Kürt ulusuna yönelik saldırılara karşı açıktan bir tavır almak, net bir duruş sergilemek bugün bizler açısından olmazsa olmazdır. Bu nedenledir ki; konferansımızın temel şiarı **“Em li diji operasyon ên leşkerî, siyasî, komkujiyan, qetliaman, zext, imha û inkarê, bê nasna-**

Hocalı katliamı protestosu değil faşist saldırı

Hacettepe

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü’nde etkinlik gösteren **“Türkçe Topluluğu”** ve **“Maliye Topluluğu”** tarafından 28 Şubat günü Hocalı katliamıyla ilgili bir etkinlik düzenlendi. Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler okulda bir haftadır yaşanan faşist saldırıların bir devamı olarak yapılan bu etkinliğe giderek teşhirini yapmak istediler.

“Yaşasın halkların kardeşliği”, “Bijî biratiya gelan” sloganları eşliğinde etkinliğin yapılacağı salona girdiler. Etkinlikte gösterilen videoda açıktan halklar arasına serpiştirilmeye çalışan ırkçı nefret söylemleri, Lenin’in ve komünizmin anti-propagandasının yapıldığı görülünce ajitasyon çekilerek sloganlar atıldı. Bu sırada içeride bulunan faşist öğrenciler kitleye saldırdılar.

Aralarında yaralanan öğrencilerin de bulunduğu kitle salondan çıkarak etkinlik alanının bulunduğu Edebiyat Fakültesi önüne geldiler. Burada yaklaşık 2 saatlik bir beklemenin ardından etkinlikten ayrılanların arka taraftan ÖGB’ler tarafından çıkarıldığı ve yaklaşık 100 kişilik bir grubun Gazi Üniversitesi’nden geldiği öğrenildi.

Yine ÖGB’ler tarafından Edebiyat Fakültesi’ne kadar “eşlik” edilen faşistler, devrimci öğrenciler içeride beklerken, ellerinde sopalarla girişe doğru saldırıya geçtiler, ancak saldırı daha faşistler içeriye girmeden geri püskürtüldü.

Kampüse giriş yapan faşistlerin bir

kısımının silahlı olduğu tespit edildi. Kitle daha sonra bu olayın teşhirini yapmak, diğer üniversite öğrencilerine anlatmak için yemekhaneye doğru yürüyüşe geçti, yürüyüşün ardından okuldan toplu çıkış yapıldı.

(Hacettepe YDG)

Cebeci

Hacettepe Üniversitesi’nde yaşanan faşist saldırılara 29 Şubat günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde yaşanan faşist saldırı da eklendi. Ashında son bir haftadır Hocalı Katliamı’nı “protesto” amaçlı Cebeci Kampüsü’nde, Taksim’de yapılacak yürüyüşün ve DTCF’de yapılacak “anma” etkinliğinin afiş ve bildirileri ortalıkta dolaşmakta ve Azeri halkının Ermenistan devleti tarafından katledildiği Hocalı katliamı öne sürülerek kampüsümüzde faşist yapılanmaların önü açılmaya çalışılmaktadır.

Emek Gençliği’nin SBF’deki, Taksim’deki ırkçı eylemin teşhirini yapan afişinin yırtılmasıyla da kampüsümüzdeki örgütlenme açıktan devrimci, demokrat ve yurtsever kesimleri hedef

almıştır. Afiş indirme olayının yaşanmasından birkaç saat sonra faşist grup okul önünde toplanmaya başlamış, SBF içerisindeki “muhbir”leriyle de içeriden bilgi almayı hedeflemiştir.

Dışarıdan gelen 2 faşiste SBF içerisinde müdahale edilmesi ve dışarı gönderilmesi vesilesiyle aslında faşistlerin okulun dışarısından kampüsün

içine girdiği, iki kişiyi de provokasyon ve nabız yoklama amaçlı içeriye gönderdiği anlaşılmıştır. Aralarında YDG’nin de olduğu devrimci ve demokrat öğrenciler 40 kişilik (kampüse girmeyenlerle birlikte yaklaşık 100 kişi) faşist grupunu kampüs dışına püskürterek okul kapısına yönelmiş ve kapı önünde buz ve taşlarla faşistlerle çatışmıştır.

Ellerinde sopaları, taşlarıyla **“Kara-bağ Bizimdir, Bizim Kalacak”, “Ne Mutlu Türk’üm Diyene”** sloganlarıyla ikinci kez kampüse giren faşist grup fiili saldırıda bulunsada devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafın-

dan tekrar püskürtülmüştür.

Faşist kitle caddenin diğer tarafında birikmeye ve toparlanmaya başlamış, fakat olaylar esnasında hiçbir yerde görünmeyen polis kitleyi ablukaya almasıyla belli bir süre sonra yukarıya doğru götürülmüştür. Ardından İletişim Fakültesi önünde toplanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler toplu çıkış ve Yüksel Caddesi’nde son 1 haftalık sürecin teşhirini yapan bir basın açıklaması gerçekleştirme kararı almıştır.

Yüksel’de eylem

“Cebeci Faşizme Mezar Olacak”, “Cebeci Goristan Jî Bo Faşistan”, “Berxwêdan Jiyane”, “Faşizme İnat, Kardeşimsin Hrant” sloganlarıyla Yüksel Caddesi’ne yürüyen 250 öğrenci adına yapılan basın açıklamasında, son süreçte üniversitelerde artan faşist saldırıların örgütlü bir zihniyetin eseri olduğu belirtilirken bu zihniyete okullarımızda kesinlikle izin verilmeyeceği vurgulandı. Eğitim-Sen Genel Merkezi’nden çok sayıda sendikacı ve eğitimci de yürüyüş ve basın açıklamasına katıldı.

(Cebeci YDG)

Faşistlerden Cebeci’ye saldırı çağrısı

Hocalı Katliamı’nı anmak kisvesi altında örgütlenmeye çalışan ve **29 Şubat** günü gerçekleştirilen saldırıda püskürtülen faşistler, Kürt öğrencileri hedef göstererek, 1 Mart saat 12.00’de Cebeci Kampüsü önünde toplanma çağrısı yaptı. Faşistlerin saldırı çağrısı üzerine harekete geçen devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler saat 11.00’den itibaren kampüs içerisinde beklemeye başladılar. Faşistler kampüs önünde toplanamadı. Yaklaşık saat 17.00’ye kadar nöbet tutan öğrenciler; faşist saldırının gerçekleştirilememesi sonucu sloganlar eşliğinde toplu çıkış yaptı. (Cebeci YDG)

4+4+4=Ucuz emek+özelleştirme+kadın emeği

AKP'nin 5 grup başkanvekili tarafından bir kanun teklifi hazırlandı. "4+4+4=12 yıllık zorunlu eğitim" olarak tartışılan bu kanun teklifi, komisyon çalışmalarının ardından TBMM Genel Kurulu'na gelmeyi bekliyor. Ancak daha meclise gelmeden hem tartışmalarla hem de üzerinde yapılan değişikliklerle birlikte görünen o ki, bu kanun teklifi daha çok tartışılacak.

Sistemin "ucuz ve kalifiye eleman" ihtiyacı

Gelelim tasarının kendisine. Aslında ortada AKP eliyle yürütülen çok kapsamlı stratejik bir hedef var ve hazırlanan bu yasa teklifi de bu kapsamlı hedefin eğitim ayağına dönük bir çalışma. Kanun teklifinde yapılan son değişikliklerle birlikte herkesin fikirleri alınıyor izlenimi ve hatta geri adım atıyor yanılsaması yaratılıyor. Buradaki amacın, düzenlemenin en geniş toplumsal mutabakatla yasalaşması ve kapsamlı stratejik hedefin sektöre uğramaması olduğu çok açıktır. Bu yasa tasarısının temelinde öncelikle toplumun değil sermayenin ihtiyaçları var. Bu yüzden de daha fazla ihtiyaç duyduğu ucuz ama kalifiye eleman ihtiyacını karşılamaya dönük bir çaba içerisinde.

Tasarının halk gençliğinin ve çocukların emeğine dönük ciddi bir saldırı olduğunu, özellikle meslek liselerine dönük getirisini incelediğimizde çok net bir biçimde görüyoruz. Son yıllarda hızlanan sanayi bölgelerine meslek liseleri açma süreci, tasarı ile tüm sınırlarından kurtulacak. "Staj" adı altında tüm güvencelerden yoksun bir çalışma tipi dayatmasının ardından "bacasız fabrikalar" haline gelen meslek liselerinde milyonlarca öğrenci ücretli köleler haline geldiler ve bu tasarının ardından daha çok sayıda gelecekler. **Bolu İzzet Baysal Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi** öğrencilerinin, okullarındaki atölyelerde yaptıkları üretim ile okula sadece 1 yılda **2 milyon TL** (çok kısa bir bilgi; bu bir yılda öğrencilere ödenen ücret ise toplam 78 bin TL! 2 milyon TL'nin yalnızca 78 bin TL'si işçilik yapan öğrencilere ödenmiş!) kazandırmış olduklarına dair yapılan gazete haberlerinden de görüldüğü gibi bu tasarı patronlar açısından çok kârlı! (Radikal, 26 Şubat 2012)

Ayrıca öğrencilerin hangi mesleki bölümde eğitim göreceğine dair kararın da Bakanlar Kurulu'na bırakılmış olmasının sonucunda patronların ihtiyacına göre öğrencilerin mesleğinin belirleneceği açıktır.

TÜSİAD ile AKP neyi paylaşamıyor?

Türkiye'de milyonlarca işsiz varlığına karşın patronların "ara eleman bulamamaktan yakındıkları" ve bu yüzden de organize sanayi bölgelerinde kendi okullarını kurmak istedikleri biliniyor. **Milli Eğitim Bakanlığı**, bu konuda o kadar "yardımsever" ki, hemen patronları bu konuda "teşvik etme" kararı aldı.

Tasarıda "devletin her öğrenci için belli bir miktarda harcama yaptığını"

dikkat çekerek (!) "bu paranın bir bölümünün patronlara, organize sanayi bölgelerinde kurulacak okullar için teşvik amacıyla verilmesi"ni istedi. Tasarıya sonradan eklenen maddelerden birisi olarak, bu organize sanayi bölgelerine açılacak okullara verilecek "teşvik" in, öğrenci başına **1000 TL** olması planlanıyor.

Ancak öğrencilerin hangi mesleği seçeceklerine sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak Bakanlar Kurulu'nun karar verecek olmasına rağmen yapılan düzenleme yine de TÜSİAD patronlarını tatmin etmiş değil. TÜSİAD ve AKP arasındaki tartışmaları bu yönden okumak gerekiyor. TÜSİAD ihtiyaç duyduğu "girişimci", "rekabetçi", "proaktif", "teknolojik gelişmelere yatkın", "en az bir yabancı dil bilen", "ileri düzeyde bilgisayar kullanabilen" genç bir işçi kuşağının bu uygulama ile "başarıyla" yetiştirile-

meyeceğini düşünüyor.

"Kız çocukları için endişeleniyoruz" ve "bu tasarının çocuk işçiliğini artıracağı" gibi sözde duyarlılık gösteren TÜSİAD'ın çocuk işçiliği yaşının 11'e düşecek olmasına da itiraz etme tavrını "istemem yan cebime koy" olarak okumak gerekir. Öyle ki ILO ve başka uluslararası sözleşmelere aykırı olan durumun, ileride çocuk işçiler tarafından üretilecek ürünlerin "AB ülkeleri tarafından boykot edilmesi tehlikesi" bile var. Bu nedenle, patronlar bu düzenlemenin çıkması için çok geniş bir toplumsal mutabakat şartı koyuyor.

Daha fazla dersane daha fazla özel ders

Gelelim bu tasarının bir diğer cephesine:

* Bu uygulama ile devletin eğitime yaptığı "sınırlı yatırımların" minimize edilmesi ve "yatırımlar" üzerinden de kâr elde edilmesi hedefleniyor.

* Paralı eğitimin daha da gündemleşeceği tasarıyla açıköğretim ve uzaktan eğitim aracılığıyla özel okul, dersane gibi özel sektöre olan ihtiyacın artması da hedefleniyor.

* Kesintili eğitim ile her bir kademe arasına konulması zorunlu hale gelecek sınavların sayısının artması, yeni bir kâr ve sermaye birikimi alanı yaratmayı planlıyor.

Bu tartışmaların hedefinde başta kız çocukları olmak üzere çocukların ve halk gençliğinin olduğunu anlamak için söz konusu kanun teklifine şöyle bir göz atıp, tartışmalara da bir kulak kabartmamız yetiyor.

* Uygulama bu alandaki istihdamı da olabildiğince daraltacak, var olan güvencesiz ve esnek çalıştırmayı derinleştirerek. Kesintili eğitim ile birlikte binlerce sınıf öğretmeninin norm kadro fazlası haline gelmesi uygulamanın ilk somut sonuçlarından olacak.

* Yeni uygulama ile hem devlette hem de özelde çok sayıda mesleki kurs ve sertifika programları açılacak. Asgari yeterlilik gerektiren işlerde çalışabilen için dahi birkaç tane meslek kursu bitirmek ve sertifika sahibi olmak zorunlu hale gelecek.

Tüm bu getirilerini incelediğimizde tasarının tek başına bir proje olmadığına dikkat çekmek gerekiyor. Bu tasarımı, **Ulusal İstihdam Stratejisi** ve **Özel İstihdam Büroları** gibi kapsamlı uygulamalarla birlikte bakmak ve süreci böyle okumak gerekiyor. Başta da söylediğimiz gibi ortada çok daha büyük bir hedef var ve bu hedefin par-

çaları tek tek yerine oturtulmaya çalışıyor.

Kadın emeği hedefte

Tasarı ilk açıklandığı günden bu yana en çok tartışılan konu "kız çocuklarının eve kapatılacağı"na dair yorumlar oldu. Kesintili bir şekilde ilerleyecek bir düzenin kız çocukları için "okuldan alınma" anlamına geleceği açıktır; ancak bunu kız çocuğunun dört duvar arasına kapatılacak şekilde düşünmek eksik olacaktır. Aslında bu tasarıyla kız çocuklarına ve kadınlara yönelik yapılan hesap; "elişi, el becerileri, çocuk bakımı, ev ekonomisi ve yönetimi" gibi alanlara yönlendirilmeleri şeklindedir.

Türkiye Kadın Girişimciler

Derneği'nin Antalya'daki toplantısında konuşan Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı **Fatma Şahin**'in tasarısı ile ilgili ifadeleri bu konuda fazlasıyla açıklayıcı. 2008 yılındaki küresel finansal krizin ardından, kadın istihdamında 5 puanlık bir artış sağlanarak yüzde 30'lara ulaşıldığının altını çizen Şahin, bu oranın arzu edilen noktada olmasa da girişimcilik oranının yükseldiğini vurguluyor. Meslek edinme kurslarına devam eden 250 bin kursiyerin, 120 bininin kadın olduğunu söylüyor.

Yani uygulamanın tek sonucu kız çocuklarının okul ortamından uzaklaştırılması ve erken yaşta evlenmek zorunda kalmaları ile sınırlı değil. Asıl önemli sonuç, kadın emeği sömürüsünün küçük yaşlardan itibaren kitleselleşmesi, enformal sektörün vazgeçilmez olan ve daha ucuz işgücü olan kadınların küçük yaşta merdiven altı atölyelerde ücretli kölelik koşulları ile yüzleşmek zorunda kalmaları olacaktır.

Bu tartışmaların hedefinde başta kız çocukları olmak üzere çocukların ve halk gençliğinin olduğunu anlamak için söz konusu kanun teklifine şöyle bir göz atıp, tartışmalara da bir kulak kabartmamız yetiyor. Tartışmalara taraf olma zorunluluğu giriyor devreye. Ancak tartışmalara taraf olurken bizim açımızdan dikkat edilmesi gereken en önemli husus, tartışmaların parçalarında takılıp kalmamak olmalıdır. Yalnızca "kız çocuklarının eve kapatılması", "İmam-hatiplerin orta dereceli kısımlarının açılması" noktasında gelişecek bir karşı çıkış eksik bir değerlendirme olacak ve sistem tarafından yapılacak makyajlama ile revize edilerek yeniden ve yeniden karşımıza dikilecektir. Keza daha önce ilk 4 yıllık eğitimden sonra yapılması planlanan açık öğretim ve uzaktan eğitim uygulamasının ikinci 4 yılın ardından yapılacağı değişikliği bu parçalı itirazlara karşı AKP'nin geliştirdiği bir atak niteliğinde olmuştur.

Eğitimde uygulanması planlanan bu kapsamlı saldırı karşısında güçlü ve bilinçli bir gençlik örgütlenmesinin/hareketinin yaratılması "farz"dır.

“Yeni” Suriye Projesinde Kürtler ne olacak?

ABD'nin ihtiyaçları ve BOP eşbaşkanlığından başka TC'nin Suriye ilgisinin en önemli nedenini Kürtlerin oluşturduğu sır değil. Suriye'nin önümüzdeki on yıllarda Ortadoğu'daki gelişmeler açısından önemli bir viraj olduğu gerçeği, dört toprak parçasında etkili bir politik özne olan Kürt halkının hesaba katılmasını tüm güçler açısından zorunlu kıyor.

Çatışma ve vahşet haberlerinin eksik olmadığı, bunlara her gün bir yenisinin eklendiği Suriye'de, gelişmeler hem uluslararası arenada hem de ülke içinde yeni biçimler alarak hızla ilerliyor. Adeta bir satranç tahtasını andıran tabloda, emperyalistlerin “**muhaliif**” örgütlerle Esad rejimine karşı geliştirdiği her hamleyle karşı cepheden anında yanıt geliyor. Çin ve Rusya'nın vetosu yüzünden BM'den umudu azalan emperyalistler, bir süredir yeni bir arayışa yönelmişti.

Çok geçmeden aranan yeni model “**Suriye'nin Dostları Grubu**” adı altında bulundu. Grup, 24 Şubat'ta Çin ve Rusya dışında Suriye denklemiyle bir şekilde ilişkili 60'ı aşkın ülkenin ve muhalif birçok örgütün katılımıyla gerçekleştirildi. Konferans, Esad rejimine yönelik bir süredir devam eden tecrit politikasını uluslararası alanda daha görünür kılmasından başka, kurulması düşünülen “**yeni**” Suriye'nin koordinatları hakkında da önemli ipuçları vermesi itibarıyla büyük önem taşıyor. AB üyesi ülkelerin Esad rejimi üzerindeki baskıları ağırlaştırarak dâhil olduğu bu uluslararası kampanyanın kuşkusuz birçok parametresi bulunuyor. Esad rejiminin anayasa referandumu ve çok partili sisteme geçiş adımı ile karşılık verdiği konferansta açığa çıkan resim, bu anlamda ciddi bir analize ihtiyaç duyuyor.

Ulusal Konseyin Kirlili İttifakı

Konferansın belki de en önemli sonuçlarından biri, ağırlığını Müslüman Kardeşler örgütünün oluşturduğu Suriye Ulusal Konseyinin “**meşru temsilcilerden biri olarak**” tanınması oldu. Şimdilik tek temsilci ifadesi yer almasa da Libya'da muhaliflerin benzer şekilde önce “**bir temsilci**” ardından “**tek meşru temsilci**” olarak tanınması emperyalistlerin Konseyle yürüme isteğinin resmi bir ifadesi. Konferansta birlikte Suriye Ulusal Konseyi, Esad rejimine karşı uluslararası zeminde resmi bir meşruiyet sağlamış oldu. Buradan hareketle Konseyin ortaya koyduğu yol haritasının Suriye'nin geleceğine ilişkin emperyalist planları da yansıtacağı söylenebilir. Konseyin nasıl bir çözüm önerdiği, nasıl bir siyasal programa sahip olduğu soruları Suriye siyasal yaşamının nasıl şekilleneceğine ışık tutacaktır. Konsey, iki aşamalı bir çözüm önermektedir. Birinci aşama “**acil insani yardım**”, ikinci aşama ise “**barışçıl bir geçiş için siyasal sürecin takip edilmesi**” olarak formüle ediliyor. Bu stratejinin insani yardım ayağı esas olarak **askeri önlemleri** de içermektedir. Zira insani yardımların Suriye halkına ulaştırılması

kapsamında “**güvenli insani yardım koridorları**” ya da “**güvenli bölgeler**” oluşturulması önerilmektedir. Bu da emperyalistlerin ülkeye işgal-müdahale dışında insani görünüm altında girmesi anlamı taşıyor. Güvenli-tampon bölgelerin oluşturulması yaklaşımı muhalefetin Esad rejimine karşı örgütlenmesi ve savaşması açısından zorunlu görülüyor. Konsey, Suriye toplumunu oluşturan tüm etnik (Kürtler, Süryaniler ve diğerleri) ve dinsel (Hıristiyanlar, Aleviler, Dürziler ve diğerleri) gruplara gerekli güvencelerin verileceğini açıklarak tüm toplumsal grupları muhalif kampa çekmeye çalışıyor. Konsey, siyasal programında tüm toplum üyelerinin vatandaşlık temelinde eşit haklara sahip olacağı taahhüdünde bulunuyor. Konseyin, Sünni Müslüman bir karaktere sahip yapısı ve diğer toplumsal kesimlerden aldığı desteğin azlığı bu konuda bir açılıma gidilmesini gerekli kılmıştır.

Her ne kadar silahlı güçlere sahip olsa da konseyin bugün için Esad rejimini yıkacak bir toplumsal taban üzerine yayılmadığı bir gerçektir.

Konseyin bir kısmını yukarıda verdiğimiz hedefleri emperyalistlerin Libya benzeri fiili bir işgalden çok ülke içinde muhaliflerin

silahlandırılması, savaşın yükseltilmesine paralel Esad rejiminin yıpratılması yöntemini izleyeceği, koşulların olgunlaşmasıyla da insani koridor adı altında bölgeye gireceği anlaşılıyor. Kuşkusuz önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmelerle bu “**yol haritası**” da değişebilir.

Kürtler İşgale Karşı

Konferansın en fazla merak edilen sorularından biri de Konseyin Kürt muhalefetine yaklaşımıydı. Kurulduğu günden bu yana PKK'ye yakın Kürt muhalefetine planlı bir şekilde sürecin dışında tutan Konsey, konferansta esas olarak bu duruşunu değiştirmede. Suriye Ulusal Konseyi başkanı Burhan Galyun'un, Kürtleri kastederek “**yeni Suriye'de yerel otoritelerin kendi işlerini yürütmesine izin verecek şekilde ademi merkezîyetçi bir yönetim olacak. Ulusal kimliğiniz tanınacak ve saygı gösterilecek. Vatandaş olarak haklarınız garanti edilecek**” sözleri “**nedense**” sonuç bildirgesinde yer almadı. Aralarında Suriye Kürdistanı'nın en büyük kitle desteğine sahip örgütü PYD'nin de

olduğu Ulusal ve Demokratik Değişim için Koordinasyon Komitesi'nin, konferansı boykot etme kararı tam da bu şaşkırtıcı olmayan tavra yönelik. Komite, Türkiye, Avrupa ve Amerika'nın manipülasyonları ile içişlerine karışmasına karşı çıkarken, Ulusal Konsey askeri müdahaleyi tartışıyor. Kahire'de Aralık ayında organize edilen konferansta da her iki muhalefetin çözüm ve görüş farklılıkları kendisini ortaya koymuş ve sonuçta Arap Birliği'nin öncülüğündeki konferans başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Komite ayrıca, Ankara, Katar ve AB-ABD desteğindeki Özgür Suriye Ordusu'na da karşı çıkıyor. Bunların daha çok “**cihatçı gruplar**” gibi hareket ettiğini savunuyor. Yurtsever harekete yakın bir çizgide hareket eden PYD konferansın Kürt sorununa ilişkin farklı hiçbir şey söylemediği düşüncesinde.

Suriye'de eylemlerin başladığı ilk zamanlarda direnişe katılan Kürt halkı, Esad rejiminin köşeye sıkışması ve muhalefeti bölme kaygılarıyla attığı adımlar sonucunda önemli haklar elde etti. Yasal zeminde mücadelenin önündeki engellerin kaldırılmasıyla PYD, birçok Kürt örgütü ile birlikte Suriye Kürdistanı'nda hızlı bir örgütlenme çalışmasına başladı.

Siyasi hedefini “**demokratik özerklik**” olarak ilan eden PYD, bölgedeki en güçlü örgütlenme durumunda. Sürecin karmaşık yapısı ve Konseyin Türk devleti ile aynı kırmızı çizgilerde buluşan yaklaşımı PYD'nin temkinli, dengeleri gözetten bir politika yürütmesini koşulluyor. Bu çerçevede PYD, Esad rejiminin devrilmesi ve demokratik dönüşümün sağlanması, Kürtlerle birlikte farklı etnik yapıya sahip toplumsal kesimlerin haklarının güvence altına alınmasını istiyor, işgale-müdahaleye de karşı çıkıyor. Bu eksende Rusya, İran'la anlaşığı gibi konferansı boykot etse de Tunus'ta diplomatik faaliyet yürüterek, Konseyin etkisi altındaki Kürt gruplarıyla iletişim kurmaya çalışıyor. Öte yandan bölgede faaliyet yürüten

Kürt örgütleri içinde birlik sağlama politikası yürütüyor. Bu eksende Kürt Halk Meclisi ile Ulusal Kürt Meclisi arasında görüşmeler sonucu bir protokol imzalanmış durumda. PYD ve birlikte hareket ettiği diğer Kürt örgütleri, Esad rejiminin 26 Şubat'ta gerçekleştirdiği anayasa referandumunu boykot etti. Bölgede Kürt halkının önemli bir örgütlülüğü bulunuyor, halihazırda birçok ilde halk meclisleri ve komiteleri faaliyet yürütüyor.

TC'nin Korkusu!

ABD'nin ihtiyaçları ve BOP eşbaşkanlığından başka TC'nin Suriye ilgisinin en önemli nedenini Kürtlerin oluşturduğu sır değil. Suriye'nin önümüzdeki on yıllarda Ortadoğu'daki gelişmeler açısından önemli bir viraj olduğu gerçeği, dört toprak parçasında etkili bir politik özne olan Kürt halkının hesaba katılmasını tüm güçler açısından zorunlu kıyor. Elbette 30 yıllık bir gerilla savaşıyla karşı karşıya olan Türk devleti bunu en yakıcı yaşayan güçlerden. Irak işgali sonrasında bölgede ortaya çıkan özerk yönetimlerden duyduğu rahatsızlığı her fırsatta dile getiren TC, benzer bir durumun Suriye Kürdistanı'nda ortaya çıkmasını istemiyor. Bu bir taraftan Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesi mücadelesindeki rolü anlamında bir kaygı. TC aynı zamanda ortaya çıkabilecek olası bir özerk bölgenin Kürt halkının özerklik mücadelesini kamçılacağından, PKK'nin etki gücünü arttıracığından korku duyuyor. Eylemlerin başlamasından bir yıl öncesine kadar Esad rejimi ile PKK'ye karşı “**Yüksek Düzeyli Güvenlik Anlaşmaları**” yapan TC, bu kırmızı çizgilerini yönetime hazırladığı Ulusal Konsey'e de kabul ettirmiş görünüyor. KCK adı altında yürütülen operasyonların ivmesinin artırılmasında en önemli faktörün Suriye'deki hesaplar olduğu söylenebilir. Türk devleti, Suriye gündeminde “**görevlerini**” eksiksiz yerine getirebilmek adına her şeyden önce kendi bahçesindeki “**ayrık otlarını**” temizleme hedefinde. Basına yansıyan ancak çok da dillendirilmeyen kimi tartışmalara bakılırsa TC, Suriye'ye yönelik bir işgalin Kürt illerinden başlatılmasını öneriyor. Esad rejiminin eylemlerin başlamasıyla birlikte Kürtlere yönelik baskılarını gevşetmesi ve legal mücadele olanakları açması TC'yi endişelendiren adımlar. Suriye gündemi ısındıkça TC'nin bölgedeki diplomasi trafiği de yoğunlaşıyor. Bu anlamda Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarı Murat Özçelik'in 29 Şubat'ta Hewler'de Mesud Barzani ile yaptığı görüşmeler Suriye Kürdistanı'nda PKK'nin etkisini kırma politikasının bir parçası.

Dersim Derneği'nde kongre heyecanı

İzmir: Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği 13. Olağan Kongresini gerçekleştirdi. **19 Şubat Pazar** günü gerçekleştirilen kongre ilk olarak Dersim'de kefensiz yatan şehitler adına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından gündem önerileri alınarak divan seçildi. İlk olarak 2010-2012 faaliyet raporu sunuldu. Derneğin iki yıllık süreçte yapmış olduğu çeşitli sosyal ve kültürel etkinlikler, saldırılara karşı yapılan eylem ve mitingler, geleneksel olarak yapılan piknikler, tarihsel gündemler üzerine yapılan etkinlikler hakkında bilgi verildi. Faaliyet sunumunun ardından mali rapor ve denetleme kurulu raporu sunuldu. Geçmiş süreç üzerine yapılan sunumların ardından yönetim kurulu seçimi yapıldı.

Son olarak dilek ve temenni bölümüne geçildi. Bu bölümde üyeler dernek üzerine çeşitli değerlendirmelerini ve önerilerini sundular. Kongreye Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Karabağlar Şubesi de katıldı.

“Suriye halkının yanındayız!”

“Ortadoğu’ya ve Suriye’ye Emperyalist Müdahaleye Son” şiarıyla örgütlenen eylem, huzur ve güveni bozacağı gerekçesi ile valilik tarafından izin verilmemesine rağmen 19 Şubat tarihinde gerçekleştirildi.

Eğitim-Sen, DİSK, Partizan, DHF, Halkevi, AKA-DER, Halk Cephesi, BDP, EMEP, ESP, ÖDP, TÖP-G, SDP ve Sosyalist Parti tarafından düzenlenen eylem Sümerler Mahallesi’nde başladı. Yaklaşık bin kişi, 2 km kadar yürüyüp, Ulus Meydanı’na geldi.

Davul ve zurna eşliğinde protestolarını sürdüren kitle adına Eğitim-Sen Hatay Şube Başkanı **Ayhan Erkal** basın açıklamasını okudu. “Tunus’ta başlayan halk hareketleri Mısır’da, Libya’da, Bahreyn’de birbirinden farklı etkiler yaratarak yoluma devam ediyor. Emperyalist güçler ve işbirlikçileri ise bu hareketleri kontrol altına alarak yeni rejimler inşa etmeye çabalyor. Libya’ya yapılan NATO müdahalesi ile bu çabanın hangi boyutlara varabileceğini hep birlikte gördük” dedi

Engellemelere rağmen katılımın iyi olduğu eylem coşkulu geçti. Partizan olarak biz de eylem alanında yerimizi aldık.

Eylemde Mersin’de yapılan son gözaltı ve tutuklamalar hatırlatılmış, tutukluların serbest bırakılması için çağrıda bulunulmuştur. Suriye bayrakları ve Esad posterleriyle bir grubun sonradan dahil olduğu eylem, Arapça sloganlarla bitirilmiştir.

Devletin reorganizasyon sürecinden eğitimin ve onun üzerinden gençliğin unutulacak olması, olacak iş değildi. Olmadı da!

Sistemin yeniden üretim alanlarından biri olan eğitim kurumları, cemaat evleri, cemaat dershaneleri sisteme biat edecek nesiller yetiştirmenin başlıca araçlarıdır hâlihazırda. Hatta on yıldır yükselen bir şekilde aldıkları oy oranını açıklayan hususlardan biri de budur. Haliyle Kılıçda-roğlu’nun tepkisi haklıdır: *Biz ne zaman dindar bir nesil yetişmesine karşı olduk?* (Bakınız: Resmi ideoloji) O nedenle Tayyip’in “*dindar nesil yetiştireceğiz*” söylemi bir yenilik değildir. Adına ne dersenedeyin, “koyun bir nesil”, her daim düşlerini süslemektedir faşist bezirgân takımının.

Bugün de darbenin mirası, zorunlu din dersini, kutsal bir emanet gibi boşuna sahiplenmiyorlar. Kelimenin en yalın anlamıyla sağlıklı bir neslin yetişmemesi için sağlığa ayrılan bütçe payı olabildiğince aşağı çekilirken, diyanete ayrılan payın yükselmesi boşuna değildir. Ataması yapılmayan öğretmenler bir tarafta dururken, binlerce müezzin ve imamın atanması bir ironiyi tamamlamak için değildir.

Bir yanda tablet bilgisayarlar dağıtılırken, diğer yanda soğuktan donan ve yanan çocukların varlığını açıklamaya riya-

kârlık kâfi gelmiyor. Çünkü başka bir yanda mayını oyuncak belleyip kolları ve bacakları kopan, küçücük bedenleriyle havan mermisine hedef seçilen, savaş uçaklarının bombardımanı gözlerinde son kare, öldürülen çocuklar başka bir şeyi çağırıyor.

“Duvar” filmi, bu kez Pozantı’da senaryo düzleminden koparak gerçekleşiyor. Ve hiçbir çocuğun tecavüz altındaki çığı çınlamıyor kulaklarında. Duvardan duvara yankılanıp boğulan o ses, gerçeği çağırıyor. Onların gözleri kapalı.

Çünkü onlar, tam da bunun için var. Bir korku nesnesi olarak sembolleştirdikleri tinerci sokak çocukları, onların bezirgân düzeninin bir sonucu. Ve onların nazarında, dine göre şekillenmediği, din dışı kaldığı için, tinercidirler. Din dışı alan, bütün kötülüklerin anasıdır!

Ve din, muktedir güçlerin başlıca manipülasyon aracı hâline geldi geleli, uysal bir nesil için koşuldu artık. Dindarlık dışındaki seçeneklerden tinerciliği değil, bir ihtimal isyancılığı seçen çocukların neye isyan edeceği belli değil mi? O yüzden, piyasanın sihirli gücüne ibadet edecek bir nesil, Fethullah’ın sözlerinde “*altın nesil*” olarak ifadesini bulmuştur ki, onlar artık değer sömürüsünün altın yumurtlayan tavuklarıdır.

TÜİK verilerine göre “*Gençlerin yüzde 32’si ya da her 3 gençten yaklaşık*

1’i, eğitimini tamamlayamadan işgücü pazarına çıkmış ve çalışıyor durumda. Bu, 3,7 milyon gencin istihdamda olması demek.

Çalışan gençliğin sorunları başlı başına bir tartışma konusu. Yeterli eğitim alamadan, en fazla ilköğrenim diplomasıyla ekmeğini kazanmaya çıkan, çoğu inşaat, hizmet (yeme-içme, AVM hizmeti), konfeksiyon, gıda gibi düşük ücretli, güvencesiz işyerlerinde, günde en az 12 saat, yasal haklarından mahrum olarak çalıştırılan genç emekçiler, sigortasız, sendikasız yoğun bir emek sömürüsü altındalar.

Eğitimde olmak yerine çalışmak zorunda kalmış ve çalışan gençliğin yanında iş arayan 15-24 yaş grubundaki resmi işsiz ise 800 bine yaklaşıyor. 2011 Ekim ayında işsiz görünen 2,4 milyon resmi işsizün üçte birini iş arayan bu gençler oluşturuyor. Genç işsizlik, işgücü piyasasına çıkan genç nüfusun yüzde 18’ine yakın, tarım dışı bakarsak oran yüzde 21,4’e kadar çıkıyor.

Bunların dışında bir genç grubu var ki bunlar ne eğitimdeler, ne işsizler, ne de iş arıyorlar. Genç nüfusun yüzde 23’ünü oluşturan bu 2,6 milyon genç, evlerde, kahvelerde, sokakta... Ne işi var, ne de okulu... Tamamen ailesinin, başkalarının eline bakıyor. Bunların bir kısmı ilköğrenim sonrası okumalarına izin verilmeyen, evlere tıkılan genç kızlar.” (Mustafa Sönmez, Cumhuriyet, 04.02.2012)

Doğumundan itibaren geleceksiz bir hayata gözlerini açan çocuklar, kucaklarına düşmeliydi onların. Ya da son demeri, emekleme çağı olmalıydı. Bir ihtimal atlamışsa bu çağı, çocuk çocuk, tinercilik veya devlete isyancılıktan boylayabilmeliydi dört duvarı. Faşizmde tecavüz, bir ihtimal değildi çocuk için, ölüm, hiç değildi.

Malatya’da füze kalkanı faaliyete geçti

Dersim: Malatya Kürecik’te füze kalkanı bütün tepkilere rağmen gizlice faaliyete geçti. ABD Avrupa Ordusu ve Yedinci Ordu Komutanı Korgeneral Mark Hertling NATO çatısı altında Malatya’ya kurulan füze kalkanı sistemine personel atamasının başladığını söyledi.

Associated Press’e konuşan Mark Hertling, “*Türkiye’deki radar tesisine kuvvetlerimizi yerleştirdik. Şu an sadece kara temelli savunma birimleri için konuşabiliriz. Ancak size sürekli olarak ABD Donanma ve Hava Kuvvetleri ile koordinasyon içinde olduğumuzu ve füze savunma sistemini kurmak için planlanan zamana göre ilerlediğimizi söyleyebiliriz*” dedi.

Malatya’nın Kürecik il-

çesinde bulunan füze kalkanı, önümüzdeki 10 yılda Avrupa’nın çeşitli noktalarına yerleştirilecek diğer kara ve deniz radarlarından oluşacak füze savunma sisteminin temel unsuru. ABD, füze kalkanının İran’dan gelecek tehdide karşı kurulduğunu söylüyor. Türkiye’deki radarın yanı sıra Romanya ve Polonya’da durdurucu füzeleler, İspanya’nın Rota şehrinde ise savunma kapasitesine sahip dört balistik füze bulunuyor. Operasyonun merkezi ise Almanya’da.

İran Meclis Dış Politika ve Ulusal Güvenlik Komisyonu Başkanvekili Hüseyin İbrahimi füze kalkanının Türkiye’ye kurulması ile ilgili “İran’a karşı herhangi bir saldırı karşısında Malatya’yı vuracağız” açıklaması yapmıştı.

“Dedemin kemikleri nerede?”

361. Hafta

Cumartesi Anneleri, bu hafta, gözaltında kaybedişlerinin 18. yılında **Cüneyt Aydınlar** ve 28. yılında **Maksut Tepeli**’nin akabetini sordu.

Eşinin çok ağır işkenceler sonucunda öldürüldüğünü ve Adli Tıp’a götürülmesine rağmen Adli Tıp belgelerinin ortada olmadığını söyleyen Maksut Tepeli’nin eşi **Şehriban Tepeli**’nin ardından söz alan Abdurrahman Coşkun’un yengesi **Mukaddes Coşkun**, “Devlet kaybediyor ardından sigorta kağıdı yolluyor. Nasıl bir vicdandır bu?” diye sordu.

Hrant Dink davası ile ilgili konuşma yapan Av. **Eren Keskin**’in ardından Cüneyt Aydınlar’ın kardeşi **Recep Aydınlar** da, Nazi katliamında ölen 10 Türk için Almanya Başkanı’nın özür dilediğini, fakat herkese demokrasi dersi veren Başba-

kan Tayyip Erdoğan’ın hiçbir şey yapmadığını söyledi. Son olarak haftanın açıklamasını **Meral Çıldır** okudu.

362. Hafta

Cumartesi Anneleri’nden bu hafta ilk sözü alan 1995’te gözaltında kaybedilen Abdülkerim Yurtseven’in torunu **Emrah Yurtseven**, “18 yıl oldu devlet nerede? Vicdansızlar nerede? Dedemin kemikleri niye bulunamadı?” sorularını sordu.

Yurtseven’in ardından konuşan 1995’te gözaltında kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi **Hanife Yıldız**, 5 gün sonra 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğunu hatırlatarak, 8 Mart’ın gözaltına alınan, tutuklanan sendikacıların, kayıp annelerinin, ezilenlerin günü olduğunu kaydetti. Haftanın açıklamasını tutuklu gazeteci Ahmet Şık’ın eşi Yonca Şık yaptı.

“Sel gider, kum kalır”; CHP’de mezara gömülür!

Kılıçdaroğlu’nun birçok yolsuzluk belgesiyle televizyon ekranlarında geniş bir yer edinip “temiz, masum” bir tablo çizerek “kahraman” haline getirildiği süreç, Baykal’ı bir “devrim” ile genel başkanlık kürsüsünden indirip kendinin geçmesiyle taçlandırılmıştı. Dersimli olmasından ileri gelen Kürt, Alevi kimliği Kılıçdaroğlu’na ayrı bir “prestij” katmış ve Kılıçdaroğlu Dersimlilerin de gönlünde ayrı bir yer edinmiştir.

Kılıçdaroğlu’nun kendi partisi içerisinde de “zorlu mücadeleler”in kapısını aralamasına vesile olan tüm bu gelişmeler parti içindeki “muhalefet”in birçok saldırısını da beraberinde getirmiştir. AKP’nin klikler arası çatışmada uzun bir süredir birinciliği elden bırakmamasının CHP’de yarattığı moral, motivasyon düşüklüğü de Kılıçdaroğlu’nun “zorlu” sürecine tuz-biber oldu. İşte böylesi bir sürecin devamı olarak uzun bir süredir CHP içerisinde tartışmalara yol açan parti tüzüğünde, 26 Şubat’ta yapılan 16. Olağanüstü Kurultay’la değişikliklere gidildi ve CHP’nin “büyük demokrasi şölenu” halk nezdinde ikiyüzlülüğün tam bir yansıması olarak yaşandı. CHP’nin ve yoğun olarak da Kılıçdaroğlu’nun Alevilere yönelik politikalarının “göstermelik” olması gerçekliği bir kez daha Kurultayda görüldü. Kılıçdaroğlu önderliğinde yoluna devam eden CHP’nin kendi tarihini bilmiyormuş gibi yapması faşist karakterinden ileri

gelmektedir.

Kılıçdaroğlu kurultayda yaptığı konuşmada “barış, özgürlük, demokrasi” naraları atmış; “**tencere dibin kara, seninki benden kara**” misali R. T. Erdoğan’ı “demokrasi”den nasibini almamış olmakla suçlamıştır. Kılıçdaroğlu ekmeğini bir “demokrasi”ye, bir “barış”a, bir “özgürlük”e batırarak “renklendirmeye” çalışmakta; ancak ne var ki mayasındaki bozukluğu gizleyememektedir.

Partinin “**demokratik sol**” adı al-

CHP ne kurultayın yapıldığı salona Deniz Gezmiş fotoğrafını asmakla devrimci olur, ne de tüzük maddelerini kılıftan kılıfa sokarak.

tında hizmet ettiği ideolojinin halkın çıkarına olan bir ideoloji olmadığı kesindir. Öyle ki CHP, ilerleyen dönemlerde “demokratik sol bir parti” başlığı altında da halkın derdine derman olma gücüne erişemeyecek, AKP’den muzdarip yığınları arkasından sürükleyip gerçek bir çözüme kavuşturamayacaktır. Bunun sebebi CHP’nin hamurunun sistemin kodlarıyla yoğrulmuş olmasından ileri gelmekte; şüpheye ihtimal dahi vermemektedir.

Partinin amacını “*insan haklarına ve hukukun üstünlüğüne; laik, çağdaş, katılımcı ve çoğulcu demokrasiye dayanan hakça bir düzen oluşturmak*” olarak değiştirmesi “CHP’de devrim” anlamına gelmez, CHP’nin esas kodla-

rıyla tezat oluşturmaz. Bu en fazla CHP’nin geçmişine, geleceğine bir kılıf geçirmek olur.

“**Büyük demokrasi şölenu**” olarak lanse edilen Kurultayda tüzük maddelerinde yapılan değişiklikler, CHP’nin CHP’liğinden bir şey kaybettirmekte; tam tersi bir biçimde ona dair bildiklerimizi tersine çevirebilecek en küçük bir kıvılcım dahi taşımamaktadır.

Biliyoruz ki; CHP ne kurultayın yapıldığı salona Deniz Gezmiş fotoğrafını asmakla devrimci olur, ne de tüzük maddelerini kılıftan kılıfa sokarak. CHP’yi faşist yapan ideoloji sırtını dayadığı, beslediği ve her geçen gün de bir adım ileri taşıdığı Kemalizm’den ileri gelmektedir ve bu, bırakalım devrimciliği, CHP’den ilerilik beklemeye dahi imkân vermemektedir.

Salonun bir kenarında asılı duran Metin Lokumcu’nun fotoğrafı, Atatürk’ünki ile karşı karşıya bakarken herhangi bir anlam ifade etmemekte; CHP’ye sempati duyguları beslememize “vesile” olamamaktadır.

CHP içerisinde Kılıçdaroğlu ve “Kılıçdaroğlular” a karşı muhalefetin başını çeken Önder Sav’ın partiden ayrılmayacaklarına işaret eden “sel gider, kum kalır” sözü bir bütün CHP için geçerlidir ve anlatılmaktadır ki; CHP de, parçası olduğu sistem de bir gün tarihin mezarlığına gömülür, halkın haklı mücadelesi neticeye ulaşır!

Büyük örgüt, bozuk çark

Amed: İstanbul 14. Ağır Mahkemesi, Hrant Dink’in öldürülmesiyle ilgili 216 sayfalık karar Hrant Dink ailesinin avukatlarına verildi. Mahkeme kararına göre suç örgütü tarafından işlenmiş ancak örgüt “çok büyük” olduğu için yine ortaya çıkan bir kararın kararsızlığı görülmektedir. Mahkeme, delillerin örgüt tarafından yok edildiğini ve Hrant Dink’i öldürenlerin, gerçek azmettiricinin kim olduğunu bilmediklerini “kuvvetli muhtemel” olarak mahkeme tarafından belirtildi. Örgüt “büyük” olduğundan dolayı azmettiriciler de belli değil çünkü azmettiriciler, Türk bayrağıyla çekilen bir fotoğraf ya da Erdal Eren’e adam deyip Ogün Samast’a çocuk diyen bir zihniyettir. Bu durumda elbette ki örgüt büyük olur ve gizlice üstü örtülmeye çalışılır. Mahkeme aynı şekilde Ogün Samast’ın ve Yasin Hayal’in cinayeti tek başlarına planlayamayacaklarını söyleyerek şunları ifade etmiştir: “*Bu denli sonuçları olan bir cinayetin çocuk denilebilecek yaşta, eğitim düzeyleri ortada olan sanıkların bir örgüt olmadan düşünüp, planlayıp yapmaları akla uzak görülmektedir. Bu düşüncemiz olayın arkasında terör örgütü olduğu şüphesini güçlendirmektedir.*”

Aynı şekilde mahkeme “*Akıl yürütme ve yorum yöntemleri yalnızca şüphe için yeterlidir. Şüphe sanıkların lehine yorumlanır. Şüphe ile mahkûmiyet hükmü kurulamaz.*”

Katliam ve hazırlıkları protesto edildi

İzmir: 16 Şubat 2012 tarihinde Dersim Alevi İnanç ve Kültür Akademisi’nin kapatılması ve 26 Şubat gecesi Adıyaman’ın Karapınar ve Yunus Emre Mahallelerinde Alevilerin yaşadığı yaklaşık 50 evin işaretlenmesi protesto edildi.

İzmir Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği ve Alevi Bektaşî Federasyonu İzmir Bileşenleri’nin örgütlediği eylem eski Sümerbank önünde yapıldı. Kısa bir yürüyüşün ardından ilk olarak dernek adına bir açıklama yapıldı. Basın metnini dernek yöneticisi **Hüseyin Ozan** okudu

ve “*çocuklarımıza kendi inanç sistemimize aykırı bir din anlayışı zorla dayatılmaktadır. Fetullahçı örgütlenme Dersim’in içine kadar sokulmuş, halkımıza dayatılan yoksulluk üzerinden inanç ve kimliğe yönelik asimilasyona hız verilmiştir*” dedi.

Hatırla 1978 Maraş’ı

Adıyaman’da yaşanan ve Maraş

katliamı hazırlıklarını hatırlatan olaya ilişkin de Alevi Bektaşî Federasyonu bileşenleri bir açıklama yaptı.

Basın metnini okuyan Alevi Kültür Dernekleri Örgütlenme Sekreteri **Engin Gündük** şunları söyledi; “*26 Şubat’ı 27 Şubat’a bağlayan gece ‘meçhul şahıslar’ Adıyaman’da Alevilerin yaşadığı yaklaşık 50 eve işaret koydu. Adıyaman valisinin yaptığı açıklama gayri ciddidir. ‘Bunu yapan*

çocuk da olabilir’ söylemi konunun önemini ve ciddiyetini sıradanlaştırmaktadır. Maraş katliamı öncesinde de Alevilerin evlerine kırmızı işaretler konmuştu. Adı-

yaman’daki bu saldırı asla küçümsememez. Alevi katliamlarının davalarının zaman aşımına uğradığı ülkemizde yeni katliam provaları yapıyor.”

“*Katil devlet hesap verecek*”, “*Dilime, inancıma dokunma*”, “*Maraş’ı unutma, unutturma*” vb. sloganların atıldığı eyleme HDK ve devrimci kurumların yanı sıra sendikalar da destek verdi.

Çemişgezek ilçesinde çıkmıştı. 11 Nisan 1997’de çıkan çatışmada PKK’lilere ait 19 kemik bulunmuştu. Bu kemiklerden birinin de Adli Tıp Kurumunda yapılan DNA testinden sonra **Ali Yıldız**’a ait olduğu tespit edilmişti. Fakat devlet “her nedense” cenazeyi ailesine, yakınlarına vermemekte direnmişti. Yıldız’ın

gömüldüğü yerden çıkarılması için uzun soluklu bir mücadele yürüten ailesi ve TAYAD’lı aileler nihayet Ali Yıldız’ın cenazesini alabildi. Abi Hüsnü Yıldız “ben kardeşimin kemiklerini alabilmek için ölüm orucuna yattım. Çok insani bir hak, yakınlarının cenazesinin verilmesi. Ama bu ülkede yakınımın cenazesini almak için insanlar bedenini ölüme yatırıyor” dedi. Doğru, bizim ülkemizde devlet cenazeleri vermeyerek, gerilla cenazelerine işkence ederek ne kadar korktuğunu gösteriyor. Yıldız’ın cenazesi, ailesi ve yoldaşları tarafından “**Ali Yıldız Ölümsüzdür**” pankartı açılarak “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez”, “Halkız, haklıyız, kazanaçacağız” vb. sloganlar eşliğinde alındı. Cenaze Gazi Cemevi’nde yapılan cenaze töreninden sonra Gazi Mahallesi Mezarlığı’nda son yolculuğuna uğurlandı.

Dersim-İstanbul: Her gün yeniden ortaya saçılan nefret söylemleri ile beraber onlarca toplu mezar açılmakta. Devletin farklı hiçbir sese tahammül edemediği ve kendi diliyle, kendi eliyle beslediği nefretin tohumları Taksim’de pankartlarla, Adana’da çocuklara yapılanlarla, Dersim’de, Mêrdin’de ve daha bir çok yerde toplu olarak çıkan mezarlarla filizlenmekte. Taksim’de münferit olay olur, Adana’da gereken yapılır, Adıyaman’da çocuk oyunu olur devletin ırkçı, şovenist, ayrımcı nefret politikaları.

Özelde Kürtleri, genelde muhalif tüm kesimleri “hizaya” koyamadığında, sindiremediğinde, aynılaştıramadığında yaptığı şey katliam olur. Yıllar öncesine ait yüzlerce toplu mezarın çıkması ise devlet için sıradanlaşmış olsa da bizler açısından öyle değildir.

Toplu mezarlardan biri de Dersim’in

Yaşam hakkı için Yasemin'e özgürlük

İstanbul: 7 aydır Bakırköy Kadın Hapishane'de tutulan hasta tutsak **Yasemin Karadağ**'ın ailesi ve avukatları ile İstanbul Tabip Odası ve TAYAD, 27 Şubat günü İTO'da basın toplantısı düzenleyerek, 28 Şubat'taki duruşmada Karadağ'ın serbest bırakılmasını istedi. İTO'dan Dr. **Hasan Oğan**, hasta tutsakların tedavisinin engellenmesini işkence olarak tanımlayarak Yasemin Karadağ için sağlık hakkının savunulmasının yaşam hakkının savunulması noktasına geldiğini ve "Eğer tahliyesi gerçekleştirilmezse yaşamı sona erebilir" dedi.

Konuşmasının ardından TAYAD adına hazırlanan açıklamayı okuyan Yasemin Karadağ'ın kardeşi **Olca Karadağ**, Güler Zere'nin tahliyesinin ölüm sınırında gerçekleştiğini hatırlattı, "Bizler bir evladımızın daha tecrit zulmüyle, tedavisi engellendiği için öldürülmesine izin veremeyeceğiz. Yasemin'i tahliye ettirene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Sağlığı her geçen gün daha da kötüleşen Karadağ'ın 28 Şubat'taki mahkemesinde, mahkeme heyeti her zamanki tutumunu sürdürerek, Karadağ'ın tutukluluğunun devamına karar verdi.

Edirne'de tutsaklarla telefon pazarlığı

H. Merkezi: Edirne F Tipi Hapishane'de bulunan siyasi tutsakların haftalık telefonla görüşme hakları, her iki tarafın da adını ve soyadını söylemesi dayatmasına karşı çıktıkları için ellerinden alınıyor. Edirne F Tipi Hapishane'de tutulan TKP/ML dava tutsaklarından **Zeynel Firik** ve **Ulvi Yalçın**'ın yakınları, son 2 iki haftadır telefon görüşmelerinde ad ve soyadlarını söylemedikleri için telefonlarının kesildiğini ve çocuklarıyla görüşmelerinin engellendiğini belirtiyor. Ailelerin tutsaklardan edindiği son bilgiye göre hapishane idaresinin, tutsaklara "Gidin, kendi aranızda nasıl anlaşıyorsanız anlaşın. 15 gün sonra telefonda adını, soyadını söylemeyen bir daha telefonla konuşamaz" dediği öğrenildi.

F tipine karşı F eylemi

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, F tipi hapishanelerin kaldırılması ve tecritin son bulması talebiyle başlattığı eylemlilik süreci **25 Şubat**'ta Taksim Meydanı'nda yapılan açıklamayla devam etti. Tutsak yakınlarıyla insan hakları savunucularının "F" şeklinde oturarak yaptığı eylemde okunan basın açıklamasında, tecrit koşulları ve F tipi hapishanelerin etkileri bir kez daha anlatıldı. "Tecrit öldürüyor, F Tipi Hapishaneler Kapatılsın" isimli kampanya çerçevesindeki eylemler 2 Nisan'da İstiklal Caddesi'nde yapılacak yürüyüşle son bulacak.

POZANTI ÇOCUK İŞKENCEHANESİ

Çocuklara yönelik işkence uygulamaları ile gündeme gelen Pozantı M Tipi Hapishane'de özellikle "taş atan çocuklar" olarak bilinen tutuklu çocukların yaşadıkları hapishaneler gerçekliğini bir kez daha gözler önüne serdi. "Siyasi gerekçelerle" tutuklanan Kürt çocukların, adli tutuklularla bilinçli olarak aynı koşullara konulması haberinin ardından, bu uygulamanın ağır sonuçları da kendini göstermeye başladı. Serbest bırakılan bazı çocuklar, arkadaşlarının hapishanede adli tutuklular tarafından cinsel taciz ve tecavüze maruz kaldığını anlatırken, şiddete hapishane yönetiminin de göz yumduğunu aktardılar.

H.K, yakın zamanda 4 ay Pozantı Hapishanesi'nde kaldığını belirterek, B-4 koğuşuna yollandığını ve burada bulunan tüm tutukluların adli olduğunu ifade etti. H.K. söz konusu hapishanede defalarca tecavüz ve taciz olaylarına tanıklık ettiklerini belirtti.

Ş.A isimli çocuk ise, kendisine ajalık yapması yönünde dayatmaların yapıldığını belirtip Pozantı Hapishanesi için de "Orada çok kötü şeyler yaşadım. Adliler, boğazımıza ip takıp sıkıyorlardı. Bizi dövüyorlardı. Terörist olduğumu söyleyip öpmemiz için yüzümüze bayrak uzatıyorlardı. Öpmek istemediğinde ise yine dövüyorlardı" diyerek yaşadıklarını anlattı.

Serbest bırakıldıktan sonra da birçok arkadaşının normal yaşamlarına dönemediğini belirten Ş.A, "Arkadaşlarımız bize katılmaya utanıyorlar. Çünkü yaşadıklarımızı unutamıyorlar" dedi. Hapishane idaresine defalarca söz konusunu uygulamalara ilişkin bilgi verdiklerini, ancak hapishane idaresinin sessizliğini koruduğunu vurgulayan Ş.A, "Koşullarımızı değiştirmeleri yönünde taleplerimiz oluyor ama, taleplerimiz cevapsız bırakılıyordu" dedi.

Pozantı'da kendilerini en fazla zorlayan sorunun cinsel istismar olduğunu belirten A.K, daha bir çok sorunla boğuştuklarını ifade etti. "Adli suçular geceleri arkadaşlarımızı zorla yataklarına çağırıyorlardı. Gözümüzün önünde arkadaşlarımızın kafasını kırıyorlardı. Ama hapishane idaresi her zaman konuyu örtbas etmeye çalıştı" diye konuştu.

Hapishane idaresinin suç dosyası ise epeyce kalabalık:

- Geçen yılın Ağustos ayında 15 ya-

sındaki Kürt çocuğu Yasin Akyüz saatler süren işkencenin ardından boğularak öldürüldü. Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopside Akyüz'ün kaburgalarının kırıldığı ve boğulduğu tespit edilmişti.

- Geçen yıl Adana'da 15 Şubat'ta yapılan gösteriye katıldıkları gerekçesiyle tutuklanan çocuklardan Ş. Ö'nün annesi Fadile Ö, "Çocuğumu 3 gün aç bırakıp, dövmüşler" demişti.

- Çocukların genel arama sırasında askerler tarafından dövüldüğü, "Siz Kürtsünüz, kanınız bozuk" şeklinde hakaretlerde bulunduğu ve ölümle tehdit edildiği belirtilmişti.

- Adana'da gösterilere katıldığı gerekçesiyle tutuklanan M.A, gözaltında ve hapishanede işkence gördüğünü söylemişti.

- İHD Adana Şubesi'nin 2008 yılı itibarıyla gözaltına alınan, tutuklanan, tutuksuz yargılanan ve ceza alan çocuklara ilişkin hazırladığı raporda hapishanede bir yıl içerisinde 71'i siyasi, 207'si ise adli davadan olmak üzere, toplam 278 çocuğun bulunduğu belirtilmişti.

- Pozantı Hapishanesi'nde bulunan TMK mağduru **Ferdi Sertkal**'ın Nisan 2010'da, 32 çocuğa hapishane idaresi ile gardiyanlar tarafından işkence ve kötü muamele yapıldığı iddiasıyla Cumhuriyet Savcılığı'na yaptığı başvuru reddedilirken, savcılık Sertkal hakkında "iftira suçunu" işlediği gerekçesiyle kamu davası açmıştı.

- BDP Wan Milletvekili Fatma Kurtulan, 2 Şubat 2010'da Pozantı Çocuk Hapishanesi'nden Ceyhan M Tipi Hapishane'ye nakledilen 7 çocuğun koğuş değiştirmeye itiraz ettikleri için 30-40 gardiyan tarafından ciplarla dövülmesini Meclis'e taşımıştı.

- Temmuz 2009'da, hapishanede koşullarının kötü olmasını protesto

eden çocuklar, açlık grevine başlamış, hapishane koşulları düzeltilinceye kadar eylemin devam edeceği duyurulmuştu. Grevi yapan çocuklardan 17 yaşındaki Y.A., Kozan M Tipi Hapishanesi'ne sürgüne gönderilmişti.

- Hak ihlallerinin yapıldığı İHD Mersin Şubesi de Pozantı Hapishanesi'ndeki tüm temizlik işlerinin çocuklara yaptırıldığını söylemişti.

- Mart 2010'da Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu çocuklara işkenceyle gündeme gelen Pozantı, Bergama ve İncesu çocuk hapishanelerinin "çocukların kalmasına uygun olmadığı" için kapatılmasını istemişti.

Antakya Pozantı'ya sessiz kalmadı

H. Merkezi: Antakya Demokrasi Güçleri Pozantı M Tipi Hapishane'de tutulan çocuk tutsaklara yapılan taciz ve işkenceleere karşı Eğitim-Sen ilçe binası önünde buluşarak Ulus Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Burada kurumlar adına **Meriç Solmaz** basın açıklamasını okudu. Solmaz açıklamasının devamında Adalet Bakanı Sadullah Ergin'i bir an evvel istifaya etmeye çağırdı.

Eğitim-Sen, İHD, Halkevleri, AKADER ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu kurumlar tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında sık sık "Adalet Bakanı halka hesap verecek", "Çocuk tutsaklara özgürlük", "Tecavüzcü devlet hesap verecek" sloganları atıldı.

Merhaba

Hapishanelerde tutsakların aleyhindeki uygulamaların ardı arkası kesilmiyor. Şimdi de mahkeme, hastane dönüşünde tutsakların ayakkabılarına el konulmaya başlanmıştır. Hapishane idaresi ve personelinin görevi olan ayakkabıların x- ay cihazından araması yapılarak geçirilmesi işlemi tutsaklara yaptırılmaya çalışılmaktadır. Bunu kabul etmeyen tutsakların ayakkabılarına el ko-

nulmakta ve istenmesine rağmen geri verilmemektedir. Tutsaklar, en soğuk hava koşullarında olumsuz sonuçları olacak bir uygulamayla yüz yüze bırakılmaktadır.

Bu uygulama sağ böbreği % 50, sol böbreği % 40 çalışan, % 60 özürlü raporu bulunan ve daha pek çok sağlık sorunu olan **Eser Morsümbül** gibi ciddi rahatsızlıklar yaşayan tutsakları daha fazla etkileyerek ağır sonuçlara yol açabileceği biliniyorken ısrarla devam ettirilmektedir.

En bilindik olarak 12 Eylül'deki iş-

kence yöntemi (tazyikli su, çıplak soyarak soğukta bırakma vs. vs.) bugün biçim değiştirerek "ileri demokrasinin ileri işkence yöntemi" olarak uygulanmaktadır.

Bütün bu uygulamalar devletin hapishane politikasının birer ürünüdür. Bu politikaya yön veren anlayışı en çıplak haliyle 19 Aralık 2000'de gördük yaşıydık. Bugün devam eden sorunlar da bu anlayıştan kaynaklanmaktadır. **(Tutsak Partizanlar Caner Uluç, Hüseyin Uzundağ, Cihan Karaman)**

92'den 2012'ye Newroz; Kürt Halkının Özgürlük Ateşi!

Demirel'in başbakan, MHP'li Ünal Erkan'ın OHAL Bölge Valisi, Doğan Güreş'in Genelkurmay Başkanı olduğu 1992'de, Şirnex (Şırnak), Cizîr (Cizre) ve Nisêbin (Nusaybin)'de 100'den fazla insanın katledildiği Newroz'un 20. yıldönümündeyiz.

Kürt halkının belleğinde acı ve kanla yoğrulmuş, derin izler bırakan tarihlerden biridir '92 Newroz'u, serhildanı.

Yurtsever hareketin yürüttüğü gerilla savaşı, imha-inkâr ve asimilasyona karşı Kürt halkının bilincini aydınlatarak her gün daha geniş kitleleri kucaklıyordu. 1990'lı yılların başından itibaren artık kitleleşen serhildanlar Sîlopya (Silopi) ve Cizîr'in ardından, Botan'ı aşip tüm Kürt illerine ulaşmış, direniş ve özgürlük ateşi dört bir yanı ısıtmıştı. Newroz, Kürt halkının zalimlere karşı isyan bayrağını göndere çektiği, dost düşmana ilan ettiği, özgürlük türkülerini haykırdığı, zincirlerini kırdığı gündü.

Newroz, bu tarihsel süreç içinde Kürt halkının taleplerini meydanlara çıkararak haykırdığı önemli günlerden biri olacaktı. 1991 ilkti. Kılıcım toprağa düşmüş, bozkır en kuru yerinden tutuşmuştu. Kürt halkı '91 Newroz'unda yığınlar halinde alanlara çıkarak ulusal taleplerini haykırmıştı. Halkın bu ayağa kalkışı devleti tedirgin etmiş, uykularını kaçırmıştı. Aynı durum bir daha tekrarlanmamalıydı. Bunun için harekete ilk geçen medya oldu. Hürriyet, Sabah gibi gazeteler ve kiralık kalemler kıyamet teorileri üretmeye başladı: **"PKK 21 Mart'ta bağımsızlık ilan edecek, Kürdistan'ı kuracaktır."** Devletin en yetkili ağızları ortamı germek, korku iklimi yaratmak adına hiçbir masraftan kaçınmayacaktı.

Vahşet, katliam, serhildan...

Newroz'dan haftalar önce özellikle Şirnex ve Colemêrg (Hakkari) bölgesine on binlerce asker sevkiyatı yapılırken, hassas bölgelerde görev yapan tüm resmi personelin izinleri kaldırıldı. Basının ve siyasetçilerin kopardığı fırtınaya ve sürecin terörize edilmesine karşın Botan halkı da bayramını alanlara çıkarak kutlamak için hazırlık yapıyordu. İstedikleri tarihsel bir misyonu, anlamı olan bu ulusal günü bayram havasında davul zurna eşliğinde halaylar çekerek özgür bir halk olarak kutlamaktı.

Ancak devlet, '89'da Nusaybin, Cizîr ve Sîlopya'da ilk serhildanın yaşanmasının ardından özellikle Botan'ı hedef tahtasına koymuştu. Haftalar öncesinden polis ve asker eşleri memleketlerine gönderilmiş, kritik bölgelere zırhlı araçlar yerleştirilmiş, korucular hazır tutulmuştu. Psikolojik olarak kopartılan fırtınaya rağmen halk bayram hazırlıkları içindeydi.

21 Mart günü köylerden akın akın Cizîr'e gelen halk Newroz'u kutlamadan önce mezarlıkları ziyaret edince ilk saldırıya burada uğradı. Yüksek binalara ve cami minarelerine yerleştirilen Özel Harekât Timlerinin özellikle Nusaybin Caddesi üzerinde barikatlar kurarak kitleye ateş etmeye başlamasıyla katliamın fişegi ateşlendi. Ardından korucular ve itirafçılar devreye girdi. Hem mezarlık ziyaretine gidenlerin üzerine hem de ana caddeye çıkıp yürüyüş yapmak isteyen kitlelerin üzerine ateş açıldı. Ölümden kaçan binlerce insan mahalle aralarına sığınırken, özellikle Cudi Mahallesi'nde bir grup milisin saldırılara silahla karşılık vermesi belki de ölü sayısının yüzleri bulmasını önlemiş oldu.

Bir anda savaş alanına dönen Cizîr'de gazeteci İzzet Kezer, polis panzerinden açılan ateş sonucu öldürüldü. Aynı gün ve saatlerde bu katliam provasının bir benzeri hem Şirnex kent merkezi hem de Mêrdîn'in (Mardin) Nisêbin ilçesinde de hayata geçiriyordu. Nisêbin'de Newroz kutlaması için yürüyüşe geçen halkın üzerine Çağ Köprüsü üzerinde açılan ateş sonucu 20'den fazla insan yaşamını yitirirken, Şirnex'te ise korucuların da desteğiyle tam bir katliama girişildi.

Şirnex'te kutlamaların yapılacağı Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürümek isteyen kitlelerin önü polisler, korucular ve Özel Harekât Timleri tarafından kesilip, alana girmek isteyen kadınların üzeri elle aranmak istenince kitle buna tepki gösterdi. Ve aranan bahane bulunmuştu. Bir anda PTT binası, Öğretmen

Evi, TEK binası ve Uludure yolu üzerinde barikat kurmuş Özel Harekât Timleri halkın üzerine ateş açtı. İlk saldırıda aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 25'ten fazla kişi yaşamını yitirdi.

Ve Nisêbin'de, Cizîr'de olduğu gibi yüzlerce insan kurşunla, kalaslarla, demir çubuklarla saldırıya uğrayarak yaralandı.

Resmi rakamlara göre Cizîr, Nisêbin ve Şirnex'te 57 kişinin öldürüldüğü kayıtlara geçse de, bu sayı gerçek sayının çok altındaydı.

21 Mart günü başlayan ve 24 Mart tarihine kadar devam eden saldırılarda, insan avında bölgeye ek kuvvet olarak gönderilen 10 bin askerle evler tek tek arandı, 2 binden fazla kişi gözaltına alındı.

Şirnex'te evinden gözaltına alınan 17 yaşındaki lise öğrencisi Bişenk Anık emniyet nezarethanesinde başına tek el ateş edilerek infaz edildi.

Katliam/Direniş 20. Yılında...

21 Mart ve sonraki gün olayların devam etmesi, ölü ve yaralıların basına yansımalarının ardından ekranlara çıkan OHAL Bölge Valisi Ünal Erkan ve İçişleri Bakanı İsmet Sezgin güvenlik güçlerine halkın ateş açtığını ve silahların ele geçirildiğini söyleyecekti. Şirnex'e 23 Mart günü gelen Ünal Erkan, halkı şehir stadyumunda toplayarak TRT ve Anadolu Ajansı'nın karşısında kitleye seslenip **"Devletin gücünü gördünüz, gelin teslim olun"** diyecek, ardından uygulanan senaryonun parçası olarak "silahlanan halk" getirip kalaşnikof tüfeklerini teslim edecekti. Kameralar karşısında yaşanan bu komedide silahlarını teslim eden "halk", Şirnex'teki korucu Tatar ailesine bağlı koruculardan başkası değildi.

Şirnex, Cizîr ve Nisêbin'de yüzden fazla kişinin ölümü, yüzlerce kişinin yaralanması olayına ilişkin tek bir kamu görevlisi, korucu ya da itirafçı yargılanmadı.

Ancak yaklaşık 2 bin kişi gözaltına alındı. Çoğu tutuklandı. Şirnex ve Mardin hapishaneleri dolunca tutuklular Amed, Êlih (Batman), Riha (Urfa) ve Xarpet'e (Elazığ) gönderildi. Yıllarca süren Devlet Güvenlik Mahkemesi'ndeki yargılamalarda, yüzlerce kişi, hiçbir güvenlik görevlisi yaralanmadığı, ölmediği halde "güvenlik güçlerine ateş açtıkları" iddiasıyla yargılandı, ceza aldı.

Binlerce insanın gözaltına alınarak tutuklandığı, Kürt halkına yönelik topyekun savaş konseptinin devreye sokulduğu bir siyasal atmosfer içinde Newroz'u karşılayacağız. Dünden bugüne devletin Kürt halkına yönelik baskı, inkâr, imha ve asimilasyon politikaları güncellense de esas olarak değişmedi. 2012 Newroz'u egemenlerin saldırı konseptine karşı etkili bir yanıt olacak. '92'de OHAL'e, vahşete karşı direniş ateşini bedenleriyle harlayan Kürt halkı, bugün demokratik siyaset hakkını sahiplenecek, siyasi iradesine sahip çıkacak ve düşmanından hesap soracaktır.

20. yılına giren 1992 Newroz katliamının faileri halen yargılanmayı beklerken, ölümlere, sürgünlere, gözaltılara, işkence ve tutuklamalara rağmen aradan geçen 20 yılda halk artık Newroz'u on binler, yüz binlerle değil, milyonlarla kutluyor/kutlamayı sürdürecektir!

Tarihten kısa kısa...

▶ **7 Mart 1997:** PKK ve MLKP davasından tutuklu 28 yurtsever, devrimci tutsak İskenderun Hapishanesi'nden tünelle kaçarak firar etti.

▶ **7 Mart 1983:** Zonguldak Kandilli Armutçuk'taki maden ocağında büyük bir grizu patlaması oldu. Bu sırada ocakta 406 işçi bulunuyordu. Kazada 102 işçi yaşamını yitirdi. Savcılıkça oluşturulan bilirkişi heyeti, havalandırma sisteminin ters kurulmuş olduğunu saptadı ve işletmenin % 100 suçlu olduğu sonucuna vardı.

▶ **7 Mart 1927:** İstiklal Mahkemeleri'nin görevi sona erdi.

▶ **10 Mart 1969:** Anadolu Ajansı çalışanları greve çıktı.

▶ **10 Mart 1965:** Zonguldak'ta 1500 maden işçisi greve başladı.

▶ **10 Mart 1879:** İstanbul yapı işçileri greve çıktı.

▶ **13 Mart 1995:** 12-13 Mart gecesi İstanbul Gazi Mahallesi'nde 3 kahvehane JİTEM tarafından otomatik silahlarla tarandı. Alevi dedesi Halil Kaya öldü, 20 kişi yaralandı. Saldırganlar olay yerinden uzaklaştıktan sonra gasp ettikleri taksinin şoförünü boğazını

keserek öldürdü ve taksiyi ateşe vererek kaçtı. Mahalle halkı olayları protesto etmek için geceyi sokakta geçirdi, olaylara ilgisiz kalmakla suçladıkları karakola yürüdü. Polisin ateş açması sonucu 15 kişi öldü. 15 Mart günü ise 1 Mayıs Mahallesi'nde, katliam protesto edildi. 4 kişi polis kurşunlarıyla katledildi. İstanbul Valiliği, Ümraniye'de sokağa çıkma yasağı ilan etti.

▶ **13 Mart 1982:** Türkiye Komünist Emek Partisi'nin (TKEP) militanı üç devrimci işçi; **Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun** İzmir'de Buca Kapalı Hapishane'de idam edildi.

▶ **15 Mart 1984:** İngiltere'de maden işçileri ülke çapında bir grev başlattı.

▶ **16 Mart 1978:** Öğle saatlerinde İstanbul Üniversitesi'nden çıkan kalabalık bir öğrenci grubunun üzerine bomba atıldı, 7 öğrenci öldü, 31'i ağır olmak üzere 100'den fazla kişi yaralandı. Katliam kamuoyunda büyük bir tepkiyle karşılandı. DİSK, 20 Mart'ta "Faşizme İhtar" adıyla işi bırakma eylemi gerçekleştirdi.

* **20 Mart 1971:** Êlih'te (Batman) miting yapan üç bin köylü "açız" diye bağırdı.

Evrensel Bakış

Hayal bile edilemeyecek şekilde Afganistan'a girenler kâbusun eşliğinde⁽¹⁾

21 Şubat'ta Afganistan'ın başkenti Kabil'in kuzeyinde bulunan Bagram'daki Amerikan Hava Üssü'nde Kuran-ı Kerim yakılması üzerine başlayan gösteriler 30'dan fazla insanın katledilmesiyle sonuçlandı. Her ne kadar ABD, NATO bu konuda "özür dilese" de Afganistan'da büyüyen direniş karşısında çamura saplanmış bulunuyor.

2001'de Taliban rejimini "yıkın" ABD, hatırlanacağı üzere Taliban'ı başlangıçta "terör listesi"ne almış, 2009 yılında ise "sadece askeri çözüm arayışlarının" yeterli olmadığı düşüncesiyle Taliban'a da "kulak vererek" müzakere süreci içerisine girmişti. Bütün bu gelişmeleri nasıl okumak gerekir?

ABD'nin Afganistan işgalinin görünen yüzü El Kaide ve Usame Bin Laden olsa da işgalin altında Afganistan'ın stratejik önemi yatıyordu. Bilindiği gibi Afganistan, kuzeyde Orta Asya ülkeleri, batıda İran üzerinden Ortadoğu ve Güneyde Pakistan üzerinden Güney Asya ülkeleri ile sınırları var. Ülke, dünyada en fazla "karmaşa" yaşanan bölgeler arasında bir geçit oluşturuyor. Bu ülkenin işgali, ABD açısından Rusya, İran ve Çin'i dengelemek anlamına geliyor.

ABD açısından Afganistan üzerindeki hesaplardan biri de Orta Asya ve Hazar havzasındaki zengin doğal gaz ve petrol kaynaklarının Afganistan üzerinden Hint Okyanusu ve oradan dünya pazarlarına ulaştırmaktı.

Ve Afganistan'da karşımıza çıkan, emperyalistlerin bilindik uygulamalarıydı... Direnişi yok edemediği oranda direnişi bölmek, kendi yanına çekebileceği "ılımlı" kesimleri direnişin dışında tutabilmek; bunların hepsini Afganistan'da görebiliyoruz.

Kamuoyuna yansıyan önemli bir gelişme Taliban'ın geçen ay Katar'da irtibat ofisini açması ve müzakerelerin başlaması oldu. Ancak bu bilgi gerçeğin bütününe temsil etmiyor. Taliban'ın Molla Ömer tarafından temsil edilen kolunun ABD'yle görüşmeye başladığı biliniyor. Katar'da açılan irtibat ofisi de bu kesimle ilgili. Ancak ABD Molla Ömer'le daha anlaşamadı. Molla Ömer'in açıklamaları ABD'nin Afganistan işgalini kaldırması üzerine kurulu... Bununla birlikte Molla Ömer, ülkemiz kamuoyundaki genel yargının aksine Taliban'ın liderliğini yapmıyor. 2008 yılında Emaret-i İslami⁽²⁾ adresinden yayımlanan bir bildiri ile Molla Ömer örgüt liderliğinden alınarak yerine Seracüddin Hakkanî getirilmişti. Bu, direnişin önderliğinin de değiştiğini gösteriyor. Buna örnek olarak Ocak sonlarında Afgan gerillalarının Kandahar hava üssüne gerçekleştirdiği saldırı sonrası NATO'nun Uluslararası Güvenlik Destek Gücü'nün (ISAF) generali John Allen'in açıklamaları... Allen açıklamasında şöyle diyor: "Molla Ömer'in Taliban üzerindeki tüm kontrolünü kaybetmiş olduğu anlaşılıyor, yoksa bu saldırıyı hemen kınar ve komutası altındaki birliklerine masum Afgan sivillerine karşı saldırıda bulunmama emri verirdi"⁽³⁾.

Görüşmelerle ilgili bir başka açıklama da Hizb-i İslami lideri Gülbeddin Hikmetyar'dan geldi. 3 Şubat günü BBC radyosuna yaptığı açıklamada Katar'da yapılan görüşmelerin barışa hiçbir katkısının olmayacağını altını çizerek, kendilerine yapılan görüşmelere katılım çağrısını da reddettiklerini açıkladı. Hikmetyar'ın tavrının da direnişten yana olduğu biliniyor.

ABD ve NATO'nun 150 bin kişilik devasa ordusu, direniş "batağına" saplanmış durumda. Her ne kadar Afgan direnişi merkezi bir otoriteden yoksunsa da özellikle Taliban'ın direnişi karşısında emperyalist güçler kaybedecekler. Taliban'ın direnişi Afgan halkına özgürlük getirir mi bu ayrı konu ama emperyalistler kaybedecekler.

¹ Colin Powell, 2002 Şubat'ında Uluslararası İlişkiler Meclisi Komitesi'nde yaptığı konuşmada şöyle diyordu: "Ülke, hayal bile edilemeyecek bir şekilde Orta Asya'daki çıkarlarını hayata geçirmeyi ve askeri varlığını yerleştirmeyi başardı."

² Taliban örgütünün resmi yönetim biçiminin adı

³ "Afganistan'daki tek çıkış yolu müzakere" adlı Tarık Ali'nin makalesi, sendika.org

Yunanistan bir kez daha "kurtarıldı"

AB'li emperyalistler borç krizi sarmalından bir türlü kurtulamıyorlar. Yunanistan'ı, "Türklerin İstanbul'u sürekli fethetmesi" gibi, durmadan "kurtarıyorlar". Bu seferki "kurtarma paketinde" 130 milyar Euro kaynak ayrılırken, Yunanistan'a borç vermiş olan banka ve benzeri özel sektör kuruluşları alacaklarının yüzde 53'ünden "feragat" ediyor. Böylelikle Yunanistan'ın borcunun 107 milyar Euro'luk kısmı siliniyor.

Feragat edilen alacaklar ve Yunanistan'ın borcunun silinmesi gibi söylemler kulağa hoş geliyor... Bunun üzerine Yunan Başbakanı Lukas Papadimos, varılan anlaşmadan çok memnun olduğunu açıkladı. Bir an diyoruz ki her şey güzelse Yunan halkı niye sokakları mesken tutmuş durumda? Emperyalistler tarafından Yunan halkının tembel olduğu her fırsatta dillendirildi. Ülkenin durumunu halkın tembelliğiyle açıklayanlar arasında AKP ve bürokratları da katıldı. Nasıl oluyor da "tembel" Yunan halkı, uzun zamandır sokakları mesken tutuyor? Sürekli genel grevler yapıp, eylemselliklerini hem uzatıyorlar hem de süreklilik kazandırıyorlar.

Emperyalistler gerçekleri söylemiyor

Emperyalistlerin Yunanistan'ı sözde kurtarma paketi karşılığında istedikleri ise yapının yardım olmadığını bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Paket Yunanistan'ın iki ay içerisinde bir yasa çıkarmasını zorunlu kılıyor. Yasanın içeriği ise Yunanistan'ın yapacağı harcamaların önüne borçlarını koyuyor. Yani Yunan devleti hem borcunu hem de kamu emekçilerinin maaşlarını ödeyecek parası olmazsa önceliğini borç ödemesine veriyor. Pakette, Yunan halkının, emperyalistlere yeri geldiğinde bedava çalışmasını öngörüyor.

Bununla birlikte devlet bütçesinin dışında blokajlı bir hesap oluşturulacak ve bu hesapta sürekli üç ay içinde vadesi gelen borçların geri ödenmesine yetecek kadar para bulunması şart koşulacak. Öngörülen bütün bu düzenlemeler, Avrupa'da bir ülkenin mali işlerine emsali görünmemiş bir dış müdahale olarak görülüyor. Emsali görülmemiş derken, uzun zamandır ibaresini özellikle eklemek gerekiyor, çünkü varsayılan düzenleme, klasik sömürgeciliği akla getiriyor. Bunun için de burjuva basına dahi yansıyan başlıklarda Düyun-u Umumiye kavramı tekrar öne çıkıyor. Alman Maliye Bakanı Wolfgang

Schaeuble ise tam da bu kavramı somutlayan bir açıklama yaptı: "Borç alıyorsanız borç aldığınız kişilerin yardım etmesine de izin vermelisiniz" diyerek Alman vergi uzmanlarının Yunanistan'da görevlendirilmesine izin verilmesini istedi. Bütün bu gelişmeler emperyalizmin esasının değişmediğini gösteren olgular olarak tarihin sayfalarında yerini alıyor.

Emperyalistlerin

amacı ne?

Başta Alman emperyalizmi olmak üzere, Euro bölgesi emperyalistlerinin bütün amaçları alacaklarını garanti altına almak. Paket Yunan halkına büyük bir sefalet getirdiği gibi, emperyalistler açısından para bir cepten öteki cebe giriyor. Bu arada hem Yunanistan "borcunu" ödemiş hem de her daim emperyalistlere borçlu kalmış oluyor. Asalaklaşan kapitalizmin borçlandırma stratejisi aynen devam ediyor. Lenin'in kulakları çınlasın, yüzyıl önce ortaya koyduklarının geçerliliği devam ediyor.

Kamuoyunda Yunanistan'ın iflas ettirilmesi tartışmaları devam ededursun, Yunanistan'ın iflası emperyalistlerin şu aralar pek de işine gelmiyor. Alman burjuva basını Yunanistan'ın olası iflasından edebilecekleri zararın hesabını yapmışlar. Yunanistan'ın iflas ettirilmemesi karşılığında Almanya yaklaşık 65 milyar Euro'luk zarardan kurtulmuş oluyor. Hesabın ayrıntıları şöyle...

Yunanistan'a yapılan ilk paketten Almanya'nın hesabına 16 milyar Euro düşmüş durumda. Avrupa Merkez Bankası'nın (ECB) satın almış olduğu Yunanistan borç senetlerinden Almanya'nın payına düşen 7-10 milyar Euro. Üçüncü olarak 2008 krizinden beri bir dizi bankanın Almanya'da devletleştirilmesi sonucu, bu bankaların zamanında almış oldukları Yunanistan senetleri tutarını Kiel Dünya Ekonomi Enstitüsü 13 milyar Euro olarak tahmin ediyor... Son olarak Target-2 sisteminden kaynaklı Almanya'nın payına 27 milyar Euro düşüyor.

İşte Yunanistan'a yapılan "yardımların" özü burada yatıyor. Emperyalistler kendi alacaklarını garanti altına alırken, Yunanistan emperyalizme daha güçlü bir şekilde "bağlanıyor". Yunan halkına dayatılan kölelik karşılığında

Alman bankalarının kârı garanti altına alınıyor. Bütün bunlara Yunan halkı dışındaki bütün egemenler fazlasıyla seviniyorlar. Tabii halk bu oyunu bozmazsa...

Son 20 yılda Rusya'nın Ortadoğu politikalarına genel bir bakış

Kimilerince reel sosyalizm olarak adlandırılan modern revizyonizmin çökmesinin ardından Rusya'nın içine girdiği siyasi, toplumsal ve ekonomik krizin aşılmasıyla birlikte uluslararası arenada ama bilhassa Ortadoğu'da gittikçe etkinliğini artırdığını görüyoruz.

Rusya'nın Boris Yeltsin dönemindeki en önemli dış politikası **yakın çevre doktriniydi**. 1993 yılında ilan edilen politikayla, eski Sovyet coğrafyası ekonomik ve güvenlik açısından hayati önemde ilan edildi. Aynı yılın Kasım ayında ilan edilen **"Karagonov doktrini"**yle askeri doktrin de oluşturuldu. Bu dönemdeki askeri politikasıyla Rusya, "nükleer silahlara ilk başvuran ülke olmaya çağrı" ilkesini terk etmiş, Rus devletinin çıkarları gereği başka ülkelerde asker bulundurabileceğini kabul etmişti. Yeltsin döneminin ilk yıllarında Rusya'nın bölgeye yönelik politikası, ağırlıklı olarak ABD'nin politikalarına destek vermek şeklinde özetlenebilir.

1995 yılındaki seçimlerin ardından Ocak 1996'da ABD ve Batı'nın politikalarına uyumlu Dışişleri Bakanı Kozirev görevden alınarak, aynı zamanda Ortadoğu uzmanı olan Yevgeni Primakov Dışişleri Bakanlığı koltuğuna oturtuldu. Primakov'un göreve gelmesiyle birlikte Rusya dış politikada ABD yanlısı politikalar yerine **Avrasyacılığın hâkim olduğu** bir dış politika izlemeye başladı. Primakov'un görevdeki ilk vurgusu **çok kutuplu** uluslararası düzenden bahsetmesidir. O yıllar özellikle ülkemizde egemenler tarafından dünyanın tek kutuplu bir dünya olduğu propagandalarının yaygınlığı göz önünde bulundurulursa, Rusya'nın neredeyse "küreselleşme"nin ilk dönemlerinden itibaren çok kutuplu dünya üzerinde durduğunu görürüz. Ayrıca Primakov vurgularında tek bir ülkenin baskın geldiği düzenin kendileri açısından kabul edilemez olduğunu belirtmesi de 21. yüzyılın emperyalistler arası çelişkilerin tavan yapacağı bir yüzyıl olmasının habercisi olarak da yorumlanabilir.

Putin'in Rusya'yı ekonomik ve siyasi anlamda "ayağa kaldırdığını" söylemek mümkündür. Putin ile birlikte Rusya'nın, emperyalistler arası kamplaşmada önemli bir ülke konumuna tekrar geri geldiğini görüyoruz. Siyasi arenada Yeltsin'in ilk dönemindeki "Atlantikçilikle", son dönemindeki "Avrasyacılığın" bir sentezi olduğunu vurgulayabiliriz. Aynı şekilde gerek Çarlık gerekse

de Sovyet devletin belirli özelliklerinden yeni bir sentez yaparak ilerlemeye çalıştığı da söyleyebiliriz. Putin, Rusya Federasyonu'nun bayrağını Çarlık döneminin bayrağı olarak belirlerken, öte taraftan Rus ordusunun bayrağını eski

haliyle bırakmıştır. Putin'in bu tarz sentez oluşturma çabalarına en uygun örneklerden birisi de söylediği şu sözdür: *"Her kim ki Sovyetler Birliği'nin çöküşünden dolayı üzülmüyor, onun kalbi yoktur; her kim ki onu eski şekliyle canlandırmak istiyor, onun aklı yoktur".*

İlan edilen askeri doktrin ile bir kez daha çok kutuplu sisteme vurgu yapılmasına rağmen Putin, ilk döneminde daha çok iç sorunlara yoğunlaşmıştı.

11 Eylül sonrası ABD'nin politikalarına 5 açıdan destek verdi. Rusya'nın planına göre ABD ile istihbarat paylaşacak, hava sahasını "insani yardım" amaçlı uçuşlara açacak, ABD'nin Orta Asya'daki "müttefiklerine" hava sahası ile yardım edecek, uluslararası "arama/kurtarma" operasyonlarına katılacak ve Afganistan'ı işgal edecek güçlere destek verecek. Tüm bu yardımların karşılığında ise Rusya'nın karın ağrısını oluşturan Çeçen sorununda elini rahatlatıcaktı.

Rusya'nın Çeçen sorununu görece "halletmesiyle" uzun zamandır uzak durduğu Ortadoğu'ya "geri döndüğünü" görüyoruz. Bunun göstergelerini kısaca şöyle vurgulayabiliriz: Rusya'nın Arap kamuoyu ile etkili iletişim kurmak amacıyla 4 Mayıs 2007'de gün boyu Arapça yayın yapan Rusiya El-Yevm kanalı yayına başladı; bununla birlikte Putin 2005 yılında Mısır, İsrail ve Filistin'e, 2006 yılında Cezayir'e 2007 Birleşik Arap Emirlikleri ve İran'a ziyaretler gerçekleştirdi. Ayrıca 2005 yılında İslam Konferansı Örgütü'ne gözlemci statüsü ile üye olmasından da Rusya'nın gözlerini bölgeye çevirdiğini anlıyoruz.

İran'la ABD arasındaki sorunlarda bir yandan dengeli politika izleyen ama öte yandan İran'la dirsek temasını sürekli artıran Rusya, Suriye konusunda da ABD politikalarına açıktan rest çekmektedir. Suriye'ye yönelik Birleşmiş Milletler'den karar çıkmasını engellemesini örnek olarak verebiliriz. Suriye'nin "bölgenin anahtarı" vurgusunu yapan Rusya, Suriye'ye yönelik herhangi bir saldırıya izin vermeyeceğini açıkladı.

Rusya'nın Ortadoğu sahnesine yeniden dönmesi, emperyalistler arası çelişkileri keskinleştirirken, olan Ortadoğu halklarına oluyor. Emperyalistler arası dalaş Ortadoğu halklarına acıdan başka birşey getirmiyor.

¹ Erel Tellal, "Zümrüdüanka: Rusya Federasyonu'nun Dış Politikası", Ankara Üniversitesi SBF Dergisi, C:65, S:3

BÜTÜN AVRUPA AYAKTA!

Ekonomik kriz derinleştikçe, burjuvazi kemerleri daha da sıkı olmayı salık verirken, ezilenler de tepkilerini artırarak gösteriyor. Son kemer sıkma paketlerine karşı Avrupa'nın çeşitli yerlerinde halklar 29 Şubat tarihinde sokağa döküldü. Avrupa'daki halklar Yunanistan'da Akropolis'e asılan pankarttaki *"Avrupa'nın insanları ayağa kalkın!"* çağrısına yanıt verdiler.

Brüksel: Avrupa Sendikalar Konfederasyonu üyesi olan sendikacıların AB konseyi önünde eylemlerinde öne çıkan vurgu mali işlemlerden vergi alınması, vergi kaçığının önlenmesi ve ortak tahvil çıkarılmasıydı. Sendika temsilcileriyle görüşen AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso önerileri "kabul edilemez" buldu.

Fransa: Bütün Fransa eylemlere tanık oldu. Paris'te 10 bin

kişi Bastille Meydanı'ndan Nation Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Kemer sıkma politikalarına geçit vermeyeceklerini haykıran emekçiler *"Bu bizim krizimiz değil"*, *"Daha fazla sosyal adalet"*, *"Faturayı zenginler ödesin"* pankartlarını taşıdılar. Lyon, Bordeaux, Nantes kentlerinde de binlerce kişi sokaklara çıktı. Marsilya'da ise kitleyle polis arasında çatışmalar çıktı.

İspanya: Buradaki eylemlere öğrenciler damgasını vurdu. Valencia, Barcelona ve Madrid gibi şehirlerin de içinde olduğu yaklaşık 40 şehirde on binlerce üniversite ve lise öğrencisi sokaklara çıktılar. Barcelona'da polisin yürüyüş güzergâhına bariyer kurmasından kaynaklı öğrenciler polisle çatıştılar. Çatışma saatlerce sürdü... Ayrıca öğrenciler üniversitelerin piyasalaştırılmasına tepkilerini *"RIP Universitat Publica"* (Huzur İçinde Uyu Halk Üniversitesi) tabutu ateşe verdiler. Öne çıkan pankartlardan bazıları şunlardı: *"Polisler yok olsun"*, *"Polisiz bir dünya"*, *"Faşizm yeniden İspanya'da"*...

Çek Cumhuriyeti: Başkent Prag'da binlerce öğrenci meclise yürüdü. Öğrencilerden harç alınmasının önünü açan yasaya karşı öğrenciler *"bilimsel-akademik eğitim"* yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Yunanistan: İşçi ve kamu emekçileri sendikaları yarım

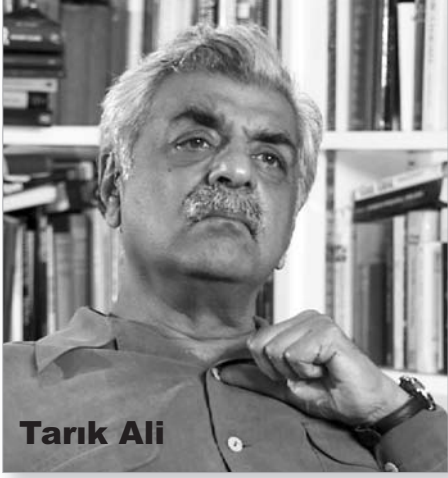
gün iş bıraktı. İşçi ve emekçiler eylemlerinde belediye binalarını da işgal ettiler. *"Yeter artık"* pankartlarıyla yürüyen Yunan emekçilerine Avrupa'nın her yerinden destek geldi. Paris'teki eylemde emekçiler *"Hepimiz Yunanistanlıyız, emekçiyiz"* pankartı açtılar.

Portekiz: Binlerce kişi uygulanan politikaları protesto etmek için sokağa çıktı. Haklarının gasp edilmesini önleyeceklerini ifade eden Portekiz emekçileri, maaş kesintileri, vergi zamlarını asla kabul etmeyeceklerini açtıkları pankartlarla ifade ettiler. Lizbon'daki eylemlerde emekçiler 22 Mart'ta yapılacak genel grevin öneminden bahsederek, greve katılım çağrısı yaptılar.

Suriye üzerine çeşitli tartışmalar

Suriye'deki durumu bahane ederek emperyalistler ülke üzerinde çeşitli planlamalar yapar ve adım adım bir saldırı-işgal süreci hazırlanırken, uluslararası politika ile ilişkili herkes çeşitli yorumlarla sürece dair fikirlerini yazıya dökmekte. İngiltereli tarihçi ve gazeteci Tarık Ali de bunlardan biriydi. Ali, geçtiğimiz hafta Russia Today'e verdiği röportajda Esad'ın çekilmesi gerektiğini ifade ederken, ardından Agent of Change isimli sitede Carlos Martinez imzası ile bu görüşe karşı bir yazı yayımlandı. Sitedeki yazıda ayrıca Tarık Ali'nin görüşlerine karşı-referans olarak Jonathan Steel'in The Guardian'da 17 Ocak'ta yayımlanan makalesini gösterdi.

Biz de bu üç yazıyı yayımlayarak, uluslararası kamuoyunda meselenin tartışılan boyutlarını taşımak istiyoruz.

Tarık Ali

Ortadoğu uzmanı Tarık Ali, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın, Rusya ve Çin'in onu yönlendirdiği gibi, Irak'ta Saddam Hüseyin'in, Libya'da Muammer Kaddafi'nin akıbetini yaşamak istemiyorsa çekilmesi gerektiğini, Russia Today'e anlattı.

Briton tarihçi ve gazeteci Ali'ye göre,

“Suriye’yi müdahaleden kurtarmak için Esad gitmeli”

Suriye devlet başkanı kendi rızasıyla çekilmeyi kabul etmeli.

Tarık Ali, “Suriye halkı elinden gelen her şeyi yaptığında” onun “defolmak zorunda kalacağını” altını çiziyor.

Tarık Ali, Suriye'ye müdahale hususunda Türkiye ve NATO tarafından baskı oluşturulduğunu, bu felaketin gerçekleşmesi durumunda, Libya'daki gibi korkunç derecede kan döküleceğini düşünüyor.

Uzman, Esad ve babasının yeteri kadar Suriyeli kanı akıttığını, “bu aile(nin) kabul edilemez” olduğunu ifade ediyor.

Tarık Ali, “Yeni bir anayasanın hazırlanması için, Suriye'nin mezhepçi olmayan ulusal bir hükümete ihtiyaç” olduğunu vurguluyor.

Ona göre, Rusya, Çin, İran, hatta Hizbullah gibi bütün etkili taraflar, Başkan Esad'ın ateşkes ilan etme ve gitme zamanının geldiğinin ayırına varmalıdırlar.

Tarık Ali, Beşar Esad üzerindeki uluslararası baskının artırılması gerektiğini, zira basit ekonomik yaptırımların beklenen sonuçları doğurmaya yetmediği fikrini paylaşıyor. İran ve Çin gibi ülkeler buna uymayacaklardır ama Rusya ve Çin, artık Esad'a ihtiyaçları olmadığını farkına varmalıdır.

O, yeni hükümetin İran'la iyi ilişkiler geliştireceğini, çünkü bunun yeni demokratik hükümetin çıkarına olacağı hususunda Esad'ın yanlılığına inanmaktadır.

“Şayet Esad ailesi ülkedeki konum-

larından feragat etmezse, er ya da geç feci şeylerin gerçekleşeceğini” öngören Tarık Ali, yabancı müdahale tehdidi ve batının telkiniyle Saddam Hüseyin ve Muammer Kaddafi'nin kalabalık çeteler tarafından linç edildiğini hatırlatarak uyarmaktadır.

“İleride gözlerini dikip hayretle bakacakları şey budur, onu bekleyen başkaca bir gelecek yoktur.”

“Mahvolmuş Suriye halkının çoğunluğunun Esad ailesinin gitmesini istediği bir gerçektir –bizim ve onun (Esad'ın) anlamak zorunda olduğu şey budur.”

Ali, ayrıca İslamcı Müslüman Kardeşler'in Suriye'de hükümetin kontrolünü ele geçirmesi konusunda uyarmaktadır. Şayet onlar ılımlı hâle gelseler bile, ekonomik ve sosyal sorunlara yönelik dikkatin saptırılması için büyük olasılıkla dinî azınlıklar yine gündem olacaktır.

Suriye'ye dair Tarık Ali'nin manifaktürel rızası

Tarık Ali, Russia Today'a verdiği röportajda Suriye'ye ilişkin birçok yanlış ve yersiz belirlemede bulundu. Ali, Britanya solunda çok rağbet gören bir simgedir; o, sıklıkla oldukça iyi şeyler söyleyen, yetenekli bir konuşmacı ve yazardır. Birçok ilerici/radikal insanın ona itimat ettiği göz önünde bulundurulduğunda, onun yorumları özellikle tehlike arz etmektedir.

Ali, “mahvolmuş Suriye halkının çoğunluğunun Esad ailesinin gitmesini istediğini” iddia etmektedir. Bu, Suriye siyasal yapısını anlayan birinin iddia edeceği bir şey olamaz, bu, en azından adil değildir. Suriye hükümeti popülerdir ve “daha” da popüler olmak için iç savaşı durdurmaya çalışmaktadır. Bu gerçek bazen anaakım medyanın bile görebildiği bir şeydir – bakınız Jonathan Steele'in Guardian'daki son makalesi.

Ali “Esad, defolmak zorunda” diyerek bombasız rejim değişikliğini savunan Batı'nın hilesine kanmış olanlara katılıyor. Elbette, Ali'nin batı müdahalesini savunması siyasî bir intihar olurdu; o nedenle, Rusya, Çin, İran ve Hizbullah'ı, nüfuzlarını kullanarak Esad'ı istifaya ikna etmeye çağırıyor: “Şiddete başvurulmadan dışarıdan Esad'a gitmek zorunda olduğunun anlatılması gerekir... Rusya ve Çin

dâhil olmak üzere, Suriye'ye muhalif olmadığı görülen devletler, Esad'ın gitmesi için baskıyı artırmalıdır”. Başka bir ifadeyle, Ali rejim değişikliği operasyonunu tamamen savunmakla birlikte, bunun “şiddetsiz baskıyla” gerçekleştirilmesinden yanadır.

O, Batı'nın Beşar'ın gitmesi yönünde neden bu kadar gözünü kararttığı ya da Baas rejimi düştüğü takdirde oluşacak iktidar boşluğunun nasıl bir siyasetle doldurulacağı gibi zorlu meseleler üzerine kafa yormamaktadır. O, Baasçılar düşerse eğer Müslüman Kardeşler'in siyasal arenada hâkimiyeti ele geçirmelerini kabul etmeye yakındır, hatta bunun sonucunda derin mezhepsel bölünmeler olabileceğini de itiraf etmektedir: “Suriye'deki Kardeşler'in azınlıkları hedeflerine alması olasıdır, fakat ne yazık ki, halkın çoğunluğu ne isterse, er ya da geç gerçekleşmek durumundadır.” O yüzden, Tarık Ali'nin mantığına göre etnik temizlik durdurulamaz çoğunluk amacına ulaşsa bile!

İlginçtir ki, Ali, Suriye hükümetini “mezhep kliği” olarak nitelendirmektedir. Bu, Suriye egemenlerini, Nusayri mezhebinden olmakla itham eden anaakım medyanın anlatımlarıyla tutarlılık göstermektedir. Ne var ki, bu itham, savaş propagandasından başka bir şey değildir; gerçekten de mesnet-

ten yoksundur. Suriye devletini eleştirmek için çok fazla neden bulabilirsiniz, ama mezhepçilik bunlardan biri değildir. Aslında anti-mezhepçi seküler bir milliyetçilik Suriye devletinin niteleyen özelliklerden biridir – aksine bir niteleme, tarih boyunca mezhepçi fanatizmi provoke eden Britanya/ Türkiye/ Fransa/ ABD tarafından paramparça edilmiş bir bölge için, hazindir doğrusu. Esadlar, her zaman dinsel ayrımcılığa karşı bir iktidar tesis etmenin peşinde olmuşlardır. Bunun yanı sıra, NATO-Körfez İşbirliği Konseyi tarafından finanse edilen gruplar ise gerçekten mezhepçidir. Ve Ortadoğu'da ABD'nin iltifatlarına mazhar olan (Suudi Arabistan, İsrail, Bahreyn gibi rejimler) gerçekten mezhepçidir. Ne tuhaftır ki, modern Ortadoğu tarihinde en az mezhepçi olan, en seküler (Nasr'ın Mısır'ı, Kaddafi'nin Libya'sı, Esad'ın Suriye'si) hükümetler, Batı emperyalizminin en nefret ettiği hükümetler olmuştur.

Suriye Ulusal Konseyi'nin, Suriye'nin İran, Hizbullah ve Hamas'la ilişkilerini koparacağını öngören açıklamalarını görmezden gelen; Konsey'in İran Yeşil Hareketi tarafından desteklendiğini görmezden gelen Ali, “iyi ilişkileri sürdürmek adına -şayet

Carlos Martinez

demokratik ve temsili bir hükümet ise Suriye ile çıkar ilişkileri olduğu için, Esad'ın İran'ın etkisiyle düşürüleceğini” düşünmediğini söylemektedir. Tarık Ali, bir kez daha, muhalefetin “aktüel” yapısını anlamayı reddetmektedir, bir yanda Konsey'in Batı yanlısı liberal yordakçıları, diğer yanda üstünlükçü Sünni militanlar vardır -İran ve Hizbullah'la uzlaşmaz bir düşmanlık içine girecek bu iki grup. Ali, medyanın yarattığı bilgi kirliliğine öylesine kanmıştır ki, muhalefeti her şeyden evvel hoş, sol eğilimli, demokratik, seküler barışçıl protestoculardan müteşekkil addetmektedir. Açık bir şekilde vaziyet böyle değildir. Suriye'de hakikaten reform isteyenler, kesinlikle hükümetin yanında yer alıp kompo ve dış müda-

haleye karşı olanlardır. Alistair Crooke'un yazdığı gibi: "Buradaki bu kitle reform istiyor. Fakat paradoksal bir şekilde -'uyaniş'a çağırın anlatımların aksine- Suriyelilerin çoğunluğu Başkan Beşşar Esad'ın reform için samimi olduğu inancını paylaşıyorlar."

Tarık Ali röportajı "Şayet Esad ailesi ülkedeki konumlarından feragat etmezse, er ya da geç feci şeyler gerçekleşecek, müdahale gereği ihtimal dahiline girecektir. Onlar, Batılı askeri birliklerin desteklediği kalabalık çeteler tarafından linçe uğrayıp Kadafi veya Saddam gibi bir son mu istiyorlar?" diye bitirmektedir. Yani: Esad, Suriye halkına sırtını dönerek çekip gitmelidir, aksi takdirde Batı, onu haklayacaktır. Ben, özellikle, Emiliano Zapata'ya kulak verelim diyorum: "Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir".

NATO-Körfez İşbirliği Konseyi'nin savaş uçaklarından öte onlar tarafın-

dan finanse edilen muhalefet grupları karşısında, bombasız bir rejim değişikliğini savunmak yeterince iyi bir fikir değildir. Asıl düşmana karşı safları sıklaştırmalıyız: Emperyalizm ve Siyonizme karşı. Mao, Çelişki Üzerine makalesinde şöyle der:

"Emperyalizm böyle bir ülkeye savaş açtığı zaman, bir avuç hain dışındaki bütün sınıflar, emperyalizme karşı ulusal bir savaş vermek için, geçici bir süre birleşirler. Bu gibi zamanlar, emperyalizm ile bu ülke arasındaki çelişki, baş çelişki olur ve ülkedeki çeşitli sınıflar arasındaki çelişkiler (feodal sistem ile büyük halk kitleleri arasındaki baş çelişki de dahil) geçici olarak ikincil duruma düşer. Çin'de 1840 Afyon Savaşı, 1894 Çin - Japon Savaşı, 1900 Yi Ho Tuan Savaşı ve bugün Çin - Japon Savaşında durum budur."

Bugün Suriye'deki durum da budur.

Suriye'de çoğunluk Başkan Esad'ın arkasındadır, ama Batı medyasından bunu kesinlikle öğrenemezsiniz

Jonathan Steele
guardian.co.uk, 17 Ocak 2012

Esad'ın popülaritesi, Arap Birliği gözlemcileri ve ABD ordusunun ilişkisi: hepsi Batı'nın savaş propaganda-sında çarpıtılmaktadır.

Saygın bir kamuoyu araştırması, çoğu Suriyeli'nin Beşşar Esad'ın devlet başkanı olarak kalmasını desteklediğini gösteriyor. Sizce bu büyük bir haber değil mi? Özellikle de, Suriye'deki krizle ilgili egemen anlatımdan farklı bir şey söyleniyorsa ve medya için beklenmeyen bir olgu, açıkça görüldenden daha çok haber değeri taşıyorsa.

Ama ne yazık ki, her durumda böyle olmuyor. Süregiden bir krizin anlatımı adil olmaktan çıkıp, bir propaganda silahına dönüşürse, rahatsız eden gerçekler gizleniyor. Katar Vakfı tarafından finanse edilen **YouGov Siraj** kuruluşunun Suriye üzerine The Doha Debates (*Tartışma Platformu*) tarafından yapılan araştırmanın sonuçları böyledir. Katar kraliyet ailesi Esad'a karşı şahin kanadın önde gelenlerinden -hatta **Emir, Arap birliklerinin hemen müdahalesini gerekli görmektedir**- o yüzden The Debates'in araştırma sonuçlarını web sitesinde yayımlaması iyi oldu. Ne yazık ki, hükümetleri Esad'ın gitmesini isteyen neredeyse bütün Batı ülkelerindeki medya organları bunu yok saymaktadır.

Anahtar bulgu, Suriye dışındaki Arapların çoğu Esad'ın istifasını isterken, ülkedeki çoğunluğun ise farklı düşünüyor olmasıdır. Suriyelilerin % 55'i, iç savaş korkusuyla Esad'ın kalmasını istemektedir -Suriye sınırları dışında yaşayanların ise teorik olarak böyle bir vesveseye kapılmaları söz ko-

nusu değildir. Kamuoyu yoklamasından çıkan, Esad rejimi için daha az iyi olan haber, Suriyelilerin yarısının Esad'ın iktidarda kalması durumunda yakın bir zamanda serbest seçimlere öncülük edeceğine olan inançlarıdır. Esad, bunu yapacağını ileri sürmüştür, bu, son konuşmalarında tekrarladığı bir husustur. Fakat olabildiğince ivedi bir şekilde seçim kanunu çıkarması, siyasi partilere izin vermesi, bağımsız gözlemcilerin yapılacak seçimleri izlemesine olanak sağlamak taahhüdünde bulunması elzemdir.

Yandaş medya, Arap Birliği'nin gözlemci misyonunu yönlendirmeye devam ediyor. Birlik, geçen bahar, Libya'da uçuşa yasak bölge kararını aldığı anda, bu karar Batıda büyük bir methiye ile karşılandı. Birliğin, Suriye'de arabuluculuk kararı Batı Hükümetleri tarafından daha düşük bir hoşnutlukla karşılandı, ve herkesçe bilinen Suriyeli muhalefet grupları siyasi bir çözümdense askeri bir çözümü gitgide daha fazla savunur oldular. O nedenle, Birliğin bu tutumu hemen Batının liderlerince ikircikli olmakla itham edildi, medyanın çoğu da bu fikri işledi. **Gözlemci Heyetinin Sudanlı başkanının güvenilmez olduğuna dair hücumu geçildi.**

Heyetin 165 üyesinden **birinin heyetin performansına dair eleştirileri** manşete taşındı. BM müdahalesi lehine heyetin sürecin dışına çıkarılması talebi dile getirildi.

Heyete karşı çıkanlar büyük olasılıkla, gözlemcilerin şiddetin artık sadece rejim güçlerinden kaynaklanmadığını, barışçıl gösterilerin ordu ve polis tarafından acımasızca bastırıldığı imajın aşıldığına ilişkin rapor etmesinden kaygılandı-

lar. Humus ve birkaç Suriye kenti, askeri güçler arasında süren şiddetli çatışmalarla mezhepsel ve etnik fay hatları oluşmuş, 1980'lerin Beyrut'u ya da 1990'ların Saraybosnı'sı hâline gelmiştir.

Yabancı askeri müdahale ise zaten başlamıştır. **Rusya ve Çin geçen yıl güvenlik konseyinde Batı'nın hilesine çok öfkeli olduklarından**, gidişat Libya'daki gibi olmayacak. Onlar, Birleşmiş Milletlerin yeni bir güç kullanma kararı vermelerini kabul etmiyorlar. Bu, "insani müdahale" ve "koruma sorumluluğu"ndan önce, soğuk savaş döneminden kalma eski bir usuldür, geliştirilmiş ve sıklıkla kullanılmıştır. Ronald Reagan'ın, Kontralara verdiği desteği hatırlayın. Reagan, Honduras'taki üslerinden, Nikaragua'daki Sandistalar'a saldırılar düzenleyip devirmeleri için Kontralara eğitip, silahlandırmıştı. Şimdi Honduras'ın yerine Türkiye'yi, sözde Özgür Suriye Ordusu'nun kurulduğu güvenli bölgeyi koyun.

Batı medyasının bu konudaki sessizliği de dramatik. Hiçbir haberci, şimdilerde American Conservative (Amerikan askeri-endüstriyel yapısını neo-con olmayan bir tarzda eleştiren, Ron Paul (kendisi önümüzdeki başkanlık seçimlerinde cumhuriyetçilerin adaydır) çizgisinde bir dergi) yazarı eski CIA Ajanı Philip Giraldi'nin geçtiğimiz günlerde yazdığı önemli makaleyi takip etmedi. Giraldi, NATO üyesi Türkiye'nin Washington'ın aracısı haline geldiğini ve işaretli NATO uçaklarının İskenderun'a Libyalı gönüllüleri ve Kaddafi'nin cephaneliğinden alınan silahları taşıdığını yazdı. Giraldi ayrıca Fransız ve İngiliz özel güçlerinin bölgede olduğunu, CIA ve

Amerikalı özel güçlerin de muhabere ve istihbarat malzemesi verdiğini söyledi.

Tam ölçekli bir savaş tehlikesi büyürken, bu hafta sonu Kahire'de Arap Birliği'ne üye devletlerin dışişleri bakanları Suriye heyetinin geleceğini tartışmak için toplanacaklar. Şüphesiz, batının medya organları, bakanların düşüncelerini, "güvenirlilik kaybı", "rejimin yalanlarına aldanmak" ya da "şiddeti durdurmak hususunda başarısız olmak" cümleleriyle haberlerine taşıyıp vurgulayacaklardır. Karşı argümanlarsa ya önemsizleştirilecek ya da gizlenecektir.

Bütün taraflardan gelecek provokasyonlara rağmen Birlik aracılıktan vazgeçmemelidir. Suriye'deki heyet, barışçıl gösterileri de rejimi hedefleyenleri de görmüştür. Bazı durumlarda muhalefet güçlerinin de şiddet kullandığına tanıklık etmiştir. Fakat yeteri kadar çaba sarf edilmemiş ya da Suriye'deki bütün aktörlerle kapsamlı görüşmeler yapacak bir ekip oluşturulmamıştır, bundan sonra ortaya çıkıp berrak tavsiyelerde bulunmak gerekir. Her şeyden evvel, hâlâ rejim ve muhalifler arasında diyalog yolunun açılması için gereken çaba gösterilmemiştir. Heyet Suriye'de kalması ve korkmamalıdır.

Pusul

Haklılığımız zorluklarla savaşmamızın gerekçesidir

Proleter bir bakış açısı zorlu süreçlerde her türlü hayali beklentiye yadsır. Öncelikle kadro ve ileri militanlarına sürecin gerçekliğini kavratır. Hiçbir parti, devrimci militan bu gerçek tabloyu görmezden gelerek görevlerini, hedeflerini belirlemez. Her fırsatta değişecek, değişmesi kaçınılmaz olan yeni sürece uygun olarak ideolojik, siyasal, örgütsel hazırlıklar yapılmalıdır. Bunun için tarihi bilinç, bunun için yığınların gücüne **güven**, devrimin kaçınılmazlığına **inanç** konusundaki netlik önemlidir.

Nitekim 12 Eylül sonrasında bu öngörüye sahip olan güçler, kadrolar durgunluğun yaratmış olduğu o karanlık ve karamsarlık ortamında yok olup gitmediler. Kendi stratejilerine uygun olarak hazırlık yaptılar. Kimi güçler bunda başarılar da elde etti. Tüm bu başarıların temelinde zor koşullara teslim olmama, bedel ödemedede tereddüt etmeme gerçeği yatıyor kuşkusuz.

Sınıf mücadelesinde duraksama ve gerilemelerin olduğu dönemde daha yoğun dökülmelerin olması, reformist anlayışların uç vermesi, dış koşulların yaratmış olduğu basıncın da etkisiyle sürmekte olan bu iç mücadelede burjuva düşüncelerin giderek daha çok hayat hakkı bulmasından başka bir şey değildir. Bu burjuva düşünüş tarzının yaratacağı yıkımı asgari düzeye indirmek için, örgütlü güçlere içinden geçilen sürecin gerçekliğini kavratma ve daha ileri düzeyde sorumluluklar alma konusunda çaba sarf etmek kilit bir sorundur.

Burada tehlikeli olan diğer bir nokta ise; bu yılın ruh halinin geniş kesimleri zehirleyecek bir hastalık haline dönüşmesidir. Daha vahim olan bilerek ya da bilmeyerek devrimcilerin ve komünistlerin bugünkü pratik başarısızlıklarından hareketle sınıf savaşımına duyulan inançsızlıktır. Burjuva-feodal egemenlik sisteminin tarihin yaratıcısı olan yığınların örgütlü gücü karşısında mutlaka ama mutlaka tarihin çöplüğüne gömüleceği konusunda taşınan derin kaygılardır. Bu kendi gücüne, ezilenlerin gücüne duyulan güvensizliktir. Bu egemenlerin geniş emekçi yığınları hiçleştirme politikalarına objektif olarak teslim olmaktadır.

Hiç şüphesiz devrim iddiası bu köleci yaşama temelden itirazla başlar. Bu anlamıyla tüm yetmezliklere rağmen devrimcilerin ve komünistlerin bu topraklarda yürüttüğü mücadelede yarattıkları olumlu değerler vardır. Bu değerleri görmezden gelenlere dair söylenecek fazla bir sözümüz yok.

Bizim esas itirazımız, devrimcilerin ve komünistlerin bugünkü sınıf mücadelesi içindeki geri düzeylerinden hareketle onlara dair yapılan yanlış değerlendirmelerdir. Eleştiri adı altında ekilen umutsuzluk tohumlarıdır. İtirazımız pratik başarısızlıklarla birlikte bu yıkıcı eleştirilerin devrimci saflardaki güvensizliği daha da derinleştirme olumsuzluğudur.

Tartışmalarımızı, eleştirilerimizi hep gerilikler, başarısızlıklar üzerinde odaklaştırma anlayışından uzaklaşmalıyız. Burada söylemek istediğimiz yanlışların-yetersizliklerin eleştirilmemesi değildir. Bilakis bunlar her koşulda eğitici bir üslupla eleştirilmelidir. Söylemek istediğimiz bir yandan bunlar yapılırken diğer yandan ortaya konulan olumlu çabaların da görülmesidir. Bu olumlulukların büyütülmesi konusunda düşünsel ve pratik çalışma bakımından gereken katkıların sunulmasıdır. Bunların yapılmaması propagandanın ve eleştirilerin esas olarak pratik başarısızlıklar üzerinde odaklanması, niyetlerden bağımsız objektif olarak ezenlerin ezilenlere dair yaratmış olduğu hiçleştirme, "işe yaramaz" politikalarına hizmet ediyor. Devrimci harekete dair yapılan birçok değerlendirmede bu izleri görmek mümkündür. Bu değerlendirme ve eleştiri tarzında militanları zorluklarla savaşmada yüreklendirme, devrimci ve komünist hareketin tarihinden olumlu kesitleri sunma, bu olumlu süreçlerin nedenlerini sorgulama ve bugün için güçlü bir silaha dönüştürme pratiğine sevk etme çabası oldukça yetersizdir. Oysa böylesi dönemlerde bu eksenli propagandaların yapılması, pratik mücadeleyi içeren ideolojik bir çalışmanın yürütülmesi gerekli ve zorunludur.

Proleter devrimciler için gerekli ve zorunlu olan diğer bir olguysa, bu çalışmaların yanı sıra diğer yurtsever-devrimci güçlerin gerilla mücadelesinden, işçi sınıfı, öğrenci gençlik çalışmalarından öğrenme esprisine uygun davranmadır. Keza öğrenme eyleminde hiçbir önyargı ve kaygı olmamalıdır. Sığ yaklaşımlar, umut kırıcı eleştiriler ancak böylesi devrimci pratiklerle asgari düzeye indirilebilir.

Kampanya çalışmalarından...

40. yılın coşkusunu Newroz ateşiyle harlayalım!

Kampanya faaliyetimizin ilk adımı sayılacak alan toplantılarının örgütlenmesi birçok bakımdan işlevli olmuştur. Kampanyamız, alanların örgütlü katılım gösterdiği bu toplantılarda tanıtılmış, attığımız öneme, amaç ve hedeflerimize dair tartışmalar yürütülmüştür. parti ve devrim şehitlerini anma sürecinin öngününde örgütlenmesi nedeniyle toplantıların açığa çıkardığı atmosfere 40 yıllık mücadelemizin anlatıcısı olan şehitlerimiz rengini vermiştir. Ülkemiz toprakları üzerinde süren mücadelenin son 40 yıllık kesitinde halka ve devrime bağlılığın ilanı, düşen her şehidimizle bir kez daha yapılmıştır. Bu nedendir ki kampanyamızın ilk etabı olarak gündemleştirdiğimiz Parti ve devrim şehitlerini anma süreci aile ziyaretlerinden, kitle etkinliklerine uzanan büyük bir öfkeye, hesap soruculuğa ve coşkuya tanıklık etmiştir.

PŞTA örgütlenmemizin öncülüğünde kavgaya yiğit evlatlar yetiştiren ailelerimize alanlardan birçok yoldaşın katılımıyla yapılan ziyaretler bu sürecimizin en özlü kitle faaliyeti olmuştur. Ailelerimizin yaşadıkları acılardan damıtıkları özlemlerine, öfkelerine ve kararlılıklarına tanıklığımız, kinimizin daha da artmasına yol açmıştır. Anma etkinliğimize ailelerimizin katılımı bu içten bağlılık zemininde anlam kazanmaktadır.

Şehitlerimizin anaları, babaları, kardeşleri, yoldaşları aynı duygu anaforu içerisinde faşizme olan öfkelerini koruya dönüştürerek anlarına ve ideallerine bağlılıklarını, kazanmaya mahkum olduklarını bir kez daha ilan etmişlerdir. Kürt analarıyla acılarını ortaklaştırarak aynı yaradan kanadıklarını anlamının yarattığı bilinçle direniş ve mücadele çağrısı yapmışlardır. Kürt ulusunun katliamla terbiye edilmeye çalışıldığı, kimyasallarla, bombardımanla bedenlerinin parçalandığı, askeri ve siyasi operasyonlarla kuşatıldığı bir süreçte saldırılara karşı aynı direniş hattında yürümek olmazsa olmazdır. Bir süredir yönelimimizin ağırlık merkezinde duran Kürt ulusal mücadelesiyle ilişkilendirme düzeyimizin geliştirilmesi ve görev-

lerimizin daha somut ve görünür kılınması, kampanya sürecinde de önceliklerimiz arasında olacaktır. Kampanyamızın bu ilk sürecinde yurtsever şehitlerin ailelerine yapılan ziyaretler, anma etkinliğine ulusal hareketin kurumlarının katılım sağlanması, yine dost kurum ve şehit yakınlarının katılımı devrim şehitlerinin sahiplenilmesi ve anılması zemininde değerli bir yerde durmaktadır.

Kampanyamızın ilerleyeceği zemin halkın gerçek sorunlarına yüzümüzü çevirerek örgütlenmede yaratıcı davranmak ve kalıcı mevziler yaratmak olmalıdır. 40 yıldır taşıdığımız iddia ve bilimsel temele dayanarak ilmek ilmek örüleni, kan can pahasına büyütüleni layık olduğu yere taşımak olmalıdır. Önümüzde sınıf mücadelesinin önemli gündemleri, dahası halkımızı büyük bir cendere ve kuşatma altına almaya yeminli hakim sınıfların kapsamlı saldırıları bulunmaktadır. Bulduğumuz her alanda 40. yılın coşkusu kitlelerin örgütlenmesine adanarak, bitmek bilmez bir emek ve çabaya girecek taçlandırmakla sorumluyuz.

Şehitlerimizin baştan net ve berrak yürüdükleri istikamette ayak izlerine sağlam bir şekilde basarak 40 yıllık tecrübe ve güvenle koşmanın zamanıdır. Baharın doğuracağı serhildanlara hazırlanmanın, Newroz ateşiyle tutuşarak, savaş cephesinde kanı birbirine karışan Yurdal ile Mazlum'un direngenliğini, atılganlığını kuşanmanın vaktidir.

(Anadolu yakasından bir ÖG Okuru)

KAVGA OKULU

Binali Yiğit: Dersim Pülümür doğumlu olan Yiğit, ekonomik sıkıntılar nedeniyle Almanya'ya gider. Burada örgütlü mücadelenin önemini kavrayarak militan bir örgütleyici olur. ATİF'in örgütlenmesinde büyük çaba harcar. Almanya'dan dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği bir trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

Mustafa Akdal: 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

Niyazi Gündoğdu: '56 yılında Sivas Hafik'te doğan Gündoğdu, İstanbul'da faaliyet yürütür. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği başkanlığı yapar. '77'de gözaltına alınarak tutuklanır. Hapishaneden çıkınca aske-re alınır. Memleketine döndüğünde 16 Mart

1983'te tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledilir.

Hıdır Yıldız: '68 Dersim Hozat-Amutka doğumlu olan Yıldız, ekonomik nedenlerden kaynaklı okuyamaz ve hayvancılık yapar. Gerillayla ilişkisi küçük yaşlarda başlar ve aralarına katılmak için can atar. 17 Mart 1985'te içinde bulunduğu birlik Hozat Mistiken'de pusuya düşer. Burada vurulur ve yaralı olarak düşmanın eline geçer. Düşman sorguda kendisinden bir şey alamayınca onu kurşuna dizerek katleder.

Ahmet Muharrem Çiçek: Elazığ Karakoçan doğumlu olan Çiçek, Çapa Tıp Fakültesi öğrencisiyken anti-faşist mücadele içinde yer alır. Çiçek, Proletarya Partisi'nin sokak çatışmasında şehit düşen ilk savaşçısı ve üyesi olmasının yanı sıra parti değerlerinin korunması ve sahiplenilmesinin de en önemli örneğini sergileyerek ölümsüzleşir.

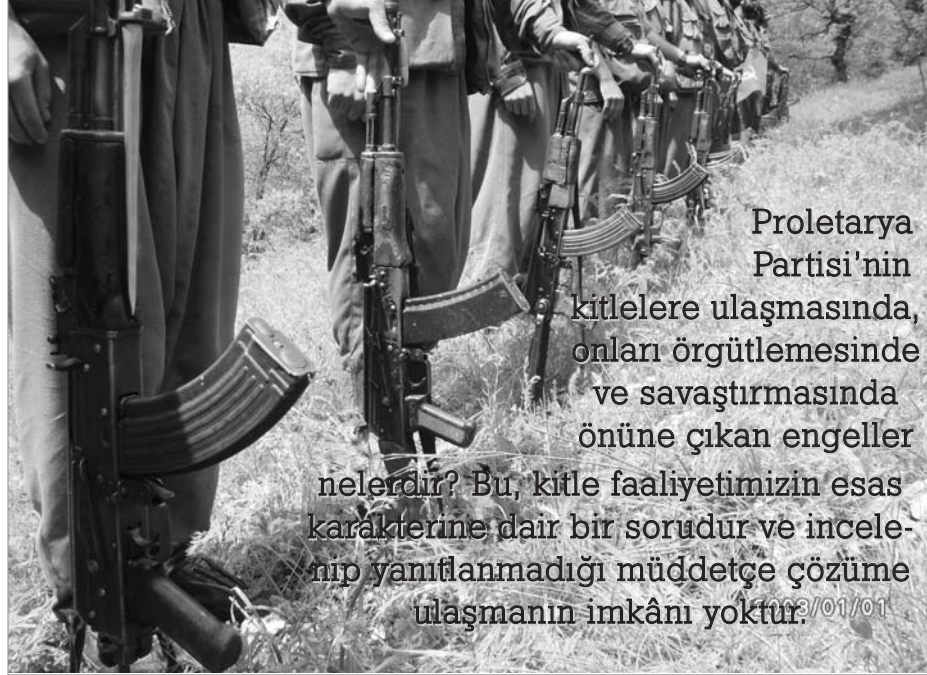
Gerilla Alanında Kitle Faaliyetinin sorunları, nedenleri ve çözüm yolları

Kitle faaliyeti üzerine tartışmak, kitle faaliyetimizin üzerine kafa yormak sadece bugünün değil aynı zamanda geleceğin de konusudur. Tarihin kitlelerin eseri olması temel anlayışı ve komünist partinin proletaryaya önderliği ile ulaşılabilecek tarihin nihai aşaması bize bu sorunun tüm zamanlarda tartışma konumuz olacağını göstermektedir. Ancak konunun can alıcı önemini yanında bugün içinde bulunduğumuz durumun tartışılması, çözümlenmesi ve aşılması, bahsini ettiğimiz tarihin yaratılması ve geleceğe ulaşılması açısından olmazsa olmazdır.

Proletarya Partisi'nin kitlelere ulaşmasında, onları örgütlemesinde ve savaşırmasında önüne çıkan engeller nelerdir? Bu, kitle faaliyetimizin esas karakterine dair bir sorudur ve incelenip yanıtlanmadığı müddetçe çözüme ulaşmanın imkânı yoktur. Sorunumuz kitleleri örgütlemek olduğu müddetçe bu sorunun yanıtı bizi gerçekliğimizle yüzleştirecek ve mevcut gerçekliğin dönüşümünün anahtarlarını da verecektir. Sınıf mücadelesinin tüm hızına rağmen kitle faaliyetimizde attığımız adımların zayıflığı, kavrayışımızdaki yüzeysellik ve harekete geçişimizdeki hantallıktan dolayıdır. Bu yüzeysellik ve hantallık aşılacak zorundadır. Aksi halde taşınan misyonun sahibi olunamayacağı bilinmelidir.

En başta belirtmek gerekir ki konu kitle faaliyeti yürütmek için gereken hedef kitleyi tanımlama, politika üretme, kitlelere gitme, örgütsel araçların yaratılması, kitlelerin örgütlenmesinden önce ideolojik düzlemde ele alınmak zorundadır. Çünkü yaşadığımız birçok sorunda olduğu gibi kitle faaliyetinde yaşadığımız tıkanmalar ve/veya tıkanmayı aşmadaki zayıflığımız tüm örgüt yaşamının üzerinde yükseldiği **ideolojik zemindeki** tahribatın sonucudur.

Buradan hareketle ikinci olarak ortaya koymamız gereken olgu kitle faaliyetinde olumlu yönde atacağımız adımların ancak bilinçli ve sistemli bir şekilde sürdürülecek ideolojik mücadelenin sonucu olacaktır. Kitle faali-

Proletarya Partisi'nin kitlelere ulaşmasında, onları örgütlemesinde ve savaşırmasında önüne çıkan engeller nelerdir? Bu, kitle faaliyetimizin esas karakterine dair bir sorudur ve incelenip yanıtlanmadığı müddetçe çözüme ulaşmanın imkânı yoktur.

yetimize proletaryanın bilimsel ideolojisi mi yoksa burjuvazinin gerici ideolojisi mi yön verecek?

Proletarya Partisi'nin, bu sorunun yanıtını sahip olduğu ideoloji ışığında vereceği konusunda kuşkuyla yer yoktur. Ancak diğer yandan bunun sınıf mücadelesindeki karşılığının, Proletarya Partisi'nin tüm faaliyet alanlarında kitle faaliyetimize yön veren ve/veya onda sorunlara yol açan burjuva ideolojisine karşı güçlü bir ideolojik mücadelenin verilmesiyle mümkün olacağından da hiçbir militanın kuşku olmamalıdır. Sorun kendiliğinden denciliğe bırakılmayacak kadar yakıcıdır.

"Kitlelere Güven" ve Burjuva İdeolojinin Etkileri

Genel olarak Proletarya Partisi'nin kitleler karşısındaki görevlerini, kitle çizgisinde ortaya çıkan sorunları tartışmak kuşkusuz doğrudur ve gereklidir. Ancak genel olarak ortaya konan anlayış somut pratiklere ve tek tek alanların özgünlüklerine uygun olarak uyarlanacağına göre, çıkan sorunları da bu somut pratikler üzerinden tartışmak ve tek tek faaliyet alanlarındaki kitle çizgimizi genel anlayışa uygun hale getirmek zorunludur. İdeolojik mücadeleden bahsettiğimiz

oranda bunun burjuva/küçük burjuva ideolojilerin ortaya çıktığı yerde mahkum edilmesi ve düzeltilmesi yoluyla güçlü bir şekilde yapılacağından da bahsetmeliyiz. Bu anlamda sorunu genel anlamda ortaya koymamız yetmez, sorunun gerilla alanında hangi biçimler altında ortaya çıktığını ve nasıl düzeltereğimizi de tartışmak zorundayız. Bir bütün örgütümüzde ideolojik mücadeleyi güçlendirmenin özelde kitle çizgisinde proleter devrimci ideolojinin hakim kılınmasının yolu her ayrıntıda sorunun tartışılmasından ve yanlışların düzeltilmesinden geçmektedir.

MLM'nin diyalektik-materyalist tarih anlayışı bize, ilkel komünal toplandan bu yana tüm insanlık tarihinin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu, devamlı insanlığın geldiği aşamada proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin sonucunun sınıflı toplumun ortadan kalkması olacağını göstermektedir.

Yeni bir çağın müjdecisi olarak proletarya, kurtuluşunu tüm insanlığın kurtuluşunda kodlamıştır. MLM ideolojinin tarihe, bugüne ve geleceğe bakış açısı budur. Geçmişin ve geleceğin, tarihin ve devrimin kitlelerin eseri olacağına dair bilimsel nitelikteki bu bakış açısı proletarya tarafından sınıf mücadelesi pratiğine komünist parti aracılığıyla uygulanır. Toplumlar tarihi boyunca ezilenlerin mucizeler yaratan gücü devrim dönemleri ve sosyalist düzen dışında ezen egemenin iktidarı için harcanmıştır. Köle sahipleri, feodal egemenler ve burjuvazi kitlelerin yaratan gücüne yaslanarak iktidara sahip olmuşlardır. Ezilenlerin sömürü ve zulme karşı her kalkışması ise zamansız olan, fakat zamanı ileri saran pratikler olarak ezen sınıfların ortak iradesi ile kanla boğulmaya çalışılmıştır.

Ancak proletaryanın tarih sahnesine çıkışıyla birlikte ki MLM ideolojinin taşıyıcısı olan komünist parti ortaya çıkmış ve iktidar olma sırası tüm iktidar mücadelelerinin ana gücüne yani proletarya önderliğinde ezilen milyonlara gelmiştir. Proletaryanın

öncü örgütlü gücü olarak komünist parti MLM ideolojinin bu bakış açısıyla donanımlı olduğu müddetçe esas olarak kitlelere güven sorunu yaşamaz.

Çünkü komünist parti için sınıf mücadelesinin gelişim yönü ve bunun içinde kitlelerin rolü ideolojik bakış açısı ile nettir. Peki, kitlelere karşı güven MLM ideolojide bu derece netken 8. Konferansta ortaya konulan "kitlelere güven" sorunu gıdasını nereden almaktadır. Eğer kitlelere güven MLM ideoloji zemininde yaşam buluyorsa "güven" zayıflığı tespiti MLM ideolojinin zayıflığına işaret etmektedir. Söz konusu olan burjuva ideolojinin içimizdeki etkisi ve bunun kitle çizgisindeki yansımasıdır. Eğer biz bugün kitlelere güven sorunundan bahsediyorsak, kitle faaliyetimizde aşamadığımız yığınla engelden, kitlelere bakış açısında sahip olduğumuz yanlışlıklardan ve bunun pratikteki yansımalarından bahsediyorsak söz konusu olanın burjuva ideolojinin kitle faaliyetimizdeki yansıması olduğunu ve bu ideolojinin kitleleri bilinçlendirme, örgütleme ve savaşırma amacımızla çeliştiğini söylemek ve görmek zorundayız. Bu çelişkinin çözümü yönünde atacağımız her adım kitle faaliyetinde başarıya zemin sunacaktır.

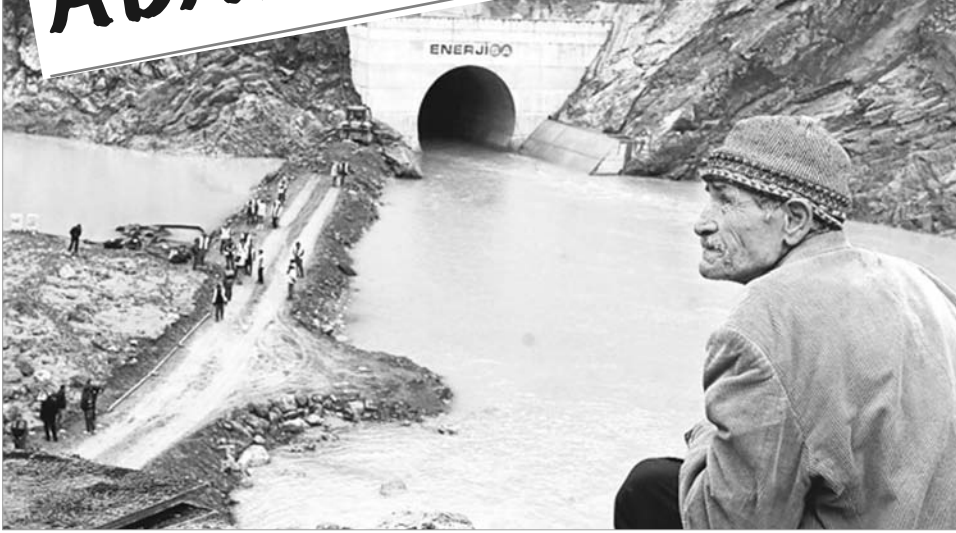
Kitlelere güven sorununun burjuva ideolojiden kaynaklandığını tespit ediyor ve bunun kitle faaliyetimizi etkilediğini söylüyorsak bu etkinin somut yansımalarından önce -onu gördüğümüz her yerde teşhis edebilmek için- burjuva ideolojinin kitlelere bakış açısını tahlil etmek zorundayız demektir. Burjuvazinin kitlelere bakış açısı, **ezen-ezilen çelişkisi** üzerinden ve devamlı sınıf mücadelesi temelinde ifadesini bulan **karşıtlık** sonucu şekillenir. Burjuvazi bir yandan atalarının tarihsel deneyimleri ve diğer yandan kendi sınıf pratiğinden edindiği dersle sınıfsal çıkarlarının yani varlığını bulduğu sömürü düzeninin bir taraftan kendisini proletaryaya mahkum ettiğini ancak diğer yandan proletaryanın varlığının kendisi için bir tehdit olduğunu iyi bilmektedir.

Ezenin ezilene duyduğu güvensizliğin temelinde bu gerçeklik yatmaktadır. Burjuvazinin proletarya ile ilişkisi bir yandan çıkara ve diğer yandan bu çıkarın korunması için her türlü baskının ve yalanın gerekliliğine dayanır. Meselenin bu şekilde ortaya konması doğru olsa bile yine de eksiktir. Zira burjuva ideolojinin varlığı komünist partinin içinde bulunduğu toplum özgülünde de incelenmelidir. Bu, bizim yüzümüzü ülkemiz koşullarına çevirmelidir. Öyleyse biz sadece burjuva ideolojiden değil ülkemizde ekonomik alt yapının üzerinde şekillenen sosyal-politik-kültürel vs. üst yapıya rengini veren küçük burjuva ideolojiden de bahsetmek zorundayız. **(Dersim'den bir Partizan) (Devam edecek)**

Kitle çizgisinde proleter devrimci ideolojinin hakim kılınmasının yolu her ayrıntıda sorunun tartışılmasından ve yanlışların düzeltilmesinden geçmektedir.

ADANA KOZAN

Patronların kâr hırsı ağında emekçilerin verdiği yaşam mücadelesinde ölüm haberleri kaçınılmaz oluyor. Özelleştirmelerle birlikte iş yerlerinde daha fazla kâr için yapılmayan şey yok. Bu da iş cinayetlerinin en önemli sebepleri arasında. Örneğin çalışma maliyetlerini düşürme amacıyla iş güvenliği için tedbir alınmaması cinayetlerinin temel sebebi adeta.

Ciddi boyutlara ulaşan "iş kazaları"nın sebepleri hakkında yürütülen tartışmalara bu çerçevede bakmakta fayda var. Öyle ki kazaların ardından nedenlerine dair yapılan tespitlerin birçoğu işçileri mahkum etmekte ya da en iyi ihtimalle birkaç iş yeri sorumlusunu göstermelik yargılayarak asıl sorumlulara dokunmamaktadır.

Adana Kozan'da sular altında kalan işçiler, su yüzüne çıkan ise kâr hırsı

23 Şubat günü Adana Kozan'da baraj inşaatında gerçekleşen patlamada 10 işçi baraj suları altında kalarak hayatını kaybetti. Patlamanın gerçekleştiği Gökdere Köprü Barajı'nın inşaatı, Sabancı Holding bünyesinde bulunan Enerjisa tarafından yürütülüyordu.

Konuya ilişkin yapılan açıklamalarda, patlamanın köprü barajının gövdesinde çatlaklar oluşması üzerine suyun boşaltılması için kapakların açılmasıyla, barajın ana gövdesindeki tünel kapağının aşırı basınca dayanamaması sonucunda gerçekleştiği aktarılıyor. Patlama sonucunda baraj göletinde biriken su, ırmak yatağında sele dönüştü ve bu esnada barajda çalışan işçiler de suya kapıldı. Medya yine bildik yaklaşımı ile ya konuyu gündeme getirmede ya da hızlı bir biçimde gazetelerin iç sayfalarına taşıyarak verdiği "önem"i gösterdi. Ancak bir yandan da ana gövdede çatlakların daha önce de saptandığını ve çalışanların kum torbaları ile suyu engellemeye çalıştıkları tv ekranlarına yansıdı.

Göz göre göre gelen cinayetin ardından mikrofonu ilk alan Orman ve Su İşleri Bakanı **Veysel Eroğlu** oldu ve "Baraj, özel sektörün yaptığı bir baraj. Aslında denetimin ne kadar önemli olduğu anlaşılıyor" sözleriyle

denetimin önemini keşfedercesine ekranlardan herkesle ama öncelikle de yaşamını yitiren işçiler ve yakınlarıyla alay etti. Eroğlu açıklamasının devamında ise "her olayda bir hikmet vardır" mealinde patlamanın bir derivasyon tüneline kapağın sızılması neticesinde suyun boşalması ile gerçekleştiğini, ancak Gökdere Barajı'ndan boşalan suların Yedigöze Barajı'nda toplanarak taşkın riskinin önlendiğini belirtti ve bunun "sevindirici bir husus" olduğunu ekledi.

Enerji değil katliam sektörü

Gökdere Köprü Barajı inşaatını yürüten Enerjisa, sektörün en çıkarıcı aktörlerinden biri olarak karşımızda duruyor. 145 Megawatt kapasitesi olması hedeflenen Gökdere Köprü Barajı'nın inşaatına 2009 yılında başlandı. Göksu Nehri üzerinde Menge Hidroelektrik Santrali Projesi'nin aşağısında bulunan baraj topuğunda bulunan bir elektrik santrali ile konumlanan barajın, bu yıl devreye girmesi planlanıyordu. Baraj, Kozan ilçe merkezine 40 kilometre mesafede bulunuyor.

Sabancı Holding'in enerji sektöründeki kolu olan Enerjisa, Alman enerji şirketi Verbund'la ortak çalışıyor ve basında sık sık "2015 yılına kadar 5000 Megawatt kurulu güce ve en az yüzde 10 pazar payına ulaşma hedefiyle" gündeme geliyor. 1996'da Sabancı şirketlerine elektrik üreten bir "kendüretir" olarak kurulan şirketin, bugün hidroelektrik, rüzgar, doğalgaz çevrim ve termik olmak üzere çok sayıda santralinin bulunduğu ve bu hedefine ulaşmak üzere bir hayli istekli olduğu görülüyor. 2007 yılında Avrupa'nın en büyük enerji tekellerinden Verbund'la ortaklık kuran Sabancı, 2011 sonunda 316 Megawatt kurulu güce sahip çeşitli HES'lerin de devreye alınmasıyla 1653 Megawatt kurulu güce ulaştı.

Şirketin tanıtımında portföyünün 2011 yılsonu itibarıyla işletmede olan, inşaatı ve mün-

Ne ilk ne de son!

İş cinayetlerinin ardından nedenlerine dair yapılan tespitlerin birçoğu işçileri mahkum etmekte ya da en iyi ihtimalle birkaç iş yeri sorumlusunu göstermelik yargılayarak asıl sorumlulara dokunmamaktadır.

dislik çalışmaları süren lisanslı projelerle 4115 Megawatt'a ulaştığı tahmin ediliyor ve bu portföye ek olarak, toplam kurulu gücü yaklaşık 1000 MW olan projenin ise lisans başvurusu aşamasında olduğu ekleniyor.

Şirketin pratikleri bununla sınırlı değil. Karadeniz'in doğasını tehdit eden ve egemenlerin de desteği ile buralarda katliamı gerçekleştiren pratikleri bulunuyor. **Karadeniz İşyandadır Platformu** Gökdere Köprü Barajı'nda gerçekleşen patlamadan yaklaşık

bir yıl önce, 11 Şubat 2011'de yaptığı bir basın açıklamasıyla HES şantiyelerindeki işçi ölümlerini gündeme getirmişti. Platform açıklamasında "gözü dönmüş şirketlerin hep daha çok kâr etmek için yarattığı zorlayıcı koşullar, 'iş kazaları' diye adlandırılan, aslında hepimizin bildiği gibi, gerçek tanımı iş cinayeti olan ölümlere neden olmaktadır. Bu cinayetler, tüm işkollarında olduğu gibi, vadilerimize kurulmak istenen barajların inşaatlarında da aynı vahşetiyle yaşanmaktadır" demişti.

İşçi cinayetlerine yaklaşımlar ve egemenlerin perdesizliği

Hemen her işçi cinayetinden sonra egemenlerin yaptıkları

açıklamalardaki benzerliği görebiliyoruz. Davutpaşa'dan Ostim'e, Elbistan-Afşin'den Adana Kozan'a uzanan katliam zinciri, egemenler için teferuat, münferit, zaiyat, kader olarak görülmektedir. Zaten yaptıkları açıklamalar da ortada. Her cinayetten sonra "sorumluların bir an önce yargılanacağı", "en ağır cezaya çarptırılacağı", "ailelerin yalnız bırakılmayacağı", "tazminatların ödeneceği" vb. cümleler utanmadan sıralanıyor ekranlardan. Ne kadar tanıdık,

ne kadar bildik! Ve ne kadar yalan! Oysa gerçek olan, daha fazla kâr için emekçilerin iş güvenliği olmadan zor koşullarda çalışmaya itildiği; bir yandan doğayı katleden şirketlerin aynı zamanda işçileri hiçbir güvenlik tedbiri almaksızın tehlikeli koşullar altında çalıştırarak onlarca insanın yaşamını tehdit ettiği ve bunun kader olmadığı...

İşte gerçek suçlular:

- ☞ Özelleştirmeler sonucu, iş güvencesiz, sendikasız çalışma ortamlarını yaratan ve dayatanlar.
- ☞ Tüm doğal kaynakları özel şirketlere peşkeş çekenler.
- ☞ Mühendislik bilim ve tekniğine uygun olarak çalışma ortamı sağlamayan, kâr hırsı ile işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini almayan patronlar.
- ☞ Denetim sorumluluklarını yerine getirmeyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı, Orman ve Su İşleri Bakanlığı ile diğer ilgili kurum ve kuruluşlar...

TÜÇEP'ten miting: "Karadeniz enerji çöplüğü olmayacak"

Terme Akçay'da Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararına rağmen kurulumuna devam eden, OMV Doğalgaz Kombine Çevrim Santraline karşı, Temiz Ünye Çevre Platformu (TÜÇEP) tarafından 25 Şubat Saat 13.00'da bir miting yapıldı.

TÜÇEP'in, Terme Akçay'da kurulumuna devam eden, santrale karşı Danıştay'da açtıkları lisansın iptali ve yürütmeyi durdurma davası "yürütmenin durdurulması" kararıyla olumlu bir sonuç vermişti. Ancak Danıştay'ın bu kararına rağmen OMV Samsun Elektrik Üretim A.Ş., "Biz 600 Milyon Euro harcadık ve çalışmalarımıza devam ediyoruz" diyerek santralin yapımına devam ediyor.

Ünye, Terme ve civarında yaşayan yaşam savunucuları; bu hukuksuzluğa ve yaşam alanlarının katledilmesine seyirci kalmayacaklarını yaptıkları kitlesel bir eylemle duyurdu. "Danıştay kararında vurgulandığı gibi, birinci sınıf tarım arazilerimiz üzerinde kurulan ve bacalarından çıkan sera gazlarının asit yağmurları ile topraklarımızın, içme sularımızın ve tüm yaşamımızın üzerine yağıp, ağır ağır zehirlenme-

mize sessiz kalmayacağız" diyen TÜÇEP'in yaptığı açıklamada doğal güzelliklere sahip olmanın ve yaşamın bedel istediği vurgulandı.

"Tüm Karadeniz'deki mücadeleleri Akçay'da buluşturuyoruz"

diyerek TÜÇEP'in çağrısıyla bir araya gelen yaşam savunucuları, Ordu'nun Ünye ilçesi sınırındaki Akçay köyündeki Termik santralin yakınındaki kavşaktan, yolu trafiğe kapatılarak santrale kadar "Termikçi şirket Ünye'yi terk et!", "Termik yapma boşuna yıkacağız başına!" vb. sloganlarla yürüdü.

Yürüyüşün ardından TÜÇEP adına Mehmet Şensoy basın açıklaması yaptı. Şensoy yaptığı açıklamada; yüz-

lerce kilometre uzaklıktan gelen yaşam savunucularının dayanışmayı büyüttüğünü belirterek; "Onların yani binlerce kilometre uzaklardan gelip çevremizi mahvetmek isteyen OMV gibi uluslararası kapitalist şirketlerin rant ve çıkar dağıtarak elde ettiği yerli işbirlikçileri ve yarıdakçıları varsa bizim de hiçbir çıkar gözetmeksizin, üstüne cebinden para harcayarak her türlü zorlukları göze alıp sadece doğanın, çevrenin ve canlı yaşamın çağrısına uyarak burada bizimle olan çevre dostlarımız var. Onların çıkar ortaklığına karşı bizim dayanışmamız var" dedi.

Şirketin halkı istihdam etme yalanları ile belediyelere ve muhtarlarca rant aktarma, araç verme, okul-cami yapma, "sosyal sorumluluk" projeleriyle, üniversitelere teknoloji yardımı, laboratuvar kurma yardımı ile kandırmaya çalıştığını ancak halkın buna kanmadığını söyledi.

Şensoy'un konuşmasının ardından Karadeniz İsyandır Platformu, Senoz Vadisi Koruma Platformu, Yeşil Gerze Platformu, Bartın Yaşam Birlikliği, Ordu ve Yaşam Alanlarını Koruma Platformu ve diğer katılan gruplar adına konuşmalar yapıldı.

Akkuyu nükleer santral projesinden derhal vazgeçilmelidir

Mersin Nükleer Karşıtı Platform, basına bir açıklama yaparak Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer santral için ruhsat ve ÇED Belgesi olmadan inşaat için hazırlıklara başlanmasını protesto etti. ÇED kararı alınmadan bu alan içerisinde her türlü faaliyete izin veren ve bu faaliyetlerle ilgili yasal işlem tesis etmeyen bütün kamu görevlilerinin yasal ve cezai sorumluluğu bulunduğu dikkat çekilen açıklamada açıkça suç işlendiğinin altı çizilerek sorumlular hakkında "görevi kötüye kullanmaktan" suç duyurusunda buldukları açıklandı.

Akkuyu'da yapılması planlanan

nükleer santralinin Rusya hükümeti ile imzalanan devletlerarası tesis yapım ve işletim sözleşmesi hukuksuz ve antidemokratik bir sözleşme olması nedeniyle, proje ile ilgili Akkuyu'da şu anda yürütülen tüm işlemlerin de hukuksuz olduğu belirtilen açıklamada şu bilgilere yer verildi:

"Akkuyu nükleer santrali Çevre Kanununun Çevresel Etki Değerlendirmesi Yönetmeliğine tabi bir projedir. Çevre Kanununun 10. maddesinde 'Çevresel Etki Değerlendirmesi Olumlu Kararı veya Çevresel Etki Değerlendirmesi Gerekli Değildir' kararı alınmadıkça bu projelerle ilgili onay, izin,

teşvik, yapı ve kullanım ruhsatı verilemez; proje için yatırıma başlanamaz ve ihale edilemez' hükmüne yer verilmiştir. PROJE İLE İLGİLİ HER TÜRLÜ İŞ VE EYLEMDEN ÖNCE MUTLAKA ÇED KARARININ ALINMASI YASAL ZORUNLULUKTUR.

Akkuyu Nükleer Santralinin tesis yapım ve işletimini üstlenen Akkuyu NGS A.Ş ÇED için 02.12.2011 tarihinde Çevre ve Şehircilik Bakanlığına başvuru yapmış olup, ÇED raporunu henüz alamamışken Akkuyu sahasında inşaat için hazırlık faaliyetlerini başlatmış ve halen sürdürüyor olması, Ayrıca ÇED'le ilgili bir karar, başka bir onay ve ruhsat alınmaksızın, arazi tahsisinin yapılmış olması yasal değildir."

250 HES inşaatı denetim yapılmadan sürüyor

Adana Kozan'da yaşanan baraj faciası, hidroelektrik santrallerindeki denetim boşluğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Orman ve Su İşleri Bakanlığı verilerine göre Danıştay'ın yönetmenliği iptal etmesi sebebiyle 250 civarında HES projesi inşaatı, herhangi bir denetime tabi tutulmadan devam ediyor. Hatta öyle ki bazı büyük firmalar, maliyetleri düşürmek için kâğıt üzerinde kendi denetim firmalarını kuruyor.

Devlet Su İşleri, mikro HES'ler dahil nehir tipi santralleri denetlemek için Su Yapıları Denetim Hizmetleri Yönetmeliği yayımlamıştı. Yönetmelikle birlikte daha önce DSİ'nin bedelsiz yaptığı denetim hizmetlerini özel şirketler ücretli yapmaya başladı. Ancak Özel Su Yapıları Yetkili Denetim Firmaları'nın (SYDF) denetimlerinin küçük santrallere ciddi maliyet getireceği gerekçesiyle yönetmelik, yatırımcıların tepkisini çekti. DSİ yetkilileri ise denetimlerde yüksek fiyatlara

izin verilmeyeceğini açıkladı. Ancak Danıştay, mühendislik meslek grupları arasındaki dengesizlik ve Devlet Su İşleri'nin kontrol yetkisini özel firmalara devredemeyeceği gerekçeleriyle yönetmeliğin yürürlüğünü durdurdu. Bu karar üzerine sektörde denetim boşluğu meydana geldi.

Artvin Cerattepe'de maden arama ruhsatı verildi

Bu bölgede ormanlar dünyanın en yaşlı ve en zengin bitki örtüsüne sahip 25 eşsiz noktadan biri olarak gösteriliyor.

Dünyanın 100 doğal ormanından biri olan Artvin'in Cerattepe Bölgesi ile Genya Dağı'nı da içine alan sahada 2008 yılında madenin mühürlenerek kapanmasına ve bu bölgede madencilik yapılamayacağını tescil edilmesine rağmen, yeni bir ihaleyle altın ve maden arama ruhsatı verildi.

Artvin Cerattepe'de yapılmak istenen madencilik faaliyeti, mahkeme kararıyla 24 Ekim 2008'de iptal edilmişti. Ancak 24 Haziran 2010'da yürürlüğe giren Yeni Maden Kanunu ile hükümet, Türkiye genelinde olduğu gibi Cerattepe'de de yeniden maden aramak için ihale yoluyla ruhsatlandırmanın yolunu açtı.

Maden sahası, daha önce ruhsatı iptal edilen 205 hektarlık Cerattepe ile 4156 hektarlık Genya Dağı dahil şehrin üst mahallelerini kapsayan bölümden oluşuyor. Bu bölge Artvin'in içme suyu kaynaklarının önemli bir kısmını da içine alıyor. İki alanın ruhsatı da mahkeme tarafından bu bölgede, içme suyu kaynakları ve heyelan bölgesi olması nedeniyle maden arama faaliyeti yapılamayacağı gerekçesiyle iptal edilmişti.

Bölgenin içme suyu kaynakları da maden sahası içinde kalıyor. 5 bin hektarlık alanda yapılacak olan altın arama faaliyetinin vereceği zarar tam bir doğa katliamı anlamına geliyor. Maden faaliyeti nedeniyle 1 milyon 700 binden çok ağaç kesilecek. Heyelan alanı olan bölge hızla Çoruh Vadisi'ne doğru akacak ve bu durum Artvin için hatta bütün bölge için büyük bir tehlike olacak.

Bu bölgede ormanlar dünyanın en yaşlı ve en zengin bitki örtüsüne sahip 25 eşsiz noktadan biri olarak gösteriliyor. Yöre halkı burada altın arama ruhsatı verilmemesi için tam 15 yıldır hukuk mücadelesi verdi. Vermeye de devam ediyor.

Yeşil Artvin Derneği yaptığı açıklamada, bölgede yaşam alanlarının yok olması anlamına gelen maden arama faaliyetlerine asla izin vermeyeceklerini duyurdu. Açıklamada bölgenin yeniden ihaleye çıkarılmasıyla, önceden verilmiş mahkeme kararının yok sayıldığına vurgu yapılarak, "Maden şirketlerinin asla buradan vazgeçemeyeceği gerçeğiyle karşı karşıyayız. Ancak mücadelemiz ilk günkü kararlılığıyla devam edecek" denildi.

Emekçi yönetmen Kurçenli hayatını kaybetti

İzmir- Uzun zaman-
dır kanser te-
davisini gören,
emekçi yönet-
menlerden biri
olan **Yusuf
Kurçenli** ha-
yatını kaybetti.

Sinema ta-
rihine önemli yapıtlar bırakan Kurçenli,
Teşvikiye Camisi'nden uğurlandı. Sinema
alanında önemli filmlere imza atan Yusuf
Kurçenli, 1947'de Rize'nin Çayeli ilçesinde
doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde gazeteci-
lik okuyan Kurçenli, 1973 ile 1980 yılları
arasında TRT'de yapımcı ve yönetmen ola-
rak çalıştı.

Anadil gününde Kürtçe Pinokyo

İzmir- Dünya çocuk edebiyatının
başyapıtlarından **Pinokyo** ilk kez
Kürtçe'ye çevrildi. 1881 yılında Carlo Col-
lodi'nin yazdığı Pinokyo, 131 yıl sonra
Dünya Anadil Günü'nde (21 Şubat) Kürt
çocuklarıyla buluştu.

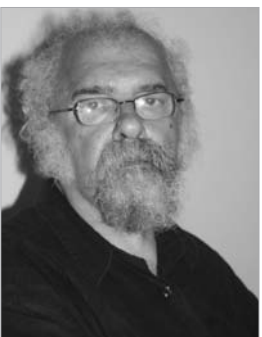
Pinokyo'yu Kürtçe'ye çeviren **Türkan
Tosun** çocukluğunda Sindirella gibi pren-
sesleri değil dürüstlüğü ve yalan söyleme-
meyi öğütlediği için Pinokyo'yu çok sevdi-
ğini söyledi. Anadiline zamanla yabancılaş-
tığını anlatan Tosun, 6 yaşından sonra yeni
bir dille tanışmış. Tosun, her şeye sünger
çekip yeni bir dile başlamanın zor oldu-
ğunu aktarıyor. Yetişkin
olduktan sonra
anadilinin alfabe-
sini, gramerini
bir çocuk gibi öğ-
renen Tosun'un
çocuk kitabı çe-
virmeye başlama-
sının temel nede-
ni kendi geç kal-
mışlığı olmuş.

Zarakolu için dayanışmaya

Ankara: Ragıp Zarakolu için, 26 Şubat
günü Ankara Sanat Tiyatrosu'nda, **Ankara
Düşünceye Özgürlük Girişimi** ve **Bel-
ge Yayınları**'nın düzenlediği emek ve de-
mokrasi güçlerinin de desteklediği bir da-
yanışma gecesi gerçekleştirildi.

Etkinlikte **Sibel Özbudun**, Akın Çağ-
layan, Ölüm Orucu Gazisi **Fatime
Akahn**, İsmail Beşikçi, **Fikret Başkaya**
ve Sebahat Tuncel, Zarakolu ile dayanışma-
nın öneminden ve KCK operasyonları ol-
mak üzere toplumsal muhalefete yönelen

bütün saldırıların
vahametinden
bahseden konu-
şmalar yaptılar.
Etkinliğe **Ban-
dista** ve **Kaldı-
rım Müzik
Topluluğu** da
ezgileriyle destek
verdi.

FİLM TANITIMI

Filmin adı: Demir Çeneli Melekler
Yönetmen : Katja Von Garnier.

Oyuncular: Hilary Swank , Fran-
ces o'connor, Anjelica Huston, Julia or-
moni, Vera Farmiga

Filmin konusu: ABD'de kadının
oy hakkı mücadelesi için İngiltere'den
gelen iki feminist kadının gerçek yaşam
öyküsünü anlatıyor. **Alice Paul** (Hilary
Swank) ve **Lucy Burns** (Frances
Connor) ABD'de 1910'ların ortasında
başlayan kadın hareketine destek
amaçlı Amerika Ulusal Kadın Oy Hakkı
Derneği'nde mücadeleye katılmak için
bu ülkeye gelirler. Fakat orada bulunan
yöneticilerin "pasifist", duyarsız, erteleme-
ci tavırları iki kadın için iyi bir örnek
oluşturmaz ve oradan ayrılıp ayrı bir
örgütlenme yürütmek için başka bir
eyalet'e giderler. Zaman kaybetmeksizin
gittikleri eyalette kadınlara siyaset yap-
mak için eyleme koyulurlar. İlk anda ise
ABD Başkanı'nın eyaleti ziyareti sıra-
sında yapacakları miting çalışmasını
yürütürler. Miting günü gelip çatıldın-
da; kadınlar pankartlarıyla sloganlarla
yürürler. Etraflarında toplanan erkek-
ler ellerindeki içki şişelerini sallar, kü-
für eder ve ardından fiziki saldırıyla mi-
tingi dağıtırlar.

Başkanla görüşüp senatoda bu me-
seleyi gündeme alması için girişimler
olur ve görüşme yapılır. Ama başkan
"Senatoda sadece iki başlıkta konuşma
yapacağım" diyerek talebi kabul etmez.
Demokrat senatörlerden randevu ayar-
lanır ve her kapı "**Gidin evinize, siya-
set erkeklerin işi, size mi kaldı si-
yaset?**" denilerek yüzlerine kapanır.

ABD başkanının konukladığı sara-
yın önünde pankartlarla nöbet tutma
kararı alırlar. Başkan, kadınları görünce
"Bunların buradan gönderemez mi-
siniz?" der yanında bulunan yönetici;
"Yasal hakları olduğu için bir şey ya-
pamayız" der.

Günler, haftalar, aylar geçer. Kadın-
lar yağmur, çamur, kar demeden nöbe-
te devam ederler. Erkekler yavaş yavaş
kışkırtılır ve tacizler başlar. Kısa sürede
tacizler fiziki şiddete döner. Akabinde
gelen polis 6 kadını gözaltına alır ve
mahkemeye çıkarılırlar. 60 gün hapis

Demir Çeneli Melekler

Kadına siyaset yapma yolunu kapatan, onları evde çocuk bakı-
mı, temizlik işleri yapan birer köle olarak görme anlayışına karşı
bedel ödenerek kazanılmış hakların yolculuğunu anlatıyor film.

cezası verilir. Hapis cezası kişi başına
10 dolar para cezasına döner. Kadınlar
"Biz şimdi 10 doları ödemeye kalkar-
sak; suç işlediğimizi kabul edeceğiz!
Fakat, biz suç işlemedik, bunu siz de
biliyorsunuz. Kararın siyasi olduğunu
biliyorsunuz" deyip kararı protesto
ederler. 60 gün hapis cezası için hapis-
haneye konulurlar.

Kadınlar hapis haneye girişte çırıl-
çplak bırakılarak işkence edilirler. İlk
anda tek tip elbise giymeleri söylenir,
kurallardan bahsedilir. Lucy Burns ta-
vır alır ve müdürle görüşmek istediğini
söyler. Müdür, hücrelere konulmak
üzere getirilen kadınların yanına gelip
nutuk çeker. Kadınlar tek tek ayrı hü-
crelere konur. Lucy Burns direnir ve el-
leri kelepçelenir.

Dışarıda ise Alice Paul, arkadaşları-
nı kurtarmak için çalışmalarına hız ka-
zandırır. Ve ertesi gün grev nöbetinin
olduğu yere gider. Elinde ABD Başka-
nı'nın çeşitli tarihlerde yapmış olduğu
konuşmalara dair sözleri vardır. Onları
okur ve okuduğunu yırtıp ateşe atar.

man yemek yedirelim!" der. Doktor;
"yasal olmadığını" söyler. Fakat başkan
onaylamıştır bu öneriyi. A. Paul hücre-
den çıkarılıp yemekhaneye götürülür ve
masaya oturtulur. Yemek getirilir, ama
o yemez. Ve akabinde zorla kaldırılır ve
götürülür, yemek yedirme işkencesi
başlar. Arkadaşları da açlık grevi başla-
tır. Bir zaman sonra tutuklananlar ara-
sında bulunan bir senatör eşi ziyarete
çıkartılır, eşinin af dileyip çıkması için giri-
şimde bulunmaya gelmiştir. Ama bu
kabul edilmez. Ayrılırken kadın adama
sarılarak cebine bir not bırakır. Adam
trenle giderken cebindeki notu fark
eder ve okumaya başlar. Basına iletir bu
notu. Anında yalanlar, sansür tehditleri
"işkence yoktur" vb. söylemleri ile olayı
kapatmaya girişir başkanlık; ama yap-
mazlar. Başkan zor durumda kalmıştır.
Kadınlara oy hakkını senatoda anlatıp
destek vereceğini açıklar basına. Tut-
saklar serbest bırakılır. 26 Ağustos
1920'de yapılan oylamada tek oy farkla
kadınlara oy hakkı yasal olmuş, kadınlara
zaferi ile sonuçlanmıştır mücadele.

Toplanan kalabalığa ajitasyon çeker bu
amaçla. Etrafta toplananlar bu durumu
kullanıp saldırı girişiminde bulunurlar.
Kısa sürede gelen polis onları da tutuk-
lar ve aynı hapis haneye konurlar.

A. Paul hücreye getirilen yemeği ye-
mez, açlık grevine başladığını söyler.
Birkaç gün geçer ve doktora çıkarılırlar.
Amaç onun deli olup olmadığını anla-
maktır! Şayet deliyse buna kanaat geti-
rilirse, söylenenlerin düşüncelerinin
safsata olduğunu topluma anlatmak
derdindedirler. Doktorlar soru sormaya
başlar. İşkence ve açlık kadının yüz hat-
larında ifade edilir. Doktor çıkar gider
ve başkan ve güvenlik birimleri ile top-
lantı yapılır. Durumu anlatır "Taleple-
rinde diretiyorlar, gerekirse ölümü
göze almışlar ve yemek yemeği redde-
diyorlar."

Güvenli birimi elemanları; "O za-

Her şeylerini İngiltere'de bırakıp,
Amerika'da kadınlar için mücadeleye
girişiyor olmaları dahi alkışlanacak bir
davranıştır. Kadına siyaset yapma yolu-
nu kapatan, onları evde çocuk bakımı,
temizlik işleri yapan birer köle olarak
görme anlayışına karşı bedel ödenerek
kazanılmış hakların yolculuğunu anlatı-
yor film.

Bir filmin yanında; Ken Loach'ın
Ekmek ve Güller (temizlik işçi kadınla-
rının-insani yaşam ve çalışma koşullarını
anlatıyor); bunun yanında "**Tek Baş-
na**" (orijinal Adı: North Country) adlı
film. Bu filmde de erkek işi olarak göri-
len madende kadınlara uygulanan cin-
sel taciz, aşağılama vb. uygulamalara
karşı bir kadının başkaldıran mücadele-
sini anlatıyor.

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden
Tutsak Partizan)

Bu dava burada bitmemeli!

Bir komplo sonucu tutuklanarak 2 yıl gerekçesiz/hukuksuz bir şekilde hapis-hanede tutulan ve bu süreçte hastalıklarının tedavisi engellenen yoldaşımız Suzan Zengin, 14 Haziran 2011'de hapis-haneden çıktığında çok ciddi sağlık problemleri ile karşılaşmıştı. Tedavi olmak için ameliyat olan Zengin, 12 Ekim'de yaşamını yitirmişti. Devlet bir devrimciyi, devrimci gazeteci kimliği ile onurlu bir yaşam süren Zengin'i bir komployla katletmişti.

Zengin'in zorla dahil edilerek 2 sene hapis-hanede tutulduğu ve ardından tahliye olduğu dava hala sürüyor. 6 Mart'ta görülecek duruşma öncesinde eşi Bekir Zengin, bir yazı hazırladı. Bu metnin bir bölümünü sizinle paylaşıyoruz:

(...) 28 Ağustos 2009'da polis komplosu sonucu gözaltına alındı, hayatında hiç karşılaşmadığı kişilerin yanına monte edilerek bir dava dosyası oluşturuldu ve bu dosyaya 8 ay gizlilik kararı konularak 1 yıl sonra ilk duruşmaya çıkarıldı ve iki yıla yakın hapis-hanede tutuldu. 14 Haziran 2011'deki tahliyesinin ardından artan sağlık sorunları nedeniyle o hastaneden bu hastaneye koşuşturan ve nihayet 12 Ekim 2011'de aramızdan ayrılan **Gazeteci-Çevirmen Suzan Zengin**'in davası 6 Mart 2012 günü 10. Ağır Ceza Mahke-

mesi'nde bir kez daha görülecek.

Gazeteci-Çevirmen Suzan Zengin tutuklanmasının üzerinden henüz daha 5 ay gibi bir süre geçmişken kamuoyuna yazdığı mektubunda şöyle sesleniyordu:

"Karşı karşıya kaldığım bu durum beni hiç de şaşırtmış değil." Evet, Suzan Zengin bu duruma "hiç de şaşırmıyor" çünkü gözaltına alınma ile başlayan süreç belli ki, muhalif basın-yayın çalışanlarını etkisiz hale getirmek ve gözdağı vermek amaçlıydı. Yine Suzan Zengin'in deyişiyle "Tutuklanmak için kanıt istemez, muhalif olmak kafi" idi. Suzan Zengin de muhalif bir gazeteci olduğu için tutuklanmıştı.

(2 yıl hukuksuz bir şekilde Bakırköy Hapishanesi'nde tutulmasının ardından) (...) **Suzan** nihayet 14 Haziran 2011'de tahliye edildi. Tahliyesine çok sevinmiştik. Onu sevgimizle sarmalayıp eski sağlığını kazanması için ne gerekiyorsa yapacaktık. Ancak **Suzan** tahliye olduğunda çok bitkin ve halsizdi. Uzun süre ayakta kalamıyordu. Yürümekte zorlanıyor, çabuk yoruluyordu. Biz hala geç kaldığımız farkında değildik. Tahliyesi sonrası geçen 3 ay süresince bir yandan sağlık sorunları ile boğuşurken bir yandan da hapis-hanede çevirisini

yaptığı **"1. Dünya Savaşında Anadolu Hıristiyanlarının Sürgün, Kıyım ve Taşfiyesi"** adlı kitabın el yazılarını bilgisayarda tape yapıyordu.

Ağustos ayı ortalarında yapılan muayene ve tetkiklerden **yüksek tansiyona bağlı aort damarında tehlikeli boyuta ulaşmış bir genişleme** tespit edildi. Uzun süre tansiyonun kontrol altına alınmaması sonucu ortaya çıkan bu durum **Suzan**'ı doktorların tanımına göre **"pimi çekilmiş bir bomba"** durumuna gelmişti. (...) Ameliyat olmaya karar verdi. 19 Eylül'de Koşuyolu Kalp-Damar Yüksek İhtisas Hastanesi'ne yattı ve 26 Eylül'de ameliyat oldu; ameliyat sonrası bir daha uyanamadı. (...)

Şimdi bizden bu ölümün doğal bir ölüm olduğuna nasıl inanmamızı isteyebilirler. Bu apaçık bir hukuk cinayeti değil de nedir? (...) Bu katliamın sorumluları Polis-Mahkeme-Hapishane üçlüsüdür.

3 Kasım 2011'deki duruşmada Mahkeme Heyeti Suzan Zengin'i adını hiç

anmadı. Sanki bu davanın sanıkları arasında böyle birisi hiç olmamıştı. Heyet telaşlıydı. Duruşmayı büyük bir süratle bitirdi. Dışarıda **Suzan Zengin**'le ilgili basın açıklaması yapılmıyordu, basın açıklaması henüz bitirilmemişti ki, duruşma da bitirildi ve heyet duruşmayı 6 Mart 2012'ye erteledi. 6 Mart 2012 de 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek duruşmada ne yazık ki **Suzan Zengin** yine olamayacak ve heyet Suzan ile ilgili bir karar verecek.

Avukatına göre **Suzan Zengin**'in davasını düşürecek.

Mahkeme, **Suzan Zengin**'le ilgili vereceği bu kararıyla bir hayata mal olan sorumluluklarından da kurtulmuş mu olacak? **Suzan Zengin** bu yargılanmanın sonucunda büyük ihtimalle beraat edecekti. Bu hayatı ona kim geri verecek? (**Bekir Zengin**)

"Dağlarından Bahar Gelecek Memleketimin!"

T. Kürdistanı'nda her hafta bir gerilla katlinin haberi geliyor. Yine içimiz yanıyor ve yine haklılığımızın bilinciyle öfkeleniyoruz. Faşist TC ordusu sıfatına uygun davranarak saldırılarına devam ediyor. Kazan Vadisi'nde gerillalar kimyasal silahlarla katledildi. Düşman katlettiği gerilla cenazelerini ailelerine vermiyor hatta kimsesiz diyerek Kilyos Mezarlığı'na gömüyor. Cenazelerini alan aileler karşılaştığı vahşet tablosunu anlatırken "bunu yapanlar insan mı?"

sorusu geliyor insanın aklına. Kazan Vadisi'ndeki kimyasal silahlarla yapılan katliamı soranlara da "bunlar TSK'yı yıpratma çabalarıdır" cevabını veriyorlar.

Tekrar oraya araştırma yapmak için gitmek isteyen heyetin önü bir şekilde kesiliyor. Bizler şunu biliyoruz ki bu topraklarda 90 yıldır faşizm hüküm sürmekte. Bu faşist zihniyet özellikle ulusal hareketin barış talebi karşısında öfkeden kudurarak açıktan devrimcilere ve yurtseverlere saldırmıştır. Dağlarımızda katliamlara, zorbalıklara ve zulümlere karşılık nice destansı direnişlerle cevap verilmiştir. Şimdi ise dağlarından bahar gelecek memleketimin. (**Dersim'den bir ÖG okuru**)

Merhaba, Sizleri Devrimci Duygularıyla Selamlıyorum!

Düzenli yaptığımız gazete değerlendirmelerimiz hem bizler hem de örgütlülüğümüz açısından ele alındığında, kendimizi daha ileriye taşımaya hizmet etmektedir. Toplantılarımızın bizler açısından verimli, nitelikli gerçekleştiğini dile getirmek istiyorum. Gazete değerlendirmesinde her hafta bir arkadaşımız önce gazeteyi okuyor, sonra birlikte belirlediğimiz konu üzerinde tartışmalar yapıyoruz. Konu üzerinde bilinçlenmemiz bizim ileriki süreçte daha örgütlü bir kimlik kazan-

mamızı sağlayacaktır, böylelikle eksik yanlarımızı da geride bırakmış olacağız. Geçen haftaki tartışmamızda "müdahale" kavramı tartışıldı, biz gazete okurları olarak tek tek söz alarak fikir yürüttük, "müdahale nedir?" nasıl değerlendiriyoruz konusunu tartıştık. Televizyonlarda devrimci kurumlara saldırı yapıldığında "polis müdahale etti" deniliyor fakat gerçekte polis saldırıyordu, cop ve biber gazı kullanıyordu. Örneğin Türkiye'nin Suriye'ye yönelik bir saldırısı-ışgal tartışmaları "Suriye'ye müdahale" şeklinde veriliyor. Ashında bu cümlelerin doğrusu da saldırıdır.

(**İstanbul'dan bir ÖG okuru**)

Katliamın bir başka yüzü: HALEPÇE

Ölüme yakalanan insanlar; kimi uyumaktaydı. Belki elini bile tutmadığı yarının özlemini yaşarcasına rüyasına Leyla eylemişti.

Bir diğeri gözünden sakındığı, gözüünün yaşına canını veren, 9 ay yük ettiği bedeninde, yavrusunu emzirirken soludu ölümü.

Çocuklar;

Yarının umudu kavgamızın teminatı çocuklar. Yahnayakları ile top-rağı ayağında tanıyan.

Bedenine değmemiş daha toprak, yüze değmemiş, oyunlarında bile çamurdan ev yapan, annesinin, nenesinin gözyaşındır belki de onun oyununu oluşturan.

Onlarcası yüzlercesi solumuştur ölümü. Artık kardeş oldular Hiroşima ve Nagazaki'yle; kokmuyordu Tençero, Zelm ve Sîrwan çayları, Halepçe'nin derelerinde.

1988 İran-İrak savaşı sırasında kıyıların en yoğun yaşandığı dönemde meydana gelen siyanür-hardal ve yüzü aşkın zehirli kimyasal başlıklı bombalarla 5000'i aşkın Kürdün katledilmesiyle akıllarımızda ve davamızda yerini aldı **Halepçe**.

Demirci Kawa'nın Dehak'a karşı açtığı savaşı simgeleyen, içinde özgürlüğün ve isyanın izlerini taşıyan Newroz ateşini, sahipsizlik ve vatansızlığın verdiği ezilmişlikle yakan Kürt halkı

Newroz hazırlığında yakalanmış katliama. 1988 İran-İrak savaşı sırasında Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (KYB) gücü savaşın etkisiyle daha çok artmıştı. Kürt halkının yoğun desteği ile 14 Mart'ta Halepçe'yi denetimi altına alan KYB'nin gücünü gören ABD ve onun yerli uşağı Saddam diktatörlüğü, 2 gün sonra 16 Mart'ta Halepçe'nin üzerine yüzün üzerinde kimyasal başlıklı füzeyle saldırdı.

Halepçe'de kadın, çocuk, yaşlı demeden binlerce insanı gazlarla katleden Saddam diktatörlüğü, Adolf Hitler'in Nazi kampında Yahudileri öldürmek için hazırladığı gaz odalarını bir kez daha hatırlattı. Saddam'ın kimyasal silahları sözde insan hakları savunucusu Avrupa ülkeleri tarafından temin edilmişti. Savaşın bitmesi için elinden geleni yapan ve 1990-91'de savaşı daha da kızıştıran, savaştan ve kandan para kazanan emperyalistler bombaların taşınmasında taşeron olarak Türkiye'yi seçmişti. **Pento-Onak** adlı şirket silahların taşınmasını büyük bir istekle yaptı. Saddam'ın Kürt halkına yönelik katliamı ilk değildi. 11 yıl önce Baas rejimi de 700'e yakın Kürdü katletmiş ve 6000 kişiyi de zehirli kimyasalları ile damgalayıp ömür boyu ölüme mahkûm etmişti.

(**Çakaldere'den bir YDG'li**)

“EM Jİ LI VIRİN!”

25-26 Şubat'ta İstanbul'da Yeni Demokrat Gençlik olarak 6. Konferansımızı **“Dokunan yanacaksa dokunacağız! Em jî li virin!”** şiarıyla gerçekleştirdik. Son dönemde ülkenin tüm devrimci, demokrat ve muhalif kesimlerine, özellikle de yurtsever harekete dönük yoğun gözaltı ve tutuklama terörüyle yıldırma politikalarını ve buna karşı gençliğin görevlerini gündemine alan YDG; kendini bu tartışmalarla bir adım daha ileri taşımıştır.

“Kürt Ulusal Sorunu ve Gençliğin Görevleri” başlığı altında tartışılan **“Demokratik Siyaset Hakkı”**, **“Demokratik Özerklik”** ve **“Halkların Demokratik Kongresi”** gündemleri somut olarak tartıştığımız ve atacağımız adımların göstergesi olmuştur.

Gençliğin görevleri olarak açılan tartışmalarımızda en öne çıkan vurgu; YDG olarak mücadelemizi, mücadele yöntemlerimizi devletin “yasalarıyla” sınırlamamamız gerektiği, meşruluğumuzun esas olarak çizilmeye ve giderek daraltılmaya çalışılan legal sınırlardan dışarı çıkıp, yapılan tüm saldırılara karşı bir bütün mücadele hattı örülmesi gerektiği oldu. Bu vurgu devlet tarafından “ileri demokrasi” saldırıları ile daraltılmaya çalışılan yasal sınırlara karşı mücadeleyi genişleterek demokratik siyaset hakkını geliştirir. Mücadele sonucunda kazanımlarımız olarak değerlendirdiğimiz “yasal” haklarımıza da daha fazla sahip çıkarak karşı koymak militan mücadele hattımızın yanında başka mücadele yöntemimiz olmalıdır.

“Demokratik özerklik” talebi her ne kadar “ulusların kendi kaderini tayin hakkı”nı karşılamasa da ulusal mücadele kapsamında demokratik bir hak olarak görülmesi ve demokratik bir muhteva içermesinden kaynaklı YDG tarafından desteklenmesi gereken bir taleptir. Bu konu üzerine yoğun tartışmaların yaşanması oldukça olumlu oldu.

Konferansın bir diğer gündemi olan **“Halkların Demokratik Kongresi”** bölümünde HDK'nin desteklenmesi ve faaliyet yürüttüğümüz her alanda HDK gençlik meclislerinin kurulmasına önayak olmamız gerekliliği üzerine tartışmalar yapıldı.

Konferansta YDG'nin geçmiş süreci ile ilgili sunulan raporda Kürt ulusal so-

rununda politik yönelimimiz olan Emek ve Demokrasi Bloğu adaylarını desteklememizde yaşadığımız eksik pratikler eleştirildi. Bir yıl içinde YDG'nin katıldığı takvimsel eylemlilikler (8 Mart, 1 Mayıs, 25 Kasım gibi) ve buradaki olumlu-olumsuz pratiklerimiz değerlendirildi.

YDG'nin pratikteki atılımı kırmakta kampanyaların çok büyük etkisinin olduğundan ve geçtiğimiz sene yapılan **“GelecekSizsiniz”** ve yayın kampanyalarının kitle faaliyetine önemli katkıda bulunduğu değinildi.

YDG'nin kadın çalışmaları, Merkezi Genç Kadın Komisyonu tarafından hazırlanan rapor üzerinden tartışıldı. YDG olarak politik anlamda uzun yol kat edil-

mesine rağmen pratik anlamda çok bir mesafe kat edilmediğine değinildi. Bu bölümde YDG programına yönelik kadın perspektifiyle eleştiriler yapıldı ve kadın sorunu ile LGBT bireylere dair 3 ayrı önerge verildi. Tamamı kabul edilen önergeler ile hem cinsiyet hem de cinsel kimlik ayrımcılıklarına karşı YDG programı daha da güçlenmiş oldu.

Liseli gençliğin sorunları ve örgütlenmesi bölümünde liselerde örgütlenme çalışmalarının önemine, liseli gençliğin sorunlarına ve içinde barındırdığı potansiyele vurgu yapıldı. Önümüzdeki sürece dair **“Liseli YDG”** şeklinde bir kurumsallaşmaya gidilmesi ve liseliler ile ilgili farklı yayımların çıkarılmasına dair çalışmalar yürütülmesine karar verildi.

Kitleli katılımın sağlandığı 6. Konferansımızda gördüğümüz en önemli kazanım örgütümüzün ideolojik-politik

anlamda yaşadığı gelişmenin konferansa yansımaları oldu. YDG'li yoldaşlarımızın tartışmalara katılım oranında büyük artış olması bizler açısından umut verici kazanımdır. Tartışmaların niteliği, geçtiğimiz yıllara oranla daha yüksekti.

Saflarımızdaki erkek egemen bakış açısına karşı verilen mücadelenin kitlemizi etkilediğini, bu mücadelenin öznesi olan genç kadınların daha fazla inisiyatif almalarından ve tartışmalara katılım oranlarındaki artıştan görebiliyoruz. Yeterli değil elbette, ama son birkaç yıl içerisinde önemli adımlar attığımızı gösteren bir durum bu. Bizim açımızdan ciddi bir şekilde eleştirilmesi gereken LGBT bireylere yaklaşım konusunda iç-

mizde yeni yeni başlayan tartışmalarımızın yansımalarını bu konferansta somut adımlarla gündemleştirmiş olmamızı önemli bir olumluluk olarak görüyoruz.

Ana gündemimiz olan Kürt ulusal sorunu konusunda derinlikli tartışarak, içimizdeki sovenizmle mücadelede çok önemli bir yere geldiğimiz düşünüyoruz bu konferansımızla. Daha öncesinde destek ölçüsünde tartıştığımız Kürt sorununu bu kez nasıl süreçte birlikte ve yan yana olmak şeklinde tartıştık. Ki bu bizim açımızdan konferansımıza rengini veren **“Em jî li virin”** sloganımıza da denk düşen en önemli kazanımızdır.

Konferansımızda yakaladığımız kitleliliğimizi, aldığımız kararlarla alanlarımıza döndüğümüzde daha da artırma hedefiyle hareket etmeli ve sloganımız hayata geçirmeliyiz.

ŞAN OLSUN 6. KONFERANSIMIZA!

(Yeni Demokrat Gençlik)

“Konferansımızın en can alıcı konusu HDK idi”

Konferansımıza Dersim alanı olarak bizler de katılım sağladık. Üniversitemizin konferans tarihinde kapalı olması nedeniyle kitlemizi konferansımıza taşıyamadık. Konferansta gözümüze çarpan ilk olumlu şey kitleliliğimizdi. Kadın yoldaşlarımızın “destekçi” değil de bizzat konferansın örgütleyicisi olması YDG'nin kadın sorunu karşısındaki olumlu pratiğinin bir göstergesi olarak bilincimize kazandı.

Diğer alanlarımızın Çerkezce ve Arapça konferansımızı selamlaması

YDG'nin ulaştığı tüm kesim ve etnik kimliği örgütleyebileceğini gösterdi. Diğer devrimci ve yurtsever kurumların gösterdiği ilgi bir dayanışma örneğini daha gösterdi bizlere. Roboski'de akrabası katledilmiş birinin katliamı yapıldığı topraklardan telefonla konferansımıza selamlaması ise çok ama çok ayrı ve gurur verici bir yerde duruyor bizler içinde.

Konferansımızın en can alıcı konusu HDK idi. HDK gündeme geldiğinden beri alanlarımızda çokça tartışılan üzerinde fikir yürütülen bir konuydu. Söz alan arkadaşlarımız birbirini destekleyici konuşmaları oldu.

LGBT bireylerin haklarının savunul-

masında YDG'nin programına konulmuş olması homofobiye kendi cephe-mizden attığımız bir tokattır ve çok sevindiricidir. Çevre sorununun ve ekolojik durumun ülkemizde bu kadar tartışılıp uğruna bir sürü militan mücadelenin verildiği bir konunun militan bir gençlik örgütlenmesi olan YDG'nin konferansında tartışılmaması en azından “teyit edici” konuşmaların yapılamaması dikkat çekiciydi.

Gündemlerimiz konuşurkenki en büyük eksikliğimiz “ne yapabiliriz”i tartışmamaktan kaynaklıydı. Kuşkusuz ki konferansımızda alınan kararlar kolektif ve demokratik bir şekilde alındı. Liseli gençliğin içindeki kadın sayısının azlığı

da lise faaliyetlerimizdeki eksiklikleri bizlere göstermiş oldu.

Kültür-sanat alanında daha da yetkinleşmek isteyen YDG profili ise sanatın devrimci bir silah haline gelmesi açısından çok olumluydu. BKSM'nin hazırladığı tiyatro oyunu bizleri çok duygulandırmıştı ve bizlere YDG'nin kültür sanat alanına da ne kadar değer verdiğini göstermiştir.

Sonuç olarak 6. Konferansımızı her ne kadar da tartışma açısından eksik geçse de hiç kimsenin gözünden kaçmayacak şu gerçeklik ortaya çıkmıştır; yavaş, sağlam ama hep ileriye pratiğiyle YDG, çıtasını daha da yükseltmiştir.

(Dersim'den bir YDG'li)

Konferans değerlendirmesi

YDG Konferansına ilk defa katılmam nedeni ile çok heyecanlıydım. Heyecanlanmakta ne kadar haklı olduğumu gördüm. Aylardır devletin saldırılarının gündemden düşmediği bir süreçte Konferansın gündemini Kürt ulusal sorunu ve gençliğin görevlerinin oluşturmasını oldukça önemli görüyorum. Yapılan tartışmalar ve somut pratiklerin tartışılması da bunu kanıtlar nitelikteydi.

Sorun bu kadar can alıcıken YDG'nin yöneliminin ve somut pratikleri tartışması oldukça önemli. HDK'nin mücadelenin yükseltilmesi canlı konuların olması, konferansa katılan arkadaşların da söz alıp konuşmasını olumlu buldum. Konferansta Kürtçe, Çerkezce ve Arapça selamlamalar olması bizleri coşkulandırdı.

Son gün liselilerin yapmış olduğu sunum liseli gençliğin örgütlenmesini bir kez daha hatırlattı. Genel olarak olumlu geçtiğini söyleyebilirim. Teknik kimi eksikler olması dışında konuların tartışılması daha uzun tutulabilirdi. Lakin konferans politikalarımızın anlatılması, tartışmalar ve arkadaşların konulara dâhil olmaları ile gayet güzel geçti.

(Amed'ten bir YDG'li)

6. Konferans gözlemlerim...

Bu sene 6.sını örgütlediğimiz YDG konferansımız benim açımdan, dolu dolu ve oldukça coşkulu geçti. Konferansımızda tartıştığımız **“Demokratik Özerklik”** ve **“Halkların Demokratik Kongresi”** bizim nereden ve nasıl baktığımız konusunda bir doyuma ulaştırdı beni. Yine konferansımızda değerlendirmesini yaptığımız bir yıllık politik ve pratik sürecimizde birçok ülke gündeminde duyarsız kalabildiğimizi yine birçok ülke gündeminde de ön saflarda yer aldığımızı daha geniş bir pencereden görmüş oldum.

Kadın komisyonumuz tarafından getirilen program değişikliğindeki maddeler ise örgütümüzün ilerlediğini, kadın sorununda daha fazla yol kat ettiğimizi göstermektedir. Yine programımıza LGBT bireylerle ilgili de madde eklenmesini çok olumlu bir gelişme olarak görüyorum.

(Mersin'den bir YDG'li)